

uzayda kaybolanlar

Robert A. Heinlein

YILDIZ GEMİSİ

Çok büyük bir yıldız gemisi, kontrolsüz olarak uzayda sürükleniyordu. Millerce uzunluğundaki koridorlarıyla, konsantrik güverteleri ile atölyeleriyle, bitki ve ambarlarıyla. İçindeki hava temiz ve sıcaktı.

Koridorlar aydınlatılmıştı, bitkiler yemyeşildi. Yıldız gemisinde insanlar vardı. Onlar için dünya efsaneden başka bir şey değildi. İsyan ve kanlı ayaklanmalar sonucu astrolojiden anlayan ve gemiyi idare edebilecek olanlar ölmüştü. Bunlardan bir kaç nesil sonrakiler, geminin bütün evrenleri olduğunu sanıyorlar ve bunun haricindeki bir düşünceyi kabul edemiyorlardı. Ve sonra içlerinden biri, Hugh Hoyland, gerçeği, Vanguard'ın bir yıldız gemisi olduğunu öğrendi.

1. BÖLÜM

JORDAN VAKFI tarafından 2119 yılında hazırlanıp finanse edilen Proxima-Centauri keşif seyahati; insanoğlunun, Samanyolu'nun yakın yıldızlarına ulaşabilmek için yaptığı ilk denemedir. Onların şanssız sonlarını sadece tahmin edebiliriz...,

—Franklin Buck'un, Lux Transcription Ltd. tarafından yayınlanan Modern Astrografi kitabından yukardaki satırlar alınmıştır.

—«Dikkat! Bir âsi!»

Bu ikaz haykırışı, Hugh Hoyland'ın tam zamanında yere eğilmesini sağladı. Yumurta büyüklüğünde bir demir parçası başının üzerinden hızla geçerek bölme duvarına çarptı. Hareketinin hızı ile Hugh'un dengesi bozuldu ve daha vücudu yere değmeden ayaklarını bölme duvarına dayayarak kendisini kuvvetle itti. Sağ elinde bıçağı olduğu halde koridorun sonuna doğru uzun bir sıçrayış yaptı.

Havada bir dönüş yaparak karşı duvara ayakları ile çarpmasını sağladı ve kavgaya hazır bir vaziyette yere indi. Koridorun bu kısmında bir dirsek vardı ve âsi ona buradan saldırmıştı. İki arkadaşı da yanma geldiler.

—«Kaçtı mı?» diye Alan Mahoney sordu.

—«Evet, sadece lumbar deliğinden kaçtığını görebildim. Bir kadındı, hem de dört bacaklı.»

—«iki, ya da dört bacak. Artık onu yakalayamayız» diye üçüncü adam konuştu.

—«İhtiyar Huff'un yanına! Kim onu yakalamak istiyor ki?» dedi Mahoney.

—«Meselâ ben!» dedi Hugh. «Jordan canını alsın, eğer on santim daha aşağıya nişan almış olsaydı şimdi konvertere, diğer bir deyimle içine konan maddeleri değiştirerek enerjiye çeviren bir nevi fırına götürülüyor olacaktım.»

—«Hey, siz ikiniz lanet okumadan konuşamaz mısınız? Eğer kaptan sizi duyarsan e olur biliyorsunuz!» Kaptan, derken parmak uçlarını saygıyla alnına değdirdi.

—«Ah, Jordan aşkına! O kadar örümcek kafalı olma, Mort Tyler» dedi Hugh. «Daha bir âlim olmadın. Hem kaldı ki, ben de en az senin kadar dindarım, fakat bazen insanın rahatlamak için küfretmesi o kadar büyük bir günah değildir. Alimler bile bazen küfür ediyorlar. Kendi kulaklarımla duydum.»

Mahoney, Hoyland'ın kolunu tuttu.

— «Gel Hugh. Buradan gidelim. Hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştık. Sinirlerim bozuldu. Aşağıya, ayaklarımızda ağırlığımızı hissedeceğimiz yere gidelim.»

Hoyland, âsinin kaybolduğu lumbar deliğine baktı. Bıçağı hâlâ elindeydi. Kısa bir duraklamadan sonra:

—«Peki delikanlı» dedi. «Önümüzde uzun bir iniş var.»

Geri dönerek yukarıya çıkmış oldukları lumbar deliğine doğru gittiler. Hugh, demir merdivene hiç aldırmadan delikten atlayarak beş metre aşağıdaki öbür güverteye süzüldü. Tyler ve Mahoney de onu izlediler. Bir kaç adım ilerdeki lumbar deliği, bir alt güverteye inişi sağlıyordu. Birbiri ardınca güverteleri inmeğe başladılar. Düzinelerle loş, sessiz ve esrarlı güverte. Her seferinde biraz daha hızlı düşüp, yere biraz daha sert çarpıyorlardı. Sonunda Mahoney itiraz etti.

—«Hugh, yolun geri kalan kısmını merdivenlerden inelim. Son atlama ayağımı acıttı.»

—«Bana göre hava hoş. Ama çok uzun sürer. Daha ne kadar yolumuz var? Bilen var mı?»

—«Yetmiş güverte sonra çiftlik bölgesine geleceğiz» diye Tyler cevap verdi.

—«Nereden biliyorsun?» diye Mahoney şüpheyle sordu.

—«Saydım da ondan biliyorum, cahil herif!»

—«Doğru değil. Sadece bir âlim bu kadar iyi hesap yapabilir. Okuma ve yazma öğreniyorsun diye her şeyi bileceğini mi sanıyorsun?»

Hoyland kavgaya mani olmak için araya girdi.

—«Sakin ol, Alan. Belki haklıdır. Biliyorsun, bu gibi şeylerden anlar. Hem artık ağırlığımızı hissetmeye başladık.»

—«Acaba bıçağımın keskin yanlarını saymak ister mi?»

—«Kes dedim! Köyün dışında düello etmek yasaktır. Bu kaideyi biliyorsunuz.»

Tekrar inmeye devam ettiler. Bir müddet sonra, yukardaki güvertelere göre iki misli yüksek ve aydınlık bir düzlüğe geldiler. Hava sıcak ve nemli idi. Çevrede bitkiler vardı.

—«Nihayet geldik» dedi Hugh. «Fakat bu çiftliği tanımıyorum; inerken başka bir yoldan gelmiş olmalıyız.»

—«Orada bir çiftçi var» dedi Tyler. Parmaklarını ağzına sokarak bir ısıklık çaldı. Sonra seslendi. «Hey, gemi arkadaşı! Neredeyiz?»

Çiftçi onları ihtiyatla süzdü, sonra aksi bir tavırla ana koridora giden yolu gösterdi. İki kilometre kadar sıkı bir yürüyüşten sonra köylerinin güven verici havasına kavuştular. Köylerinin bulunduğu bölme, üç güverte yüksekliğinde ve bunun on misli genişliğinde bir alandı. Birbirlerinden ayrıldılar ve herkes kendi yerine gitti. Hugh, askeri öğrenci barakalarından kendisine ait olanına gitti. Bu barakalarda genç kadetler ailelerinden ayrı olarak oturuyorlardı. Hugh, yıkandıktan sonra amcasının evine gitti. Amcasına yardım ediyor ve buna karşılık da yemeklerini orada yiyordu. İçeri girdiği zaman teyzesi ona baktı, fakat kadın olduğu için ağzını açıp da hiç bir şey söylemedi.

—«Merhaba, Hugh» diye amcası homurdandı. «Yine keşfe mi çıktın?»

—«Afiyet olsun, amca. Evet, keşfe çıkmıştım.»

Amcası neşeli ve kalender bir adamdı. Yeğenine sevgiyle baktı.

—«Nerelere gittin ve neler buldun?»

Hugh'un teyzesi odadan sessizce çıktı ve yemeğini getirdi. Hugh, aklına teşekkür etmek bile gelmeden, yemeğe başladı.

—«Yukarıya» diye bir yandan yemek yerken cevap verdi. «Hemen hemen ağırlık olmayan yere kadar tırmandık. Âsinin biri, kafatasımı kırmayı denedi.»

Amcası içini çekti.

—«Yukardaki koridorlarda bir gün ölümü bulacaksın, başka bir şey değil. Benim işimle daha fazla ilgilenmelisin ve her şeyi öğrenmelisin ki, ben ölünce bu işi rahatça devam ettirebilesin.»

—«Hiç çevreyi merak etmiyor musun amca?»

—«Ben mi? Oh, gençken çok dolaştım. Hele bir sefer, ana koridor boyunca bütün geminin çevresini dolaştım. Karanlık bölgeye de gittim ve âsilerle çarpıştım. Bu yarayı görüyor musun?»

Hugh ilgisizce baktı. Kim bilir bu yarayı kaç defa görmüş, hikâyesini kaç defa dinlemişti. Geminin çevresinde bir tur! Komik şey. Halbuki o her tarafa gitmek, her şeyin sebebini öğrenmek istiyordu. Hele üst güverteler. Eğer insanların oralara çıkmasını istememiş olsaydı, Jordan bu güverteleri yaratır mıydı?

Fakat hiç bir şey söylemedi ve yemeğine devam etti. Amcası konuyu değiştirdi:

—«Şahit'e gitmem lâzım. John Black, kendisine üç domuz borcum olduğunu söylüyor. Sen de gelir misin?»

—«Ben mi? Hayır... yani tabii gelirim.»

—«O halde çabuk ol.»

Şahit, köy meydanında; kadet barakalarının karşısındaki küçük, kötü kokulu bir bölmede oturuyordu. Şahiti, bölmenin girişinde, çürük bir iskemleye oturmuş, dişlerini karıştırırken buldular. Miyop gözlü, yüzü sivilce dolu çırağı, arkasında ayakta duruyordu.

—«Afiyet olsun» dedi Hugh'un amcası.

—«Buyurun, Edard Hoyland. Bir iş için mi, yoksa ihtiyar bir adamla arkadaşlık etmeğe mi geldin?»

—«İkisi de» diye Hugh'un amcası diplomatça cevap verdi, sonra da ziyaretinin sebebini anlattı.

—«Kontrat yeteri kadar açık» dedi şahit. «John Black sana on demet yulaf vermiş ve buna karşılık da bir çift genç domuz istemiş. Domuzlar şimdi ne büyüklükte Edard Hoyland?»

—«Yeteri kadar büyük. Fakat Black şimdi üç tane domuz istiyor.»

—«O halde ona söyle, kafasını musluğun altına tutsun. Şahit kararını verdi!»

Yüksek sesle gülmeye başladı. İki adam bir müddet daha konuştular. Hugh'un amcası, ihtiyar adamın merakını tatmin için en son hadiselerden bahsetti. Hugh terbiyeli bir şekilde iki ihtiyarı dinliyordu. Fakat amcası gitmek için kalkınca:

—«Ben biraz daha kalacağım, amca», dedi.

—«Nasıl istersen. Afiyet olsun, şahit.»

—«İyi günler, Edard Hoyland.»

Amcası uzaklaşınca, Hugh:

—«Sana bir hediye getirdim, şahit», dedi.

—«Bakalım neymiş!»

Hugh, cebinden bir paket tütün çıkardı. Şahit, hiç bir şey söylemeden paketi aldı ve çırağına fırlattı.

—«İçeri gel. Hey, genç kadet'e bir iskemle getir!» Hugh oturduktan sonra şahit devam etti. «Şimdi anlat bakalım delikanlı.»

Hugh, son gezintilerinden ve gördüklerinden, en küçük ayrıntılara kadar bahsetti. Yine de şahit, Hugh'un her gördüğünü tam teferruatı ile hatırlayamadığından şikâyet etti.

—«Siz gençlerde, hafıza denen şeyin eseri yok. Senden en az on gömlek üstün olmasına rağmen — başıyla çırağını gösterdi— bu odun da öyle.. İster inan, ister inanma, günde bin satır bile ezberleyemiyor ve yine de gözü ben ölünce yerime geçmekte. Ben çıraklığımda, geceleri uyumadan önce binlerce satırı ezbere okurdum. Bir işe yaramaz heriflersiniz siz!»

Hugh, ses çıkarmadan ihtiyarın sakinleşmesini bekledi. Nihayet şahit sordu:

—«Bana bir sual mi soracaktın delikanlı?»

—«Evet, şahit.»

—«Sor o zaman. Lâfı geveleyip durma!»

—«Hiç yukarılara, çekim olmayan yere tırmandınız mı?»

—«Ben mi? Tabii ki hayır. Ben bir şahittim ve işimi öğrendim. Benden evvelki, bütün şahitlerin metinlerini öğrenmem lâzımdı ve böyle çocukça işlere harcayacak vaktim yoktu.»

—«Orada ne bulacağımı bana söyleyebilirsiniz sanmıştım.»

—«Hımmm. Bu başka bir şey. Gerçi oraya hiç »tırmanmadım ama oraya tırmanmış elan bir sürü insanla konuştum. Ben çok ihtiyar bir adamım. Senin babanı, onun babasını ve onun da babasını tanırdım. Söyle bakayım, ne öğrenmek istiyorsun?»

—«Şey...»

Evet, ne öğrenmek istiyordu? İçini kemi: ren hususları nasıl sormalıydı?

—«Şey, şahit. Bütün bu güverteler ne işe yarıyor?»

—«Ne? Bu da ne demek? Jordan aşkına! Oğlum, ben bir âlim değil, şahit'im!»

—«Ama yine de bilirsiniz diye düşünmüştüm. Özür dilerim.»

—«Evlâdım, senin bütün aradıklarının

—cevabı, başlangıcı anlatan kutsal satırlarda vardır.»

—«O satırları dinlemiştim.»

—«Bir kere daha dinle. Eğer biraz aklın varsa, aradığın cevabı bulacaksın. Dinle, hayır, bu vesile ile çırağım neler öğrendiğini göstereyim. Hey, sen! Başlangıcı anlat. Tane tane konuşmaya da dikkat et!»

Çırak diliyle dudaklarını ıslatarak ezbere okumaya başladı:

—«Başlangıçta sadece Jordan vardı; karanlık ve hiçlik hüküm sürüyordu,

Yalnızlıktan özlem, özlemde bir hayal doğdu.

Rüyadan plan meydana geldi, plandan karar,

Jordan elini kaldırdı ve gemi yaratıldı.

Eserine baktı ve beğendi, tek eksiği içinde yaşayacak olanlardı.

Jordan düşündü ve insanı yarattı.

Sonra da Jordan kanunları yaptı. Herkes için kaideler koydu. Jordan'ın büyüklüğüne ve yüksek hedefine lâyık olmak için herkes kendince bir işe sahip edildi.

Birini sözcü yaptı, birini hizmetçi ve böylece insanlar arasında düzen kuruldu.

Hepsinin başı olarak da kaptanı koydu., onu inanların hakimi kıldı işte altın çağda yaşam böyleydi.

Kusursuzluk Jordan'a mahsustu, insanlara değil.

Zamanla; kıskançlık, ihtiras ve gurur, insanların kalbine tohumlarını saçtılar.

Ve aralarından birinde bu tohumlar yeşerdiler ve kötü meyveler verdiler.

Lânetlenmiş Huff, ilk günahkârdı.

Kötü sözleri nifak yarattı, isyan ve ayrılık körüklendi.

Şehitlerin kanları güverteleri boyadı. Jordan'ın kaptanı, kötülerin elinde ölümü buldu.

Her tarafı...»

İhtiyar adam, elinin tersi ile çırağının ağzına sertçe vurdu.

—«Tekrar et!»

—«Baştan mı?»

—«Hayır, saçmaladığın yerden itibaren.»

Delikanlı biraz duraladı, sonra devam etti.

—«Karanlık fazileti yuttu, talihsiz gemiyi günah idare etmeye başladı...»

Çırağın monoton sesini Hoyland, hemen hemen hiç dinlemiyordu. Bu; karanlık çağın, günahın ve isyanın tarihi idi. Sonunda akliselimin galip geleceğini, âsi liderlerin vücutlarının konvertere gideceğini, ölümden kaçabilen birkaç âsinin de şimdiki âsilerin ataları olduklarını, sonra yeni bir kaptanın seçildiğini anlatıyordu.

Hugh, tatmin olmamış bir şekilde kalktı. Muhakkak ki sorularının cevabı bu satırlarda vardı, çünkü bunlar kutsal metinlerdi. Fakat o,, bunları anlayabilecek kadar zeki değildi. Niçin? Bütün bunlar niye? Hakikaten yemekten, uyumaktan ve ölünce konvertere gitmekten başka bir şey yok muydu? Jordan, kendisi gibi basit kişilerin, O'nu anlamasına yoksa hiç değer vermemiş miydi? Ve bu içini kemiren duygular, bu giderilemeyen açlık nedendi?

Hugh kahvaltısını ederken bir haberci geldi.

—«Âlim, Hugh Hoyland'ı görmek istiyor» diye kısaca bildirdi.

Hugh, kendisini çağıran âlimin, gemi halkının fikir ve bedeni durumu ile ilgilenen teğmen Nelson olduğunu anladı ve kahvaltısının geri kalan kısmını ağzına tıkip habercinin peşine takıldı.

—«Hugh Hoyland!» diye haberci bildirdi.

—«İçeri gel, oğlum. Otur. Yemek yedin mi?»

Hugh yemek yediğini söyledi, fakat gözleri âmirinin masası üstündeki garip yemişlere takılmıştı. Nelson, onun bakışlarını takip ederek konuştu.

—«Bu incirlerden al da tadına bak. Yepyeni bir çeşit. Öbür taraftan getirttim. Gençlerin, bir kaç tatlı lokma için daima yeri vardır.»

Hugh, ikram edilen incirleri sıkılarak aldı. Şimdiye kadar, bir âlimden hiç bir şey almamıştı. Âlim, iskemlesine rahatça yaslanarak ellerini gömleğine sildi ve sakalını sıvazlayarak ona bakmaya başladı.

—«Seni son günlerde hemen hemen hiç görmedim. Söyle bakalım, zamanını nasıl geçiriyorsun?»

Daha Hugh cevap vermeden devam etti: «Dur, ben söyleyeyim. Herhalde, konmuş olan kurallara pek de riayet etmeden, etrafı dolaşmaya harcadın, zamanının çoğunu. Belki yasaklanmış olan yerlere bile gittin, değil mi?» Hugh'un yüzüne dikçe baktı ve konuşmasını sürdürdü: «Neyse, üzülme. Bütün bunları biliyorum ve sen de benim bunları bildiğimi biliyorsun. Bu yaptığın işler, artık hayatına bir yön çizmek zamanı geldiğini bana hatırlatmış oldu. Söyle bakalım, belirli bir planın var mı?»

—«Şey, belirli bir şey yok efendim.»

—Edris Baxter denen kızdan ne haber? Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?»

—«Bilmiyorum, efendim. Babası razı, düşünüyorum. Yalnız...»

—«Yalnız ne?»

—«Babası, çiftliğinde oturmamı istiyor. İyi bir fikir. Çiftliği ve amcamın işi, ikisi birden benim varlıklı bir adam olmamı sağlar.»

—«Fakat yine de emin değilsin!»

—«Evet, bilmiyorum.»

—«Doğru. Sana göre bir iş değil. Senin için daha başka planlarım var. Söyle bakalım, niçin senin okuma ve yazma öğrenmeni sağladığımı düşündün mü? Tabii ki düşünmüşsündür. Şimdi beni iyi dinle. Seni çocukluğundan beri izliyorum. Akranlarına nazaran sende çok fazla bir hayal gücü, merak ve heyecan var. Lider olarak doğmuş bir kişisin. Doğduğun zaman bile diğerlerinden farklıydın. Kocaman

bir kafan vardı ve birkaç kişi, senin hemen konvertere atılmanı istedi. Fakat ben onlara mani oldum. Sana daha o zaman güvenmiştim. Bil köylü hayatı, sana göre bir yaşam değil. Sen âlim olmalısın.» İhtiyar adam sustu ve Hugh'un yüzüne baktı. Hugh şaşırılmıştı. «Evet, senin gibi bir genç için iki yol var; ya mühim biri yapılır, ya da konvertere atılır.»

—«Yani, benim bu konuda fikrimin alınmayacağını mı söylemek istiyorsunuz, efendim?»

—«Aslını istersen evet. Senin gibi ileri fikirli kişileri, mürettebatın küçük memurları arasına yollarsak, anarşist yetiştirmiş oluruz.

Bunu göze alamayız. Bu bir kere olmuş ve hemen hemen bütün insan ırkı ortadan kalkıyormuş. Şendeki yetenekler belli olduğuna göre; sana doğru düşünce tarzı öğretilecek ve senin huzursuzluk kaynağı bir çibanbaşı olmana müsaade edilmeyecek.»

Bu sırada haberci içeri girdi ve elindeki eşyaları odanın köşesine koydu. Hugh baktı ve haykırdı:

—«Fakat bunlar benim eşyalarım!»

—«Evet. Ben getirttim. Bu andan itibaren burada kalacaksın. Seninle sonra, çalışma programı hakkında konuşacağız. Soracak bir sorun var mı?»

—«Hayır efendim. Yalnız itiraf edeyim ki, biraz şaşırımdı. Galiba, yani bana öyle geliyor ki, bütün bunlar, evlenmemem lâzım geldiğini gösteriyor.»

—«Ha, o mu? Eğer istiyorsan o kızı al. Babası da karışamaz artık. Fakat dikkat et. Kısa zamanda bu kızdan sıkılmaya başlarsın.»

Hugh Hoyland, hocasının verdiği kitapları, büyük bir zevk ve hırsıyla okuyordu. Uzun zamandır keşif seyahatleri bile aklına gelmez olmuştu. Bir âlim olabilmek için; düşündüğünden de zor ve yorucu bir şekilde çalışmak zorundaydı.

Bir defasında, okuduğu kitaptaki çapraşık ifadelerin anlamlarını çözmeğe çalışırken, Nelson yanına geldi. Elini omuzuna koydu ve sordu:

—«Nasıl gidiyor, evlâdım?»

—«Çok iyi efendim. Teşekkür ederim. Fakat bazı konular, bana tam olarak bir şey ifade etmiyorlar. Hattâ, aslında hiç bir şey ifade etmiyorlar.»

—«Zaten başka türlü de olamazdı. Seni bilerek yalnız bıraktım ki, bir aydınlatan olmadığı takdirde yapabileceğin hataları, bizzat kendin de fark et. Bu konuların çoğu, açıklanmadığı takdirde anlaşılamaz. Ne okuyorsun?» Kitabı aldı ve başlığını okudu. «Modern Fiziğin Esasları. Bu, kutsal kitapların en kıymetlilerinden biri, yine de bir yardımcı olmadan, okuyana hiç bir şey ifade etmez. Her şeyden evvel öğrenmen lâzım gelen şudur. Atalarımız, fikir yönünden bizden çok farklı idiler. Bizim realist olmamıza karşılık, aşırı derecede romantikler ve bize bıraktıkları eserlerdeki gerçekleri düşlerinde yarattıkları bir örtünün altına saklamışlardı. Sana bir örnek vereyim. Çekim kanununu okudun mu?»

Hugh başını eğdi.

—«Manasını anladın mı? Görüyorum ki anlamamışsın.»

—«Bana hiç bir şey ifade etmedi. Kusuruma bakmazsanız, mantıksız bulduğumu söyleyeyim.»

—«Bu da benim görüşümün doğruluğunu tasdik ediyor. Kitapta yazılı olduğu gibi kabul etmişsin, yine bu kitapta yazan elektrik kanunu gibi, iki cisim, birbirlerini, aralarındaki uzaklığın karesiyle ters orantılı olarak çekerler. Basit bir fizik kaidesi gibi geliyor insana, değil mi? Halbuki ilgisi yok. Bununla eskiler, aşkı tarif etmişler. Adı geçen cisimler de insanlardan başka bir şey değil. Yan yana bırakırsan birbirlerini severler, ayırırsan birbirlerini unuturlar. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur, işte bu kadar basit. Halbuki sen kim bilir ne anlamlar vermeye çalıştın!»

Hugh, mahcubiyetle gülümsedi.

—«Hiç bu şekilde düşünmek aklıma gelmemişti. Şimdi anlıyorum ki, yardımınıza çok ihtiyacım olacak.»

—«Aklını kurcalayan başka bir şey var mı?»

—«Okuduklarımdan çoğu. Fakat şu anda hepsi aklıma gelmiyor. Yalnız size bir kaç sual sormak istiyorum. Âsileri insan olarak düşünebilir miyiz?»

—«Bunun cevabı hem evet, hem de hayırdır. Âsilerin, insanlardan doğduğu bir hakikattir. Fakat artık uzun bir zamandır mürettebata dahil değiller. Onları şimdi insan ırkının bir kısmı olarak düşünemeyiz, çünkü onlar Jordan'ın kanunlarını hiçe saymışlardır. Buna rağmen, bazı şeyler münakaşa konusu

olabilir. Meselâ, Âsi, isminin manası. Onların atalarının, isyan zamanında cezadan, kaçmış olan âsiler olduğunu biliyoruz. Fakat damarlarında, mutasyona yani değişime ve deformasyona uğramış kişilerin kanları da var. Biliyorsun, karanlık çağda, mutasyona uğrayarak birer hilkat garibesini gibi doğanlar, konvertere atılmıyordu. Bu kanun yeni çıktı sayılır. Şimdi yukarlarda garip ve korkunç yaratıklar, karanlık ve unutulmuş koridorlarda dolaşıyorlar.»

Hugh, bir müddet düşündü, sonra da sordu:

—«Niçin aramızda hâlâ mutasyonlar meydana geliyor?»

—«Çok basit. İçimizde hâlâ günah tohumları var. Bunlar zaman zaman yeşerebilme fırsatını buluyorlar. Biz de, bu hilkat garibelerini yok ederek neslimizi bozulmaktan kurtarıyoruz ve Jordan'ın planındaki hedefe, yolculuğumuzun sonunda bize vaat edilen zengin Centaurus'a yaklaşıyoruz.»

Hoyland tasdik etti.

—«Anlamadığım bir nokta daha var. Bu kutsal yazıların bir çoğunda, yolculuktan bahsediyor. Sanki gemi, hareket edebilirmiş gibi,. Bu nasıl olur?»

—«Evet, bu nasıl olur? Her şeyin içinde hareket ettiği, bütün bu hareketlerin kıstası olan bir şey nasıl hareket eder? Bunun cevabı çok basit. Mecazi cümleleri, yine bizim günlük konuşmamıza göre yorumlamaya kalkmışın. Gerçekte gemi sabittir ve fiziksel anlamda hareket etmez. Geminin hareketi sadece mecazi anlamdadır. Jordan'ın planını hedef olarak yaptığımız her doğru hareket ve her iyi davranışla yüce sonumuza yaklaşıyoruz.»

Hugh başını salladı.

—«Şimdi her şeyi anladım.»

—«Tabii şu da var sayılabilir ki, eğer maksadı için uygun bulsaydı, Jordan evrenimizi gemiden başka bir şekilde de yaratabilirdi» diye Nelson devam etti: «İlk çağlarda; insanlar şair ruhlu ve romantikken, bazı kutsal kişiler, Jordan'ın belki de yaratmış olabileceğini düşündükleri hayali dünyaları ortaya çıkarmak için uğraşmışlar. Bu kişiler, sonsuz büyüklükte, içinde küçük ışık kürelerinin bulunduğu bir boşluğu varsaymak konusunda birleşmişler ve durup dinlenmeden, bu hipotezlerini kesinleştirecek resimler ve deliller bulmaya çalışmışlar. Şuna inanıyorum ki, onların bütün gayesi, Jordan'ın nelere muktedir olabileceğini göstermekti ve O da, eminim ki bu çalışmaları hoş görü ile karşılamıştır. Fakat şimdi, içinde bulunduğumuz bu modern çağda, uğraşmak zorunda olduğumuz çok daha ciddi işler var.»

—«Asilerin, günahkâr olduklarını söylüyorsunuz. Peki o halde niçin onları ortadan kaldırmaya çalışmıyoruz? Bu hareket, hedefe giden yolu kısaltmamıza yaramaz mı?»

—«Akıllıca sorulmuş bir soru. Sana açık bir cevap vereceğim. Bir âlim olacağın için, bu cevabı öğrenmek bir mahzur teşkil etmez. Meseleyi şöyle ele alalım. Geminin besleyebileceği insanların sayısı mahduttur. Eğer nüfusumuz devamlı olarak artarsa, bir zaman gelir ki, yiyeceğimiz herkese yetmez. Bir kısmımızın, âsilerle çarpışırken öldürülmesi, sayımızın artarak, birbirimizi aklıktan yememizden daha iyi değil mi? Jordan'ın yapmış oldukları tartışılmaz. Âsiler de planın bir bölümünü teşkil ediyorlar.»

Bu açıklama, Hugh'u tam olarak tatmin etmemişti. Fakat Hugh, genç bir âlim olup da geminin bakım ve donatımı ile ilgili işlerde çalışmaya başladığı zaman, daha başka görüşlerin de olduğunu anladı. Kendisine ilk görevi konverterde vermişlerdi. Bütün yaptığı iş; köylerden getirilen çöp ve artıkların kayıtlarını tutmak ve işe yarayabilecek evsafıta olan madenlerin, konvertere atılmasına engel olmaktı. Görevi icabı, başmühendisin muavini olan, kendisiyle aynı yaştaki, Bili Ertz'le ta Onunla, Nelson'dan öğrenmiş olduğu bazı konular üzerinde konuştu. Ertz, Hugh'u şaşırtan, allak bullak eden fikirlere sahipti.

—«Şunu aklından hiç çıkarma, Hugh! Jordan'ın planı imiş! Bu sadece, çiftçilerin durumlarından şikâyet etmemelerini sağlamaya yarar. Fakat sen bu saçmalıklara inanmamalısın. Geminin ışığa, havaya, suya ve enerjiye ihtiyacı vardır. Bu saydıklarım olmadan mürettebat yaşayamaz ve bu da bizleri, geminin efendileri yapıyor. Ve bu âsilerin imhasına karşı olan o sakat düşünceye gelince, göreceksin pek yakında değişecek. Mühim olan, bizimle birlikte olman ve çenenin tutman.»

Âlimlerin arasındaki gençler grubunun, kendisine güvenmeleri ve onu bir sırdaş olarak kabul etmeleri Hugh'a çok tesir etti. Onları daha yakından tanıdığı zaman da, âdeta devlet içinde bir devlet kurmuş olduklarını; müspet düşünceli ve gemideki düzeni değiştirmeye kararlı kişiler olduklarını anladı.

Yanlarında çalışıp da olayları onlar gibi kabul etmeyenler, yerlerini uzun zaman muhafaza edemiyorlardı. Ya beceriksiz oldukları ve bir işe yaramadıkları söylenerek geriye, köylerine gönderiliyorlardı, ya da başlarına bir kaza geliyor ve konvertere atılıyorlardı.

Hoyland, onları haklı buluyordu. Gemi gemiydi. Bu apaçık bir hakikatti. Jordan'a gelince; kim şimdiye kadar onunla konuşmuş veya onu görmüştü ki? Hayatın gayesi yaşamaktı. İnsan doğar, hayatını yaşar ve ölünce de konvertere atılırdı. Her şey bu kadar basitti. Hiç bir esrar, hiç bir mitolojik seyahat yoktu. Bu romantik fikirler, insanların gerçeklere karşı korku duydukları eski zamanların saçmalıklarından başka bir şey değildi.

Hugh Hoyland, kafasını astronomi, metafizik ve diğer saçmalıklarla doldurmaya son verdi. Başlangıcı anlatan kutsal metinler, onu artık sadece güldürüyordu. Bu gibi saçmalıklara çocuklar ve kadınlar inanırdı.

Hem kaldı ki, yapılacak yığınla iş vardı. Gençler; ihtiyaçların emirlerine itaat eder gibi görünmelerine rağmen, aslında kendi planlarını hazırlıyorlardı. Bu planların ilki de, âsilerin sistematik bir şekilde imha edilmesi idi. Bundan maksat, geminin bütün kısımlarının, bilhassa yukarılardaki düzlüklerin, faydalı bir şekilde kullanılmasını sağlamaktı. İhtiyacların bu planlardan hiç bir haberi yoktu. Çünkü; her şeyin kendi kontrolleri altında olduğunu sanarak ayrıntılarla uğraşmayı lüzumsuz addediyorlardı. Geminin kaptanı ise o kadar şişman bir adamdı ki, kamarasından bile çıkmayı canı istemiyordu. Genç âlimler grubuna dahil olan muavini de onun bütün görevlerini üstüne almıştı.

Âsilerin imhası için, üst katların iyice tanınması lâzımdı. İşte böyle bir keşif harekâtında, Hugh Hoyland, tekrar bir âsinin saldırısına uğradı.

Bu seferki âsi, sapanını çok daha iyi ve tesirli bir şekilde kullandı. Hoyland'ın yanındakiler, bir pusuya düştükleri korkusuyla geri çekilirken öldü sandıkları Huhg'u da orada bıraktılar.

Joe-Jim Gregory satranç oynuyordu. Aslında iskambil oyunundan daha fazla hoşlanıyordu ama Joe, sağ kafası; Jim'i, sol kafasını, hile yapmakla suçlandırıncaya aralarında büyük bir kavga çıkmıştı. Aynı gövdeye ait iki kafanın iyi geçinmesi zorunluğunu düşünerek barışmışlarsa da iskambil oynamaktan vazgeçmişlerdi. Satranç daha iyiydi. Hem hile yapılmaz hem de iki kafa da ayrı ayrı oynayabilirlerdi. Kapının vurulması üzerine oyunu bıraktılar. Joe-Jim, kınından çektiği bıçağını atmaya hazır bir şekilde sağ eline aldı.

—«Gel», diye Jim bağırdı.

Kapı açıldı. Bir metre kırk santim boyunda, geniş omuzlu ve her tarafından adaleler fışkıran biri içeri girdi. Sağ omuzunda, kıllı pençesi ile tutmuş olduğu, hareketsiz bir adam taşıyordu.

Joe-Jim bıçağını yerine soktu.

—«Onu yere yatır, Bobo!» diye Joe emretti. «Ve kapıyı da kapat», diye Jim ilâve etti. «Ne getirdin bakalım?»

Bobo'nun getirdiği, genç bir adamdı. Görünürde bir yarası yoktu ve baygın bir vaziyette yatıyordu. Bobo baldırına vurdu.

—«Ben onu yemek?» diye umutla sordu. Ağzının kenarından salyalar damlıyordu.

—«Belki» dedi Jim. «Onu sen mi vurdun?»

Bobo küçük kafasını salladı.

—«Aferin Bobo» diye Joe onu övdü. «Neresinden vurdun?»

—«Bobo onu buradan vurmak!» Geri zekâlı cüce, kaim başparmağını, yerdeki adamın karın boşluğuna batırdı.

—«Aferin Bobo, iyi nişancıymışsın» dedi Joe.

—«Bobo iyi nişancı» diye cüce tasdik etti. «Sen görmek istemek?» Sapanını kaldırdı.

—«Burada değil» diye Joe kızgınca söylendi. «Bu adamı konuşturmak istiyorum.»

—«Bobo yapmak bunu» diye cüce, büyük bir hoyratlıkla işe koyuldu.

Yerdeki adam silkindi ve yavaş yavaş kendine geldi.

—«Onu yemek?» diye Bobo tekrarladı.

—«Hayır» dedi Joe.

—«En son ne zaman yemek yedin, Bobo?» diye Jim sordu.

Bobo kafasını sallayarak karnını oğuşturmaya başladı. Oynanan pantomim, çok-çok evvel olduğunu gösteriyordu. Joe-Jim, duvardaki bir dolaba giderek bir parça et çıkardı ve havaya kaldırdı. Jim eti

kokladı, Joe ise yüzünü buruşturarak kafasını çevirdi. Joe-Jim eti Bobo'ya fırlattı. Cüce eti neşeyle kaptı.

—«Haydi şimdi git» diye Jim emretti., Bobo ağır ağır dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Joe-Jim esire döndü ve kaburgalarına bir tekme attı.

—«Haydi konuş. Kimsin sen?»

Genç adam irkilerek ayağa fırladı. Çekimsizliğin etkisi ile güçlkle dengesini sağladı ve elini beline attı. Bıçağı yerinde yoktu.

—«Aklını başına topla» dedi Joe-Jim bıçağını çekerek. «O zaman bir şey olmaz.»

—«Adın ne?»

Genç adam, dudaklarını yalayarak odayı gözden geçirdi.

—«Haydi!» dedi Joe.

—«Niçin vaz geçmiyorsun? Bana kalırsa, sade eti işe yarar. Bobo'yu geri çağır.»

—«Bunu her zaman yapabiliriz. Onunla konuşmak istiyorum. Adın ne?»

Esir bıçağa bakarak homurdandı.

—«Hugh Hoyland.»

—«Kimsin? Hangi köydensin? Buraya, bizim kısmımıza niçin geldin?»

Fakat bu suallere Hugh; Joe-Jim'in bıçağını kaburgalarına batırmasına rağmen cevap vermedi.

—«Saçma, kafasız çiftçinin teki bu herif. Onu sorguya çekmenin hiç bir manası yok. İşini bitirelim mi?»

—«Hayır, şimdi değil. Onu hapsedelim.»

Joe-Jim, yandaki odanın kapısını açtı ve bıçağının ucu ile Hugh'a içeri girmesini işaret etti. Sonra kapıyı kilitledi ve satranç tahtasına doğru gitti.

—«Hamle sırası sende, Jim.»

Hugh'un kapatıldığı oda karanlıktı. Çelik duvarlar, her türlü kaçma teşebbüsünün imkânsız olduğunu gösteriyordu. Bir müddet sonra yere uzandı ve düşünmeye başladı.

İçerde o kadar uzun müddet kaldı ki, Joe-Jim kapıyı açtığı zaman bitkin bir haldeydi. Joe-Jim onu dışarı sürükledi.

—«Şimdi konuşacak mısın?»

Hugh ağzını açtı, fakat hiç bir ses çıkmadı.

—«Susuzluktan gırtlığı kurumuş, görmüyor musun?», dedi Joe, sonra gözlerini Hugh'a çevirdi. «Eğer sana su verirsek konuşacak mısın?»

Hugh evvelâ hiç bir şey anlamamış gibi baktı ve sonra kafasını eğdi.

Joe-Jim dışarı çıktı ve bir tas su getirdi. Hugh, nefes bile almadan suyu bitirdi. Joe-Jim tası aldı ve:

—«Şimdilik bu kadar yeter» dedi. «Anlat bakalım.»

Hugh itaat etti. Joe-Jim'in bütün bilmek istediklerini ve hattâ daha fazlasını da anlattı.

Hugh, köleliğe hiç bir direnç göstermeden alıştı. Gerçi köle kelimesi, şimdiye kadar duymadığı bir kelime idi ama ifade ettiği anlama yabancı değildi. Her zaman bir emir veren, ve buna itaat edenler vardı. Bundan başka bir düzeni bilmiyordu. Bu durum da ona gayet normal geliyordu.

Buna rağmen, tabii ki kaçmayı düşünüyordu. Fakat bu düşüncesini tatbik edemedi Joe-Jim ona şu Sözleri söyledi:

—«Sakın aptalca düşüncelere kapılma» dedi Joe. «Yanında, bıçağın olmadan, geminin bu kısmında üç güverte bile gidemezsin. Hattâ benden bir bıçak çalsan bile kaçmayı başaramazsın. Sonra bir de Bobo var.»

—«Bobo mu?»

Jim sırttı.

—«Bobo'ya, yanında biz olmadan buradan ayrıldığın takdirde, seni yemesi için izin verdik. Tabii o da şimdi vaktinin çoğunu bizim kapının önünde geçiriyor. Hattâ geceleri bile burada uyuyor.»

—«Hem zaten bu izni vermek zorunda idik» dedi Joe. «Seni yanımızda alıkoymaya karar verince, Bobo büyük bir hayal kırıklığına uğradı.»

—«Bıçak atmasını biliyor musun?» dedi Jim, Hugh'a dönerek.

—«Tabii, bilmez olur muyum?» diye Hugh cevap verdi.

—«O halde, bildiğini bize göster. Al!» Joe-Jim, ona bıçağını uzattı. Hugh, bıçağı alarak elinde teraziledi.

Joe-Jim, her zaman oturduğu yerin karşısındaki duvara, plastik bir nişangâh asmıştı. Bıçak atmaktaki ustalığını bu hedefte sık sık denerdi. Hugh, koltuğun yanma gelene kadar geriledi, hedefe baktı ve kolunun ani bir hareketi ile bıçağı fırlattı. Bıçak, Joe-Jim'in atışları ile delik deşik olmuş olan hedefin tam ortasına saplandı.

—«Aferin delikanlı» diye Joe takdir ettiğini belirtti. «Ne dersin, Jim?»

—«Ona bir bıçak verelim ve neler yapabileceğini görelim.»

—«Olmaz, buna razı olamam.» Eğer Hugh kazanırsa, hem onu, hem de Bobo'yu kaybetmiş oluruz. Yazık.»

—«Pekâlâ, nasıl istersen.»

—«Hugh, bıçağı getir!»

Hugh bıçağı getirdi. Bıçakla Joe-Jim'e saldırmak aklına bile gelmemişti. Efendi efendiydi ve bir uşağın efendisine saldırması sade dini yönden değil, her yönden alçakça bir düşünceydi. Böyle bir şeyi, insan rüyasında bile düşünemezdi.

Hugh, okur yazarlığının ve bir âlim olarak sahip olduğu bilgilerin, Joe-Jim'e tesir edeceğini sanmıştı. Halbuki tam aksi oldu. Joe-Jim, bilhassa Jim, münakaşadan çok zevk alıyordu. Hoyland kendini ezilmiş ve küçülmüş hissediyordu. O bir âlim değil miydi? Okuma ve yazmasını bilmiyor muydu?

—«Çenenin kapat» diye Jim, Hugh'un şikâyetlerini kesiyordu. «Okumasını bilmek çok basit bir şey. Daha senin baban doğmamışken ben okumasını biliyordum. Ne yani, bana hizmet eden ilk âlim mi sanıyorsun kendini? Âlimler, hıhh, bir sürü kara cahilden başka bir şey değilsiniz!»

Bir konuşma esnasında Hugh, genç âlimler grubunun düşüncelerini; bütün dini görüşleri hiçe saydıklarını, ne kadar realist olduklarını ve gemiyi olduğu gibi kabul ettiklerini anlattı. Joe-Jim'in kendilerine bu konuda hak vereceğini sanıyordu.

İki kafalı, kahkahalar atmaya başladı.

—«İşte, ulaşabileceğiniz en yüksek yer burası» diye Jim, gülme krizi geçtikten sonra konuşmaya başladı. «Siz, genç âlimler, hakikaten bu kadar aptal mısınız? Siz, ebeveynlerinizden de aptalmışsınız!»

—«Fakat daha demin, bizim bütün dini inanışlarımızın saçma olduğunu söylemiştin!» diye Hugh itiraz etti. «Benim arkadaşlarım da düşünüyorlar. Bütün bu saçmalığı ortadan kaldırmak istiyorlar!»

Joe cevap vermek için ağzını açtı, fakat Jim daha evvel atıldı:

—«Niçin vazgeçmiyorsun, Joe? Bu herif hiç adam olmaz!»

—«Hayır, yanılıyorsun. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyor. Hem sonra şunu anlamak istiyorum. Acaba kafası biraz çalışıyor mu, yoksa sadece kulaklarının takılması için mi yaratılmış.»

—«Pekâlâ. Yalnız çok gürültü yapma. Biraz şekerleme yapacağım.»

Sol baş, gözlerini kapattı ve biraz sonra da horlamaya başladı. Joe ile Hugh, fısıldayarak konuşmaya devam ettiler.

—«Siz gençlerin en aptal tarafı, bir konuyu anlayamadığınız zaman, onun hakikat olamayacağını sanmanız», diye Joe devam etti. «İhtiyarlarınızın hatası ise, anlayamadıkları bir konuyu, başka bir biçimde yorumlamaları ve böylece anladıklarını sanmaları. Hiç biriniz, en basit konuları bile, yazıldığı şekilde kabul etmeye yanaşmıyorsunuz. Bu da sizlerin çok zeki (!) olmanızdan ileri geliyor. Eğer bir şey yeteri kadar açık değilse, muhakkak başka bir anlamı olmalıdır sizce.»

—«Bütün bunlarla ne demek istiyorsun?»

—«Örneğin yolculuğu ele alalım. Bunun anlamı nedir sence?»

—«Hiç bir şey. Sadece çiftçi ve köylüleri avutmak için uydurulmuş bir saçmalık.»

—«Peki, bu kelime konuşmalarımızda ne gibi şeyler aklımıza getirir?»

—«İnsanın ölünce gideceği yer. Daha doğrusu öldükten sonra Centaurus'a gideceğimiz gelir, aklımıza!»

—«Centaurus neresidir?»

—«Centaurus; yalnız ben sana diğerlerinin inandıklarını söyleyeceğim, ben şahsen bu palavraya inanmıyorum; insanın yolun sonunda ulaşacağı, herkesin mutlu olacağı ve bol bol yiyeceğin bulunduğu bir yerdir.»

—«İşte tam bunu anlatmak istiyordum. Kafanı hiç çalıştırmıyorsun. Hiç aklıma, yolculuğun, eski kitaplarda belirtildiği gibi, sadece yolculuğu ifade ettiği geldi mi? Gemi ile içindekilerin belirli bir hedefe doğru yol aldıklarını düşündün mü?»

—«Umarım ki, sana inanmamı istemezsin. Bu fiziksel olarak imkânsızdır. Gemi hiç bir yere gidemez, o zaten her tarafta mevcuttur. Biz, insanlar, onun içinde hareket edebiliriz fakat hep beraber, gemi de dahil olarak bir yere gitmemiz fikri, saçmadır, sadece mecazi anlamda bir hareket olabilir bu!»

—«Dinle, sana söyleyeceklerimi kalın kafana yerleştirmeye çalış. Öyle bir yer düşün ki, gemiden çok çok büyük olsun ve gemi de bu yerin içinde olsun.»

Hugh epey düşündü, sonra kafasını salladı.

—«Anlamsız. Gemiden büyük yer olamaz. Hem olsa bile, hiç bir yere sığmaz.»

—«Ah, Huff'un aşkına! iyi dinle, geminin dışında, dışarda, her tarafta, boşluk var. Bunu anlayamıyor musun?»

—«Fakat en alt güvertenin altında hiç bir şey yok. Onun için de ona en alt güverte demişler.»

—«Saçma! İyice dikkat et. Farz edelim ki, bir bıçakla en alt güverteyi deldin. Nereye giderdin?»

—«Ama olmaz ki, zemin çok serttir.»

—«Bir delik delebileceğim farz et. Bu delik nereye giderdi? Gözünün önüne getirmeye çalış bu durumu.»

Hugh, çelik levhalar peynir kadar yumuşakmış ve kendisi de bir bıçakla, çelik duvarları kesiyormuş gibi düşünmeye başladı. İcini allak bullak eden bir ihtimal gözünün önüne geldi. Kazmış olduğu delikten düşüyor, düşüyordu. Ve altında hiç bir şey yoktu. Hemen gözlerini açarak bağırdı.

—«Korkunç, böyle bir şey olamaz!»

Joe-Jim ayağa fırladı.

—«Kafam kırmak pahasına da olsa, bunun olabileceğini sana göstereceğim. Kapıya doğru gitti ve bağırdı. «Bobo! Bobo!»

Jim irkilerek uyandı.

—«Ne var? Ne oldu?»

—«Hugh'u yukarıya götürüyoruz.»

—«Niçin?»

—«Aptal kafasına bazı şeyleri sokmak için.»

—«Başka sefer olsa?»

—«Hayır, şimdi olsun istiyorum.»

—«Sinirlenme. Bana göre hava hoş, hem nasıl olsa uyandım artık.»

Joe-Jim Gregory, zekâ bakımından da vücudu kadar ilgi çekici idi. Her pozisyonda, hemen sivriliverirdi. Âsilerin arasında sözü çok geçerdi. Onlara emirler verir ve kendisine hizmet ettirirdi. Eğer istemiş olsaydı, bütün âsileri organize edip, alt kattaki mürettebatla savaşılabir ve belki de böylece bütün gemiyi emri altına alabilirdi.

Fakat bunun için gerekli olan ihtiras onda yoktu. O iyi bir gözlemci, akıllı bir aydıdı. Her olayın «Nasıl» ve «Niçin» i ile ilgilenir, bütün ihtirası da rahat bir hayattan öteye gitmezdi.

Eğer normal bir ikiz olarak, mürettebatın egemenlik sahasında doğmuş olsaydı, âlimlerin arasında, bütün problemlerin belki de tek çözücüsü olurdu. Fakat ne yazık ki, akıl yönünden çok geri olan kişilerin arasında yetişmiş ve iki nesil boyunca, adamlarının kendisi için çaldıkları kitaplarla yetinmek zorunda kalmıştı.

Her iki kafası da, okuduğu kitapları iyice düşünmüş ve karşılıklı bu konularda tartışmışlardı. Böylece, aşağı yukarı fiziksel dünyanın teori ve olaylarına vakıf olmuşlardı. Sadece bir noktada yanılıyorlardı: roman fikri onlar için yabancı kalmıştı. Jordan tarafından; mürettebatın morali ve eğlencesi için gemi kütüphanesine konmuş olan hikâye ve romanların, hakiki olanların bir anlatımı olduğunu sanıyorlardı. Bu da, iki kafa arasındaki tek ve değişmez fikir ayrılığına sebep olmuştu. Jim, komiser Maigret'yi gelmiş geçmiş en büyük adam kabul ederken; Joe John Henry'yi tutuyordu.

Bobo geldi. Joe-Jim parmağı ile geriye göstererek:

—«Dikkat et, Bobo» dedi.

—«Dostumuz dışarı çıkıyor.»

Bobo, dudaklarını yaladı ve neşeyle sordu:

—«Şimdi mi?»

—«Sen ve miden!» Joe, dostça kafasına vurdu. «Hayır, onu yemeyeceksin. Sen ve o, kan kardeşi olacaksınız, anladın mı?»

—«Onu yemeyecek?»

—«Hayır. Sen onun için savaşacaksın, o da senin için.»

—«Tamam. Kan kardeşi. Bobo bilmek.»

—«Çok iyi. Şimdi herkesin uçtuğu yere çıkacağız. Sen önden git ve sağa sola dikkat et.»

Arka arkaya tırmanmaya başladılar. Bobo öncülük yapıyor, arkasından Hugh gidiyordu. En arkada Joe-Jim vardı. Joe öne, Jim de arkalarına bakıyordu.

Devamlı olarak yukarıya tırmanıyorlardı. Her geçilen güverte ile, biraz daha hafifliyorlardı. En sonunda bir düzlüğe geldiler. Artık üstlerinde bir lumbur deliği yoktu. Zemin hafif bir bombe yapıyordu. Tavan da bu bombeye uygun bir şekilde devam ediyordu. Burada bölme duvarları yoktu; sadece çok büyük payandalar, belirli aralıklarla zemin ve tavanı birbirine bağlıyordu.

Ağırlık hemen hemen hiç kalmamıştı. Eğer hareketsizce durulursa, iyice azalmış olan çekim kuvveti, insanı zeminde tutmaya yetiyordu, fakat artık aşağı ve yukarı tabirleri tamimiyle anlamlarını kaybetmişlerdi.

Hugh, çekimsizliğe alışmamıştı, sık sık sendeliyordu. Bobo ise büyük bir neşe içinde,, balık gibi oradan oraya sıçrayıp duruyordu.

Joe-Jim, payandalar arasındaki bir pasaja girdi. Her iki tarafta bulunan parmaklığa tutunarak, ağında yürüyen bir örümcek gibi ilerlemeye başladı. Çok büyük bir hızla ilerliyordu ve Hugh ona yetişmekte zorluk çekiyordu. Yavaş yavaş o da hızlı gitmek için gerekli olan hareketleri yapmaya başladı. Fakat durdukları zaman, bu işlemle o kadar meşguldü ki, ne kadardır bu pasajda ilerlediklerini anlayamadı. Yolları, her iki tarafa doğru uzanan bir bölme duvarı tarafından kesilmişti. Joe-Jim, duvarı yoklayarak sağa doğru kaydı.

Beş dakika sonra aradığını bulmuştu. Mevcudiyetini, sadece çevresindeki ince çatlağın belli ettiği bir kapıydı bu. Hugh, iyice dikkat edince, kapının üst kısmında, geometrik bir şekil fark etti. Joe-Jim, sağ kafasını kaşıdı. İki kafa, biraz fısıldaştılar. Joe-Jim elini kaldırdı ve kapıyı elledi.

—«Hayır, hayır» dedi Jim. Joe-Jim durdu.

—«Ne demek istiyorsun?» diye Joe sordu.

Tekrar fısıldaştılar. Joe başını eğdi ve Joe-Jim yeniden elini kaldırdı, işaret parmağı ile, kapıya hiç dokunmadan şekildeki çizgilerin üzerinden geçmeye başladı. Bitince de avucu ile yandaki bölme duvarına dayanarak geriye doğru kaydı ve bekledi. Bu esnada, sanki bir boşluğa hava doluyormuş gibi bir his vardı, kapı yirmi santim kadar dışarıya doğru açıldı ve durdu. Joe-Jim şaşırıyordu. İki eli ile kapının kenarından tutarak çekti. Fakat bir şey olmadı. Joe, kafasını Bobo'ya çevirdi.

—«Bobo, kapıyı aç!»

Bobo, alnını kırıştırarak kapıya baktı. Sonra ayaklarını duvara dayadı, elleriyle kapının kenarını kavradı, bodur vücudunu bükerek çekmeye başladı. Sarf ettiği gayret yüzünden, daracık alnından ter damlaları akmaya başlamıştı. Boynundaki kaim adaleler dışarı fırlamıştı. Hugh, cücenin eklemlerinin çatırdadığını duydu. Cüce, kapıyı açayım derken, kendini öldürebilirdi. Çünkü zamanında durmasını bilemeyecek kadar aptaldı.

Fakat, kapı birdenbire madeni bir çatırtıyla yerinden kurtuldu. Bobo'nun ellerinden kaydı ve direncin aniden ortadan kaybolmasıyla, cüce, bir tutunacak yer bulana kadar, hemen hemen yirmi metre kadar uçtu. Fakat Bobo, bir anda tekrar yanlarına dönmüştü ve bir yandan sırtıyor, bir yandan da incinmiş olan omuzunu ovuşturuyordu.

Joe-Jim içeri daldı. Arkasından gelen Hugh, merakını yenemiyordu.

—«Burası neresi?» diye sordu.

—«Komuta Merkezi» dedi Joe.

Komuta Merkezi! Geminin en kutsal ve tabularla çevrilmiş yeri. Gençler grubuna göre, böyle bir yer yoktu. İhtiyarlara gelince, onlar da mistik olarak burasını var sayıyorlardı. Hugh, kendisini soğukkanlı ve müspet fikirli bildiği halde, bu ismin tüylerini ürperttiğini hissetti. Komuta Merkezi! Buralarda Jordan'ın ruhu dolaşıyordu.

Durdu. Joe, ona baktı.

—«Gelsene! Ne oldu?»

—«Ben...»

—«Haydi, konuş!»

—«Şey... Yani... Burası tekin değildir. Jordan'ın...»

—«Huff'un aşkına. Hani siz gençler Jordan'a inanmıyordunuz?»

—«Evet ama, burası...»

—«Kes artık! Ya adam gibi gelirsin, ya da Bobo'ya, seni taşımasını söylerim.»

Döndü ve yürümeye başladı. Hugh da mecburen, kesilmeye giden koyun gibi peşinden yürümeye başladı. Dar bir koridor boyunca komuta merkezine geldiler. Hugh, korku ve merak ile, Joe-Jim'in geniş omuzlarının üstünden etrafa baktı.

Burası, en az altmış veya yetmiş metre çapında, aydınlık bir küreydi. Bu kürenin tavanı tamamiyle madenden yapılmıştı. Kürenin tam merkezinde, bir grup makina vardı. Koridorun bitimindeki, madeni bir kafesin meydana getirdiği boru, kürenin merkezine, âletlerin yanma kadar uzanıyordu. Joe-Jim, Bobo'ya koridorda kalmasını emretti ve boruya girdi. Borunun içindeki demir merdivene tutunarak elleriyle kendini çekmeye başladı. Hugh da peşine takıldı. Kürenin tam merkezindeki âletlerin yanma geldiler. Hugh, gözlerini yukarı kaldırarak, etraflarını çevrelere küreye baktı.

Bu bir hata idi. Aydınlık ve gümüş gibi parlayan küre, bomboştu. İçinde büyüklüğünü kıyaslayabilecek hiç bir şey yoktu. Uzaklığı otuz metre olabileceği gibi üç yüz metre, ya da daha fazla olabilirdi. Halbuki o, şimdiye kadar iki güverte arasındaki yükseklikten başka bir yükseklik ve köy meydanından daha büyük bir alan görmemişti. Paniğe kapıldı. Korkudan aklını kaybedecek gibi oldu. Boşluğa düşmekten korkarak âletlere ve Joe-Jim'e sarıldı.

Joe-Jim, yüzüne sert bir tokat attı.

—«Ne oluyor?» diye Jim homurdandı.

—Bil - Bilmiyorum. Ama burası hoşuma gitmedi. Gidelim buradan.»

Jim, kaşlarını kaldırarak Joe'ya döndü.

—«Gitmemiz doğru olur, belki de. Baksana, delikanlı korkudan donuna edecek. Anlatacaklarından hiç bir şey anlamayacak.»

—«Hayır. Bütün bunlar alışık olmadığı şeyler, fakat çabuk alışır. Hugh, bir koltuğa otur, şurdakine otur.»

Hugh, tereddütle koltuğa oturdu. Panik yavaş yavaş geçiyordu.

Komuta merkezi, üzerinde yazı masası biçiminde âletler, ibreler ve bunları kullanacak olanların oturacağı koltuklar bulunan küçük bir platformdan ibaretti. Koltukların geniş kollukları vardı.

Hugh, içini çekerek arkaya yaslandı. Yarı yatar bir pozisyona geldi.

Joe-Jim koltuğunun önündeki ekranda bir şeyler olmuştu. Kafasını çevirerek baktı. Ekranın üst kenarına yakın bir yerde kırmızı bir yazı belirmişti. 2. ASTRONOT yerini aldı. İkinci astronot ne demekti? Ancak, koltuğunun ön tarafında, üzerinde 2. Astronot yazılı plakayı okuyunca anladı ki, kendisinden, daha doğrusu bu yerin sahibinden bahsedilmekteydi. Yine de, ikinci astronotun ne olduğu suali cevapsız kalmıştı.

Joe-Jim'in ekranındaki yazı silindi ve sol üst köşede kırmızı bir nokta ışık saçmaya başladı. Joe-Jim eliyle bir şeyler yaptı; ekranda İVME - SIFIR yazısı görüldü, sonra da ANA MAKİNA. Son yazı bir kaç defa yandı söndü, sonra da şu yazı görüldü: CEVAP YOK. Bu kelimeler de söndüler ve sağ alt köşede yeşil bir nokta gözüktü.

—«Dikkat et!» dedi Joe, «Şimdi ışıklar sönecek.»

—«Işıklarımı söndüreceklerin?» diye Hugh dehşetle sordu.

—«Hayır, sen kendin yapacaksın. Koltuğun sol koluna bak. Ufak ufak ışıklar var, gördün mü?»

Hugh baktı ve iki dikdörtgen teşkil edecek şekilde sıralanmış sekiz tane küçük ışık fark etti.

—«O noktaların her biri, belirli bir bölümün aydınlatılmasını kontrol eder; eğer ışıkları söndürmek istersen sadece bu noktaların üstünü elinle kapatman yeter. Haydi, dene bakalım.»

Hugh tereddütle itaat etti. Eli ile ışık noktalarını kapattı ve bekledi. Kürenin gümüş parlaklığı ağır ağır karardı. Şimdi âletlerin kırmızı, sarı, mavi ve yeşil ibreleri karanlıkta parlamaya başlamıştı. Hugh elini çekti; sekiz küçük nokta soluk bir mavi renge bürünmüştü.

—«Şimdi sana yıldızları göstereceğim!», dedi Joe.

Joe-Jim'in sağ eli, kendi koltuğundaki ışıkların üzerini örttü. Uzay, Hugh'un fal taşı gibi açılmış gözlerinin önüne seriliverdi. Uzayın derinliklerindeki boyut ve parlaklıklarına uygun bir oran dahilinde

yansıtılan yıldızlar ve sayısız güneşler; kürenin duvarlarında parıldıyorlardı. Önünde, arkasında, üstünde ve altında, her yerde. Kendisi ise uzayın merkezinde idi.

—«Aaaah» diyebilirdi sadece.

Bu ses, aldığı derin bir nefes sonucu elinde olmadan çıkmıştı. Ellerini koltuğa bütün kuvvetiyle geçirmiş, kendinden geçmişçesine seyrediyordu. Gemideki hayat; sert ve monoton bir şekilde sürüp giderek, güzel şeylerden zevk almak diye bir duygunun yerleşmesine engel olmuştu. Şimdi ilk defa olarak karşı konulamaz bir coşkuya kapılmıştı. Bu manzaranın güzelliği karşısında her tarafı ürperdi.

Hugh'un bu şoku atlatması epey sürdü. Kulağına Joe'nin sesi geldi.

—«Yetti mi?»

Joe-Jim, onun cevabını beklemeden ışıkları tekrar yaktı. Hugh içini çekti. Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atıyor ve ciğerleri sızlıyordu. Birden, bütün bu zaman zarfında nefesini tutmuş olduğunu anladı.

—«Eee, delikanlı. Şaşırdın mı?»

Hugh tekrar içini çekti. Yıldızları gördüğünden beri, bir daha mutlu olamayacağını anlamıştı.

—«Bu neydi?» diye sordu.

—«Evren, kâinat, uzay. Demin sana anlatmak istediğim şey.»

Hugh, eğitilmemiş beynini zorlayarak anlamaya çalıştı.

—«Demek bu Dışarı dediğin yer. Bütün bu güzel küçük ışıklar.»

—«Evet, yalnız ışıkları bu kadar küçük sanma. Çok uzakta oldukları için böyle küçük gözüküyorlar; anladın mı? Belki de bunlar binlerce kilometre uzaktalar.»

—«Ne?»

—«Tabii. Dışarı o kadar büyük ki. Orada sonsuzluk var. Çok büyük. Bu yıldızlardan bir kısmı hemen hemen gemi kadar büyükler; belki de daha fazla.»

Hugh'un yüzünde, söylenenleri kavrayamamanın yarattığı acıklı bir ifade belirdi.

—«Gemiden daha mı büyük? Fakat - fakat...»

Jim sabırsızca Joe'ye döndü ve:

—«Sana ne demiştin?» dedi. «Bu aptalla vaktini boşuna harcıyorsun. Herifte anlayışın zerresi yok.»

—«Yavaş yavaş, Jim. Emeklemesini öğrenmeden koşmasını bekleme. Bizim için de kolay olmadı. Eğer yanılmıyorsam, ilk seferinde gözlerine inanamamıştın.»

—«Yalan. Bilâkis sen çok şaşırmıştın.»

—«İyi, iyi. Bırakalım şimdi bunları. Yalnız şurası muhakkak ki, her ikimizin de buna akıl erdirebilmesi için epey vakit geçmişti.»

Hugh, iki kardeşin arasındaki münakaşaya pek dikkat etmedi. Bütün dikkatini kendisine tuhaf gelen konulara vermişti.

—«Joe» diye sordu. «Biz dışarıya bakarken gemi ne oldu? Duvardan mı baktık?»

—«Hayır. Senin gördüklerin, yıldızların kendileri değil, onların akisleriydi. Şey gibi... Yani, aynalarla aksettirilmiş halleri. Bunu ayrıntıları ile anlatan bir kitabım var.»

—«Fakat yıldızları direkt olarak da görebilirsin» diye Jim lâfa karıştı. «İlerde bir bölme var...»

—«Tabii, aklıma gelmemişti. Kaptan köşkü. Orası tamamiyle camdandır, dışarısını görebilirsin.»

—«Kaptan köşkü mü? Fakat...»

—«Sizin kaptanın değil. O hiç bir zaman buralara gelememiştir. Bu yazı, kapının üstünde yazıyor, anladın mı?»

—«Köşk ne demektir?»

—«Bilmiyorum. Köşk demek, köşk demektir.»

—«Bana orasını gösterebilir misin?»

Joe razı olurken, Jim atıldı:

—«Başka sefer. Geri dönmek istiyorum. Acıktım.»

Aşağı inip Bobo'yu uyandırdılar ve yola koyuldular.

Hugh, Joe-Jim'i yeniden yukarı çıkmaya razı edene kadar epey bir zaman geçti; fakat bu zaman, boşa geçmiş sayılmazdı. Joe-Jim, ona; şimdiye kadar görmemiş olduğu büyüklükteki kütüphanesine girmesi için izin vermişti. Hiç ara vermeden okuyor, yeni yeni bilgileri içine sindiriyor, anlamaya ve öğrenmeye çalışıyordu.

Joe-Jim de, çağrıldığı zaman hemen gelmesi şartıyla Hugh'un okumasına hiç karışmıyordu.

Çoğu zaman, ondan istenen; yorulan veya artık oynamak istemeyenin satranç masasındaki yerini alması idi. Bu da Hugh'a çok yararlı oluyordu. Hele Joe ile satranç oynarken; gemi ile, onun tarihi, yapılışı ve onu inşa edenlerin yaşamış oldukları dünya ile ilgili bildiklerini anlatmasını istiyordu. Bilhassa dünya; bu inanılmaz yer, insanların içi yerine dışında yaşamış oldukları bu bilinmeyen âlem, onu büyülüyordu.

Hugh, kendi kendine, onların nasıl olup da düşmediklerini, üstünde nasıl durabildiklerini soruyordu.

Bir gün bu meseleyi Joe'ya açtı ve ondan çekim kanunu ile ilgili bilgiler aldı. Bu kanunu hiç bir zaman tam olarak anlayamadı ama yine de olduğu gibi kabul etti ve kullandı. Tabii bu kullanma işlemi de ancak balistik, astroloji ve fizik bilgilerini anlamaya çalışırken oldu. Aynı konu, onu gemideki ağırlık oranları ve değişimleri üzerinde düşünmeye yöneltti. Ne kadar fazla kat inilirse, o kadar ağırlaşıyordu. Bu basit durumu, şimdiye kadar olduğu gibi kabul etmişti. Bu, açıklamaya gerek göstermeyen bir gerçektir. Santrifüj makinelerindeki merkezsel çekim kuvvetine yabancı değildi. Fakat bütün geminin böyle bir kuvvet etkisi altında olduğu ve bu kuvvetin de, geminin dönerek gitmesi sonucu meydana geldiğini ise hiç bir zaman kabul edemedi.

Joe-Jim onu bir kere daha komuta merkezine çıkardı ve ona bildiği kadarı ile âletlerin çalışmalarını ve amaçlarını gösterdi. Tabii e da bu konuda pek fazla bir şey bilmiyordu. Geminin çoktan unutulmuş olan mühendisleri; geminin inşası sırasında normal olarak altmış sene sürecek olan seyahatin, elde olmayan nedenlerle çok daha fazla uzaması halinde bile aşınmaya engel olacak şekilde bir proje tasarlamış ve uygulamışlardı. Ellerinden gelenden çok daha iyisini yapmaya çalışmış ve bunu başarmışlardı. Ana makinalarda ve yardımcı makinalarda, hareket eden kısımların olmamasına çalışmışlar ve bunu başarmışlardı. Makinalar, tıpkı kondansatörler gibi, enerji üreterek çalışıyorlardı. Düğmelerin, kolların, şalter ve dişlilerin yerine, statik alanların eşitliği prensibine dayalı makinalar inşa etmişler ve bunların da, elektronik impulslarla ve akımlarla; bir el hareketi ile devresi kesilebilen fotosellilerle çalışmalarını sağlamışlardı. Böyle bir sistemde, sürtünme hemen hemen hiç yoktu. Metal yorgunluğu ve aşınmadan ise bahis bile edilemezdi. Eğer isyan, herkesin ölümüne bile sebep olmuş olsaydı, gemi yine de uzayda yoluna devam edecekti; ışıkları, havalandırma tertibatı ve makinaları da hiç aksamadan çalışacaktı.

Geminin diğer bütün akşamlarında da kusursuz bir işçilik örneği verilmişti. Tabii bu kadar büyük bir gemiyi, yeryüzünde inşa etmek mümkün olmadığından, dünya çevresindeki bir yörüngede, kısım kısım inşa edilerek monte edilmişti. Yıldız gemisinin inşası bitince de, onbeş yıl müddetle dünya etrafında dönüşüne devam etmiş ve bu arada da ak1 a gelebilecek olan bütün kontrol ve incelemeler yapılmıştı.

Hugh, elini İVME yazısının bulunduğu ışıkların üzerine kapattı. Baş pilot koltuğunun önündeki ekranda kırmızı bir ışık yanıp soru meye başladı, alt kısmında ise hemen bir yazı belirdi: ANA MAKİNALARDA KİMSE YOK.

—«Bu ne demek?» diye Joe-Jim'e sordu.

—«Bunu izah etmek biraz zor. Aynı işlemi, ana makina odasında yaptığımız zaman da, Komuta merkezinde kimse yok, cevabını alıyoruz.»

Hugh düşünceye daldı ve sonunda sordu:

—«Acaba, bütün bölümlerde insan bulunsaydı ve ben de buradan ivme işaretini verseydim, ne olurdu?»

—«Bilmem» diye cevap verdi Joe. «Hiç denemedik.»

Hugh hiç bir şey söylemedi. Bir fikir, yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı.

Bu fikrini açmak için Joe-Jim'in uygun bir zamanını bekledi. Bir gün, kaptan köşkünde otururken, en uygun zamanın geldiğini anladı. Joe-Jim, tok karnı ile kaptan koltuğuna oturmuş, kalın camdan yıldızları seyreliyordu. Hugh, yanma sokuldu. Geminin, ekseni etrafında dönmesi yüzünden, yıldızlar dönüyormuş gibi gözüküyordu.

Biraz sonra konuşmaya başladı:

—«Joe-jim...»

—«Ha! Ne var?» diye Joe sordu.

—«Güzel, değil mi?»

—«Ne güzel?»

—«Hepsi. Yıldızlar.» Hugh, eliyle etraflarındaki yıldızları gösterdi.

—«Haklısın. İnsana güzel duygular veriyorlar.»

Hugh'u şaşırtan, bu sözleri, Jim'in söylemiş olmasıydı.

Hugh, en elverişli zamanın geldiğini anladı ve sordu:

—«Neden işi bitirmiyoruz?»

İki kafa da aynı anda döndü. Joe; Jim'in üstünden eğilerek sordu:

—«Hangi işi?»

—«Yolculuğu. Niçin, motorları çalıştırıp hedefe yönelmiyoruz? Orada, dışardan bir sürü gezegen var, tıpkı dünya gibi. Hiç değilse, ilk mürettebat öyle inanıyordu. Onları arayalım, bulalım.»

Jim gülmeye başladı, Joe ise kafasını sallayarak cevap verdi:

—«Oğlum, sen ne söylediğini bilmiyorsun. Tıpkı Bobo gibisin. Hayır, bütün bunlar için çok geç kaldık. Unut bunu.»

—«Niçin geç kalmış olalım?»

—«Çünkü... Çok zor. Her şeyden evvel, âletlerden anlayan ve gemiyi yönetebilecek yetenekte elemanlara ihtiyaç var.»

—«Fakat çok adama değil. Bana kontrol altında tutulması icap eden on iki bölme gösterdin. Demek ki bir düzine adam, bu işi yapmaya yeter.» Kurnazca devam etti. «Tabii hepsi senin bildiğin kadar şey bilirse.» diye Jim gülmeye başladı.

—«Şimdi mat oldun Joe. Hakkı var.»

Joe kafasını salladı.

—«Bizim bilgimizi fazla görme. Belki gemiyi hareket ettirebiliriz, fakat hiç bir yere ulaşamayız. Nerde olduğumuzu ve nereye doğru yol aldığımızı bilmiyoruz.»

—«Fakat bir sürü âlet var. Bütün onları bana gösterdin. O âletleri kullanmasını öğrenemez miyiz? Onların ifade ettiklerini anlayamaz mısın? Eğer istesen her şeyi yapabilirsin.»

—«Tahmin ederim.»

—«Kasılma, Joe» diye Jim alay etti.

—«Ne sandın ya. Çalışan her şeyin nasıl çalıştığını anlarım.»

Bir sessizlik oldu. Hugh, onları öyle bir duruma getirmişti ki, her ikisi de ayrı fikirlerdeydi ve işin iyi tarafı; en aksi olanın, Hugh'un tarafında olmasıydı. Hugh, bu durumdan yararlanmak istedi.

—«Bir fikrim var. Belki sana yeteri kadar adam bulabilirim. Yeter ki onlara bildiklerini öğretmeyi kabul et. Olur mu Jim?»

—«Anlayamadım. Ne gibi bir fikrin var?»

—«Şey, size genç âlimler grubundan söz etmiştim...»

—«Ah, şu aptallar!»

—«Evet, evet haklısın, yalnız şu var ki, onlar sizin bildiklerinizi bilmiyorlar ama, eğer onlarla konuşur ve gördüklerimi anlatırsam, yeteri kadar gönüllü bulurum.»

—«Bize bak, Hugh» dedi Joe. «Ne görüyorsun?»

—«Seni, daha doğrusu sizi görüyorum. Ne var bunda?»

—«Bir âsiyi görüyorsun. Biz âsiyiz. Bunu kafana yerleştir. Senin âlimlerin bizimle müşterek çalışmazlar.»

—«Hayır, hayır. Yanılıyorsun. Köylülerden bahsetmiyorum. Köylüler hiç bir şey anlamazlar bu dediklerimden. Fakat sana bahsettiklerim âlimlerdir, zekâ bakımından diğerlerinden çok ileridirler. Onlara yeter ki, sizin bölgenize bir tehlikeye uğramadan girebilme olanağı sağlayın. Bunu yapabilirsiniz, değil mi?»

— «Tabii yapabiliriz» dedi Jim.

— «Yeter artık bu saçmalık!» diye Joe bağırdı.

— «Nasıl istersen» dedi Hugh. «Yalnız şunu söyleyeyim ki, çok iyi olurdu.»

Joe-Jim, kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı. Hugh, hiç oralı değilmiş gibi davranıyordu. Joe-Jim'de iki kafa ve iki beyin olduğu için, bir karara varmadan önce, iki kafanın münakaşa etmeleri ve durumu etraflıca incelemeleri, çok olağandı.

Biraz sonra Hugh, Joe'nun sesini duydu:

—«Pekâlâ. Bana göre hava hoş, ne istersen yap.» Sonra bağırdı: «Hugh! Buraya gel.»

Hugh, yerinden sıçrayarak koştu. Joe devam etti.

—«Şansını denemen için, seni geri göndermeye karar verdik. Fakat şunu da unutma ki, eğer bir faydası olacağını sanıyorsan, çok aptalsın.»

Hugh, az daha sevinçle Joe-Jim'in boynuna sarılacaktı. Fakat duygularını böyle açıklamanın hafiflik olacağını düşünerek kendisini zor tuttu.

Bobo onu âsilerin tehlikeli bölgesinden geçirerek, tarafsız kısma getirdi.

—«Teşekkürler, Bobo» dedi Hugh, veda ederken.

Cüce kısaca sırtıttı ve gözden kayboldu. Hugh, inişe devam etti. Her hangi bir saldırıya karşı, bıçağını hazır bulunduruyordu. Bu bıçağı, Bobo'nun kendisinden almış olduğuna karşılık olarak, Joe-Jim vermişti.

Bobo; onu, talimatı üzerine, âlimlerin bulunduğu yardımcı konverterin yakınma getirmişti. Hugh, genç âlimler grubunun şefi olan, Bili Frtz ile görüşmek istiyordu. Onunla konuşmadan evvel de, diğerleriyle karşılaşmak istemiyordu.

Geri kalan güverteleri büyük bir hızla indi ve sola saparak bir kaç yüz metre ilerledi. Talihi yardım etmiş ve yolda kimseye rastlamamıştı. Konverterin girişindeki bir nöbetçi onu durdurdu.

—«Hey, nereye gidiyorsun?»

—«Bili Ertz'le görüşmek istiyorum.»

—«Baş mühendis mi? Burada değil.»

—«Baş mühendis mi? Peki eski baş mühendis ne oldu?» Hugh, bu suali sorar sormaz pişman olmuştu.

—«Ne? Eskisi mi? O çoktan yolun sonuna vardı.» Nöbetçi şüpheyle yüzüne baktı. «Bunu duymamış mıydın?»

—«Yok canım. Birden aklımdan çıkıvermiş. Anlatabildim mi?»

—«Tuhaf bir unutkanlık. Ertz herhalde bürosundadır.»

—«Teşekkür ederim, iyi günler.»

—«İyi günler.»

Baş mühendisin bürosunda biraz bekledikten sonra Hugh içeri alındı. Ertz dikkatle yüzüne baktı ve sonra şaşkınlıkla ayağa fırladı.

—«Sen hâlâ sağ mısın? Ne sürpriz. Seni çoktan kayıtlardan düşmüştük. Hem de çoktan.»

—«Tahmin etmiştim.»

—«Otur. Hugh, nerelerde olduğunu ve neler yaptığını anlat bana. Ah, çok az vaktimin olması ne kadar kötü. Biliyor musun, az daha seni tanıyamayacaktım. Ne kadar değişmişsin, hele bu kırılmış saçların. Anlaşılan epey kötü şartlarda yaşamışsın.»

Kırılmış saçlar mı? Saçları kırılmış mıydı? Hugh, Ertz'in de değişmiş olduğunu fark etmişti. Şişmanlamış, yüzünü kırışıklıklar kaplamıştı. İyi Jordan! Buradan ayrılalı ne kadar zaman geçmişti acaba?

Ertz, çoktan kendini toparlamıştı. Eliyle masaya vuruyor ve dudaklarını büzüyordu.

—«Böyle birdenbire ortaya çıkman bir problem, delikanlı. Korkarım ki, seni eski işine yerleştiremeyeceğim; çünkü artık o işte Mort Tyler çalışıyor. Fakat nasıl olsa mevkii ve rütbene lâayık bir yer buluruz sana, üzölme.»

Hugh, Mort Tyler'i hatırlamıştı. Kibirli, kanunlara titizlikle bağılı adamın biriydi. Hugh'un görevini devralmış olması ise, bir şey ifade etmezdi.

—«Önemli değil. Seninle bambaşka bir konuda konuşmak istiyorum...»

—«Bu konuda belki de bir toplantı yapmak icap edecek. Çünkü şimdiye kadar birçok âlim, âsiler tarafından öldürüldü, içlerinden bir tek sen sağ salim geriye dönebildin.»

—«Sana çok daha mühim bir şey anlatacağım. Yanınızda bulunmadığım sürede çok şaşırtıcı şeyler öğrendim. Öyle şeyler ki Bili, bunları muhakkak bilmen lâzım. Onun için hemen sana geldim. Dinle, yukarda»

Ertz, hemen ilgilendi

—«Tabii! Haklısın! Âsilerin yaşantılarına ve kuvvetlerini iyice incelemiştir. Çabuk anlat! Dinliyorum!»

Hugh, asabiyetle dudaklarını yaladı.

—«Sana söylemek istediklerim, aklına gelenler değil. Âsilerin hayatları ve kuvvetleri ile ilgili bir bilgiden çok daha mühim. Peşinen söyleyeyim ki, âsilere karşı olan tutumumuzu değiştirmek zorunda kalacağız.»

—«Devam et! Dinliyorum!»

Hugh, gemi ile ilgili öğrendiği inanılmaz olayları anlatmaya başladı. Kelimeleri çok dikkatle seçiyor ve ikna yeteneğini kullanmaya çalışıyordu. Yeni bir yöntem için yapılması gereken işleri, bütün bunları gerçekleştirecek güçte birinin başkan olması lâzım geldiğini anlattı.

Konuşurken, bir yandan da Ertz'in yüzünü inceliyordu. Hugh, geminin gerçekten uzayda yol aldığını söylerken meydana gelen irkilmenin yerini, şimdi sakın bir ifade almıştı. Ancak Hugh, bu birleşme işini organize edebilecek başkanın ancak kendisi, Bili Ertz olabileceğini, gerekçe olarak da onun genç âlimler grubunun başkanı olduğunu söylediği zaman, Ertz'in gözlerine bir canlılık gelmişti.

Hugh Hoyland, konuşmasını bitirince, Ertz'in cevabını beklemeye başladı. Uzun bir süre Bili hiç bir şey söylemedi. Neden sonra konuşmaya başladı:

—«Bunlar çok önemli şeyler, Hoyland. Hemen bir karara varılamayacak kadar önemli. Sakin bir şekilde düşünebilmem için vakit lâzım.»

«Tabii», diye Hugh tasdik etti. «Şunu da ekliyeyim, hepinizin yukarıya serbestçe gidebilmesini sağladım. İstersen seninle yukarı çıkalım ve sana anlattıklarımı bir de gözlerinle1 gör.»

—«Hiç şüphesiz en doğrusu bu olur. Karnın aç mı?»

—«Hayır.»

—«O halde şimdilik bu konuyu kimseye açmayalım. Büromun arka tarafındaki bölmede yatabilirsin. Ben etraflıca düşünmeden bu mesele ortaya çıkarsa huzursuzluk yaratabilir. Her şeyden evvel, onları böyle bir fikre hazırlamamız lâzım.»

—«Evet, haklısın.»

—«Çok iyi.» Ertz onu içeri götürdü. «Şimdilik burada dinlenmeye bak. Bu konuda sonra tekrar konuşacağız.»

—«Teşekkür ederim. İyi günler.»

—«İyi günler.»

Hugh, yalnız kalınca, yavaş yavaş heyecanı yatıştı ve yorgunluğunu hissetmeye başladı. Odadaki yatağa uzandı ve hemen uykuya daldı.

Uyanınca dışarı çıkmak istedi, fakat kapı kilitliydi. Bıçağı da alınmıştı. Bütün bunlar huzurunu kaçırmıştı.

Uzun bir süre beklemek zorunda kaldı. Bu arada tekrar uyudu ve bir sürü karışık rüya gördü. Neden sonra bir takım gürültüler geldi ve kapı açıldı. İri yarı iki adam içeri girdi.

—«Bizimle gel!» diye aralarından biri emretti.

İkisinde de bıçak yoktu. Böylece Hugh'un bir bıçak ele geçirebilme umudu da yok olmuştu. Halbuki, eğer bıçakları olsaydı, şansını denemeye karar vermişti.

Dışarı çıkınca da hiç bir harekette bulunamayacağını gördü. Orada da iri yarı iki adam daha bekliyordu. Hem bunların bıçakları vardı ve biri bıçağını atmaya hazır bir şekilde elinde tutarken, diğeri de, kabzasından tutmuş olduğu bıçağını, saplamaya hazır bir şekilde bulunduruyordu.

Hugh, bir kapana girmiş olduğunu anladı. Bütün yapabileceği hareketleri önlemişlerdi. Hugh, her şeyi olduğu gibi kabul etmeye alışmıştı. Kendini topladı ve sakın bir şekilde yürüdü. Büroda, adamların Bill'in eniriyle hareket ettiğini anladı. Sakin bir şekilde:

—«Merhaba Bili» dedi. «Epey hazırlık var. Ne oldu? Bir aksilik mi var?»

Ertz şaşırarak, söyleyecek lâf bulamadı. Sonra kendini topladı.

—«Kaptan'ın yanma gideceksin.»

—«İyi» dedi Hugh. «Çok faydalı olur Bili. Yalnız daha evvel diğerleri ile konuşmak daha akıllıca olmaz mıydı?»

Bill sinirlenmişti. Hugh kendisini anlamamış gibi duruyor ve onunla alay ediyordu.

—«Anlayamamışa benziyorsun. Kaptanın yanma, dini inançlarla alay ettiğin için, yargılanmak üzere gideceksin.»

Hugh, bu ilk defa aklına gelmiş gibi bir tavır takındı. Sonra devam etti:

—«Yanılıyorsun Bili. Belki bu şekilde hareket ederek gerçeği gizlemek, sence en uygun yol, ama, unutma ki ben basit bir çiftçi değilim. Beni yargılamak için, kurul toplantısı lâzım. Ben bir âlimim.»

—«Öyle mi?» diye Bili alay etti. «Araştırdım. Adın listeden çoktan silinmiş. Senin durumunu ancak kaptan saptayabilir.»

Hugh sustu. Ertz'le hırlaşıp, onun düşmanlığını kazanmanın anlamı yoktu. Baş mühendis bir işaret yaptı, bunun üzerine iki kişi liugh'un kollarına girdi. Hugh, hiç bir direnç göstermeden onlarla gitti.

Hugh, kaptanı dikkatle inceledi. İhtiyar adam pek değişmemişti. Sadece biraz daha şişmanlamıştı, hepsi o kadar.

Kaptan koltuğunda doğruldu ve masanın üstündeki dosyayı aldı.

—«Mesele nedir?»

Mort Tyler, Hugh'un aleyhindeki davayı açıklamak için orada bulunuyordu. Bu da, Hugh'un akıbeti hakkında kötü kötü düşünmeye başlamasına yol açtı. Hafızasını zorlayarak, Tyler ile aralarında, onun şimdi kendisine yardım etmesini sağlayacak, müşterek bir anıları olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Boşuna, bu herifle en ufak bir arkadaşlığı bile olmamıştı. Tyler ayağa kalkarak konuşmaya başladı:

—«Size Hugh Hoyland aleyhindeki suçlamaları açıklamak üzere görevlendirildim. Bu adam, daha evvel âlimler grubunda bulunmuştu...»

—«Nasıl? Âlim mi? O halde niçin bu işle kurul ilgilenmiyor?»

—«Çünkü, artık bir âlim değil. Kaptan, bu adam âsilerin yanma kaçmıştı. Şimdi de geri döndü ve dini inançları inkâr ederek sizin otoritenizi ortadan kaldırmak istiyor.»

Kaptan; Hugh'a, kendi varlığını tehdit eden bu adama dehşetle baktı.

—«Bu doğru mu?», diye uludu. «Müdafaanız için ne söyleyeceksiniz, zavallı?»

—«Sadece doğru olmadığını. Bütün açıklamış olduklarım, eski inançlarımızın doğruluğunu tasdik eder şekildedir. Hiç bir zaman,, yaşadığımız ve bildiğimiz gerçekleri inkâr etmedim, bilâkis bunların kesin olarak doğru olduklarını ortaya koydum. Ben »

—«Hiç bir şey anlayamıyorum» diye kaptan kafasını sallayarak devam etti. «Burada, kâfirlikten, dinsizlikten yargılanıyorsunuz, hem de inançlarımıza katıldığınızı söylüyorsunuz. Eğer suçsuzsanız burada ne işiniz var?»

—«Müsaade ederseniz açıklıyayım» diye Ertz lâfa karıştı.

—«Memnun olurum» dedi kaptan. «Sizi dinliyorum.»

Ertz, Hugh'un geri dönüşü ve anlattığı* şeyleri, oldukça doğru fakat tek yönlü bir şekilde açıkladı. Kaptan, hiddet ve şaşkınlık arası bir ifadeyle dinliyordu. Ertz, konuşmasını bitirince, Hugh'a dönerek bakmaya başladı.

—«Anlattıklarımın en mühim noktası? Kaptan» diye Hugh müdafaasına devam etti.

«Yukarda, çekim kuvvetinin olmadığı yerde bir oda var ve bu odadan, bütün bu anlattıklarımın doğruluğunu, kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Orada, dini inançlarımızın gerçek olduklarını, geminin hareket ettiğini ve Jordan'ın planına doğru gittiğini anlarsınız. Bu dini inançların inkârı değildir. Benim dediklerime inanmak zorunda değilsiniz. Jordan bu dediklerimin doğru olduğunu tasdik edecektir.»

Tyler, kaptanın tereddüde düştüğünü anladı ve atıldı.

—«Kaptan. Bu inanılmaz durumun ancak şu şekilde bir açıklaması vardır. Kabaca, Hugh'un bu komik hikâyesinin iki türlü anlamı vardır: Ya tam anlamıyla bir kâfirdir, ya da âsilerle müşterek olarak hazırladığı bir plan gereğince, sizin yukarı çıkmanızı ve onların eline geçmenizi sağlamaktadır. Fakat daha insani olarak üçüncü bir açıklama daha vardır ve öyle hissediyorum ki, hakikate en yakın olanı da budur.

Elimizdeki kayıtlara göre, Hoyland doğumundan hemen sonra konvertere atılacakmış, yalnız bu fark, normal ölçülere göre çok azmış ve sadece kafasının fazla büyük olması imiş. Bu yüzden konvertere atılmasından vaz geçilmiş. Bence, âsilerin arasında geçirmiş olduğu zaman zarfında, zaten zayıf olan dengesi tamamiyle bozulmuştu. Bu zavallıyı, söylemiş olduğu sözlerden mesut tutamayız.»

Hugh, Tyler'e saygıyla baktı. Hem Hugh'un suçsuz olduğunu söylemek, hem de onun konvertere atılmasını sağlamak hakikaten başarılı bir hareketti.

Kaptan elini kaldırdı ve Ertz'e döndü.

—«Ne tavsiye edersiniz, başmühendis?»

—«Konvertere atılmasını efendim.»

—«Çok iyi Ertz, yalnız beni bu teferruatla meşgul etmenizi anlamadım. Benim yardımım olmadan da, bölümünüzdeki disiplini sağlayabilirsiniz.»

—«Evet efendim.»

Kaptan koltuğuna yaslandı ve:

—«Karar verildi, celse kapandı.» dedi.

Olanların saçmalığı ve haksızlığının yarattığı öfke içinde «Bir dakika!» diye haykırdı Hugh.

Kaptan donukça yüzüne baktı.

—«Bir dakika bekleyin» diye Hugh ilâve etti. «Bu söyleyeceklerim düşüncelerinizi değiştirmeyecek, çünkü size iyi niyetle yapılan bir teklifi kabul etmeyerek, dediklerimin doğruluğunu kendi gözlerinizle görmek istemediniz. Fakat siz ne dersiniz deyin, gemi hareket ediyor!..»

Hugh, kendisini kapattıkları hücrede, konvertere atılmasını bekliyordu. Düşünmek için çok zamanı vardı. Ertz'e damdan düşercesine her şeyi hemen anlatması, birinci hatası olmuştu. Eskiden olan bir dostluğa güveneceğine, adamı yeniden tanımaya ve kazanmaya çalışıp, sonra açılmalıydı.

İkinci hatası Mort Tyler olmuştu. Daha dikkatli davranarak, bu adamın Ertz üzerinde ne kadar etkisi olduğunu araştırmalıydı. Bu hırslı adamı eskiden tanımış ve hakkında bir hükme varmıştı. Tyler'in değişmemiş olacağını düşünmesi lâzımdı.

Şimdi işte bu hücrede ölümü bekliyordu. Kendisini bir ruh hastası sanıyorlardı. Acaba onlara, eksik doğumların ve mutasyonların niçin meydana geldiğini anlatsa bir faydası olur muydu? Joe-Jim'in kütüphanesinde, bu konu ile ilgili eski kitaplar okumuştı. Hayır. Herhalde inanmazlardı. Hem onlara, dışardan gelen radyasyonların bir takım bozukluklara ve hilkat garibelerinin doğumuna sebep olduğunu nasıl kabul ettirebilirdi. Her şeyden evvel, dışarıya diye bir şeye inanmıyorlardı ki. Hayır, kendi hatası sonucu, kaptana çıkmadan evvel, her şeyi berbat etmişti.

Bir müddet sonra bir takım sesler duydu. Yemek getirilmesi için çok er kendi. Demek onu konvertere götürmeye geliyorlardı. Kendisiyle beraber hiç değilse bir "kişiyi beraber götürebilmek için hazırlandı. Fakat yanılmıştı. Yumuşak ve şefkatli bir ses duydu:

—«Oğlum, neler oldu? Nasıl oldu bu iş?» Gelen, teğmen Nelson'du. İhtiyarlamış bir şekilde karşısında duran, ilk öğretmeni idi.

Konuşmaları, her ikisi için de hüznü oldu. Çocuğu olmayan ihtiyar adam, Hugh'a çok bağlanmış ve ondan çok şeyler ümit etmişti. Hattâ hiç bahsetmediği halde, onun bir gün kaptan olacağını tahmin ediyordu. Hugh'un öldüğü haberi, onu çok derinden sarsmıştı.

Şimdi ise, öldüğü sanılan genç geri dönmüştü, fakat bu sefer de ölüme mahkûm edilmişti.

Hugh da üzgündü. İhtiyar adamı sevmiş ve ona saygı duymuştu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi ve başından geçenleri anlattı. Fakat, Nelson'un bunlara inanmak şöyle dursun, kendisine deli nazarı ile baktığını fark etti. Nelson, onun böyle deli bir şekilde yaşayıp eski inançlarla alay edeceğine, çabuk ve acısız bir şekilde ölmesini istiyordu.

Bunun üzerine, konuşmaktan vaz geçti. Kısa bir süre sonra ihtiyar adam gitmek üzere kalktı. Daha fazla beraber oturmak, her ikisi için de çekilmez olacaktı.

—«Oğlum, bir istediğin var mı? Sana yeteri kadar yiyecek veriyorlar mı?»

—«Sağ olun. Şikâyet edemem.»

—«Aklına bir istek gelmiyor mu?»

—«Hayır. Ama, belki biraz tütün yollayabilirsiniz.»

—«Merak etme. Görmek istediğin birisi var mı?»

—«Evet, ama bana ziyaretçi bırakılmayacağını sanmıştım.»

—«Haklısın, fakat belki bir yolunu bulabilirim. Yalnız, bu kâfir fikirlerinden, ziyaretçine bahsetmeyeceğine dair bana söz vermelisin.»

Hugh düşünmeye başladı. İşin şekli değişmiş, bir umut doğmuştu. Amcasını mı isteseydi? Hayır. Gerçi birbirlerine karşı çok iyi davranmışlardı ama, içten bir bağlılıkları yoktu. Hiç arkadaş edinmeye de çalışmamıştı şimdiye kadar. Son arkadaşı Ertz olmuştu, onun da yaptığı ortadaydı! Birden aklına köyündeki arkadaşı Alan Mahoney geldi. Gerçi Nelson'un yanma çırak olarak girdiğinden beri onunla görüşmemişti ama Mahoney sadık bir arkadaştı. ..

—«Alan Mahoney yaşıyor mu?»

—«Evet.»

—«Eğer gelebilirse onunla görüşmek beni çok memnun ederdi.»

Ve Alan, biraz çekingen ve ürkek, fakat sevinerek geldi. Hugh'u yeniden görmek onu çok sevindirmiş, onun idama mahkûm olması ise korkutmuştu. Hugh, onu sakinleştirmeye çalıştı ve sırtını okşadı.

—«İyi bir adamsın Alan. Geleceğini biliyordum.»

—«Tabii; duyar duymaz geldim. Fakat köyde kimsenin bu durumdan haberi yok, şahidin bile.»

—«Mühim olan senin burada olman. Anlat bakalım, evlendin mi?»

—«Hayır, fakat benden bahsetmeyi bırakalım. Jordan aşkına, nasıl bu duruma düştün?»

—«Bundan sana bahsedemem, Nelson'a söz verdim.»

—«Söz de ne demek, kötü bir durumdasın oğlum.»

—«Bilmiyor muyum sandın?»

—«Kim sebep oldu?»

—«Şey... eski dostumuz Mort Tyler'in beni kurtarmak için hiç bir şey yapmadığım söyleyebilirim.»

—«Bu, çok şeyi açıklar zaten.»

—«Neden? Onun hakkında bir bildiğin mi var?»

—«Belki evet, belki hayır. Senin kayıp haberin gelince Edris Baxter ile evlendi.»

—«Demek öyle? Bu, bir çok şeyi açıklıyor.»

Bir müddet sonra Alan devam etti:

—«Dinle Hugh, herhalde burada miskin miskin oturup, seni konvertere atacakları günü beklemeyeceksin! Buradan kaçmalısın.»

—«Nasıl?»

—«Bilmiyorum. Belki bir baskınla. Öyle sanıyorum ki, kavgadan kaçmayan bir kaç arkadaş bulabilirim.»

—«Sonra da hepimiz konvertere gideriz. Sen, ben ve arkadaşların. Saçma bir şey olur bu.»

—«Fakat bir şeyler yapmalıyız! Ellerimizi kavuşturup bakliyetmeyiz.»

Hugh, Alan'ın yüzüne baktı ve yeniden cesaret buldu.

—«Ne yapacağımızı biliyorum» dedi. «Dinle, beni buradan çıkartmak için her şeyi yapabilirsin, değil mi?»

—«Tabii» dedi Alan. Biraz alınmıştı böyle bir suale muhatap olduğu için.

—«Güzel. Bobo adında bir cüce var. Sana onu nerede ve nasıl bulabileceğini anlatacağım »

Alan devamlı olarak tırmanıyordu. Gençliğinde bile bu kadar yukarıya çıkmamıştı. Şimdi ise yaşı ilerlemişti ve bu tırmanış ona zor geliyordu. Bir yandan da, insanlardan uzaklaştıkça tehlikeye daha çok yaklaşması onu tedirgin ediyordu. Yine de tırmanmaya devam etti.

Eğer yanılmıyorsa, Hugh'un tarif ettiği yer burası olmalıydı. Fakat görünürlerde cüceden eser yoktu.

Bobo, onu daha önce fark etti. Alan onu görüp bağırdığı zaman, sapanından fırlayan demir parçası, Alan'ın karın boşluğuna çarpmıştı.

Bobo, onu Joe-Jim'in odasına götürüp yere attı.

—«Taze et» dedi gururla.

—«Çok iyi Bobo. Al, senin olsun» diye Jim cevap verdi.

Cüce parmağı ile kulağını kaşıdı.

—«Komik» dedi. «O, Bobo'yu bilmek.»

Joe, elindeki, Browning'in Şiirleri, adlı kitabı bırakarak:

—«Çok ilginç» dedi. «Bekle bakalım.»

Hugh; Alan'ı, Joe-Jim'in görünüşüne yeteri kadar hazırlamıştı. Onun için Alan fazla ürkmedi ve kendisini çabucak toparladı. Hugh'u başına gelenleri anlattı. Joe-Jim hiç bir şey söylemeden sonuna kadar dinledi. Bobo da büyük bir merakla dinliyor, fakat hiç bir şey anlayamıyordu.

Alan sözlerini bitirince Jim tasdik etti:

—«Sen kazandı, Joe. Hugh bu işi başaramadı.» Alan'a dönerek devam etti. «Hoyland'ın yerini alabilirsin. Satranç bilir misin?»

Alan, bir kafadan diğerine bakarak kekeleydi:

—«Fakat... Fakat hiç bir şey yapmayacak mısınız?»

—«Biz mi? Niçin yapalım ki?»

—«Fakat mecbursunuz! Sizden yardım istiyor! Sizden başka kimse kurtaramaz onu. Bunun için ta buralara kadar geldim.»

—«Bir dakika» diye Jim atıldı. «Sakin ol. Farz edelim ki ona yardım etmeye karar verdik —hoş bu kararı vermeyiz ya— Huff aşkına öyle, ne yapabiliriz? Cevap ver!»

—«Ne demek, her halde bir birlik meydana getirip aşağı iner ve onu kurtarabiliriz!»

— «Niçin senin arkadaşını kurtarmak için ölümü göze alalım?»

Bobo kulaklarını dikti:

—«Savaş mı?» diye telâşla sordu.

—«Hayır Bobo» dedi Joe. «Sadece konuşuyoruz.»

—«Hiç değilse Bobo'yu benimle beraber yollasanız...»

—«Hayır, olamaz. Artık bu konuda bir tek lâf istemiyorum» diye Joe kesip attı.

Alan, bir köşeye çekilip düşünmeye başladı. Eğer buradan kaçabilseydi... O zaman, hiç değilse köydeki arkadaşlarını kendisine yardıma razı edebilirdi. Cüce kapının yanında yere uzanmıştı ve herhalde uyumuştı. Bir de Joe-Jim uyusaydı!

Joe-Jim hiç uyuyacağına benzemiyordu, tekrar kitabına dönmüştü. Jim ise arada bir ona bir şeyler söylüyordu. Neler söylediğini Alan duyamıyordu.

Birden Joe'nun sesi kızgınca yükseldi:

—«Buna eğlence mi diyorsun?»

—«Tabii ya» diye Jim cevap verdi. «Hiç değilse devamlı satranç oynamaktan iyidir.»

—«Sahi mi? Farz edelim ki gözüne bir bıçak saplandı, ben ne yaparım o zaman? Hiç düşündün mü?»

—«İhtiyarlıyorsun Joe. İçin ölmüş senin.»

—«Unutma ki, sen de benim kadar ihtiyarsın !»

—«Evet ama, benim ruhum genç.»

—Ah, başımın etini yeme! Ne istersen yap, fakat sonunda bana serzenişte bulunma. Bobo!»

Bobo, yerinden fırladı.

—«Evet reis!»

—«Hemen fırla, Squatty'yi, Long Arm'ı ve Pig'i çağır.»

Joe-Jim yerinden kalkarak dolaba gitti ve oradan bir sürü bıçak aldı.

Hugh, koridorda bir sürü gürültü duydu. Belki de onu konvertere götürecek olan nöbetçiler geliyordu. Ama niçin bu kadar gürültü yapıyorlardı? Acaba ne olmuştu?

Birden kapı açıldı ve içeri giren Alan, bir şeyler haykırarak eline iki bıçak tutturdu. Sonra da onu dışarı çıkardı.

Koridorda ilk olarak Joe-Jim'i gördü. Joe-Jim, sanki odasındaki nişangâha atış yaparmış gibi, sakın bir şekilde bıçaklarını fırlatıyordu. Yanağındaki bir yaradan akan kana rağmen kahkahalar atan Bobo da, sapanını hızlı bir şekilde kullanıyordu. Onların yanında da, ikisini Hugh'un tanıdığı üç kişi daha savaşıyordu. Bunlar mutasyona uğrayarak deforme olmamışlar, sadece üst katta doğdukları için âsilere karışmışlardı. Yerde, gırtlığına kabzasına kadar gömülmüş olan bir bıçakla öldürülmüş biri yatıyordu.

—«Haydi!» diye haykırdı Alan. «Yardıma geldiler.» Koridorun sağ tarafına doğru koşmaya başladı. Joe-Jim, peşinden gitti. Hugh, köşeden çıkan birine bıçağını fırlatarak peşlerinden gitti. Adamı vurup vurmadığına bile bakacak vakti yoktu. Dar koridor boyunca koşarak bir kavşağa ulaştılar. Alan, onları tekrar sağa yöneltti.

—«Merdivenler ilerde» diye sevinçle bağırdı.

Daha fazla ilerleyemediler. Çok ender olarak kullanılan bir kapı, birdenbire kapanarak merdivenlere giden yolu kapattı. Joe-Jim'in adamları durarak kuşkuyla reislerine baktılar. Bobo, kapıyı açmaya çalışırken tırnaklarını kırdı.

Takip edenlerin patırtıları artık yakma gelmişti.

—«Tamam» dedi Joe yavaşça. «Şimdi eğlen bakalım, Jim.»

Hugh, köşeden uzanan bir kafa gördü ve hemen bıçağını fırlattı. Aradaki mesafe çok fazlaydı ve bıçak hedefe ulaşamadı. Köşedeki adam geri çekilmişti. Long Arm, sapanını gererek, köşeyi kontrol etmeye başladı.

Hugh, elini Bobo'nun omuzuna koydu.

—«Hey, Bobo! Şu ışığı görüyor musun?»

Cüce gözlerini kırıştırdı. Hugh, iki koridorun birleştiği kavşaktaki aydınlatma borularını gösteriyordu.

—«Şu ışığı. Boruların kesiştiği noktayı vurabilir misin?»

Bobo, mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. Çok zor bir hedefti. Ancak seri kuvvetli bir atışla vurulabilirdi.

Bobo kısaca nişan aldı. Hugh, sadece sapanın meydana getirdiği hava akımını hissetti. Bir şangırtı duyuldu ve koridor birdenbire karardı.

—«Haydi» diye bağırdı Hugh, ileri atıldı. Kavşağa yaklaşırken ikaz etti. «Nefes almayın. Gaz var!..»

Kırılan borulardan fışkıran gaz, bir bulut gibi kavşağı doldurmuştu. Hugh, sağa doğru koştu. Diğerleri de soluk soluğa peşinden atıldılar. Bir kaç kere Hugh'a önlerinde ayak sesleri duyuyormuş gibi geldi, fakat karanlıkta hiç bir şey seçemedi.

Uzun bir koşudan sonra bir açıklığa çıktılar. Görünürde kimsecikler yoktu. Sadece zavallı bir çiftçi, dehşet içinde kaçıyordu. Birbirlerine baktılar. Herkes tamamdı. Sadece Bobo perişan bir haldeydi. Boğulacak gibiydi.

—«Herhalde gaz yutmuştur» dedi Joe. «Sırtını yumruklayın.»

Pig, bütün kuvveti ile, cücenin sırtını yumruklamaya başladı. Bobo öksürdü, öğürdü ve tükürdü. Sonra rahatlayarak sırtmaya başladı.

Kaybettikleri bu zaman, peşlerindeki işine yaramıştı. Biri, onların orada olduğunu fark etmeden köşeden fırladı. Alan, Pig'in elini tuttu.

—«Onu bana bırak» dedi. «Onunla görülecek bir hesabım var.»

Gelen Mort Tyler'di.

Tyler'in gözleri kaçacak bir yer aradı. Fakat buna olanak yoktu. Alan, bıçağı elinde üstüne saldırdı. Tyler onun vurmasına mani olabildi. Şimdi her ikisi de diğerinin bıçak tutan elini tutmuş, göğüs göğüse itişiyorlardı. Alan, daha kuvvetli ve becerikliydi, Tyler zor dayanıyordu. Dizi ile vurarak Alan'ı geri itmek istedi. Alan, Tyler'e bir çelme taktı ve beraberce yere yuvarlandılar. Bir çığlık yükseldi. Alan ayağa kalktı.

—«Haydi gidelim» dedi soluk soluğa. «Yoksa diğerleri yetişecekler.»

Bir merdiven çıktı önlerine. Hemen yukarı çıkmaya başladılar. Long Arm ile Pig önden gidiyor ve her geldikleri güvertayı kontrol ediyorlardı. Üçüncü adam, Hugh onun adının Squatty olduğunu öğrenmişti; arkadan gelen var mı diye kontrol ediyordu.

Hugh, tam kurtulduklarına inanmıştı ki, bağırmalar duydu. Hemen kendini yere attı ve bu sırada da bir bıçak omuzuna saplandı.

Üç kişiydiler. Long Arm'ın da omuzuna bir bıçak saplanmıştı, fakat o, hiç aldırmadan sapanını dolduruyordu. Pig ise, biten bıçaklarının yerine, kendilerine atılan bıçakları toplamaya başlamıştı. Pig'in bıçaklarının nasıl bittiği meydandaydı. Saldıranlardan ikisi hareketsiz yerde yatıyordu, üçüncüsü ise dizlerinin üstüne çökmüştü ve baldırından kan fışkırıyordu. Adam doğrulmaya çalışınca Hugh onu tanıdı. Bili Ertz. Başka bir yoldan gelerek onların yolunu kesmek istemişti. Fakat biraz geç kalmıştı. Bunun üzerine ani bir saldırıya girişmiş ve kendisi kaybetmişti. Bobo sapanını gerdi.

—«Öldürme» diye Hugh emretti. «Karnından vur.»

Bobo, şaşırarak Hugh'a baktı, yine de itaat etti. Ertz ikiye katlanıverdi ve yere serildi.

—«Onu taşı ve ortada kal, Bobo» diye Hugh emretti.

Long Arm ve Pig yukarıya çıkmaya başlamışlardı. Diğerleri de eskisi gibi sıralanarak merdivenlere atıldılar. Joe'nun yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Nasıl olduğunu anlayamamıştı, ama şimdilik emirleri Hugh vermeye başlamıştı. Hem de bu güne kadar hep emretmeye alışmış gibi. Fakat şimdi bunu mesele etmek yersiz olacaktı. En ufak bir gecikme, hepsinin hayatına mal olurdu.

Jim ise hiç bir şey fark etmemiş gibi davranıyor ve çok eğlendiği anlaşıyordu.

On güverte yukarı çıkmışlar ve hiç kimseye rastlamamışlardı. Yine de, yaralarını sarmak için yirmi güverte daha yukarı çıkınca mola verdiler.

En derin yaralar, Long Arm'ın omuzunda ve Bobo'nun yanağındaydı. Joe-Jim, yanında getirmiş olduğu sargı bezleri ile onların yaralarını sardı. Bili Ertz hâlâ baygındı. Onun yarasını da Hugh tedavi etti, zira Joe-Jim, onun için hiç bir şey yapmayacağını söylemişti. Hugh, kendi yarası ile hiç ilgilenmemişti. Nihayet:

—«Yaram artık kanamıyor. Hem daha yapacak bir işim var» dedi.

—«Eve gitmekten başka hiç bir şey yapmayacaksın. Sonra da bu aptalca işler bitecek!» diye Joe bağırdı.

—«Hayır» diye Hugh cevap verdi. «Sen gelme istersen. Fakat Alan, Bobo ve ben yukarıya, kaptan köşküne çıkacağız!»

—«Saçma. Niçin?»

—«Eğer istersen gel. O zaman niçin olduğunu anlarsın. Bir fikrim var.»

Joe, bir şeyler söyleyecekken, Jim'in sustuğunu fark etti ve razı oldu. Tırmanmaya devam ettiler.

Nihayet hedefe ulaştılar. Alan, Joe-Jim, Hugh ve daha baygın olan yükü ile Bobo kaptan köşküne geldiler.

—«işte bu» dedi Hugh. Eli ile Alan'a pencereden gözüken manzarayı işaret etti. «işte sana bahsetmiş olduğum uzay ve yıldızlar.»

Alan dışarı baktı ve Hugh'un koluna sarıldı.

—«Jordan» diye inledi. «Dışarı düşeceğiz!» Gözlerini kapadı.

—«Korkma, Alan. Bak ne güzel manzara. Aç gözlerini» diye Hugh, onu sarstı.

—«Bütün bunlar neye yarayacak?» diye Joe hırsla sordu. «Benim karnım aç ve burada boşu boşuna vakit geçiriyoruz. Bu herifi niçin buraya kadar getirdin?» Eli ile Ertz'i işaret etti.

—«Ne? Ha, evet. Yani, kendisine geldiği zaman ona yıldızları göstereceğim ve geminin hareket ettiğini ispat edeceğim.»

—«Eee, sonra?»

—«Sonra onu geri yollayacağım, o da bir kaç kişiyi ikna edecek.»

Joe gülmeye başladı.

—«Onun, senden daha fazla bir şey yapmayı başarabileceğini mi sanıyorsun?» Sonra kaşlarını çattı.

«Bana bak, eğer bir daha senin ırkından birini kurtarmak için aşağıya ineceğimi sanıyorsan çok fena yanılıyorsun.»

Hugh, omuzlarını kaldırdı.

—«Bu, aşağıdakilerin baş mühendisi. Diğerlerini ikna edebilecek yetenekte olması lâzım. Eğer başaramazsa o zaman ben bir kere daha şansımı denerim.»

—«Sen delinin tekisin!»

Hugh, sertçe yüzüne baktı.

—«Onları ikna etmeliyiz, Joe. Bu çok: mühim.»

BÖLÜM : 2

Çok iyi, başmühendisi geminin hareket ettiğine inandırdın» diyerek Joe, bıçağı ile Bili Ertz'i gösterdi ve sonra da bıçağının ucu ile dişlerini karıştırarak ilâve etti: «Peki, eline ne geçti?»

—«Bunu daha evvel de söylemiştim. Herkes, kaptandan en küçük kadete kadar herkes bunu görecektir ve geminin hareket ettiğini anlayacak. Ondan sonra da Jordan'ın arzuladığı şekilde yolculuğumuzu bitireceğiz. Kaç kişi toplayabilirsin ? »

—«Büyük Huff! Bana bak, delikanlı, herhalde senin bu çılgınlıklarına yardım edeceğimizi sanıyorsun.»

—«Tabii. Zaten siz olmadan bu iş gerçekleşemez.»

—«O halde sana şunu söyleyeyim ki, kendine başka kapı ara. Bobo! Satranç tahtasını getir.»

—«Peki reis.» Geri zekâlı cüce yerinden kalktı ve dolaba doğru gitti.

—«Dur Bobo» diye Jim emretti. Bobo, şaşkınlıkla durdu. Reisinin her iki kafasının da ayrı ayrı emirler vermesi, onu tamimiyle şaşırtmıştı.

—«Evvelâ, söylediklerini dinleyelim. Belki bir değişiklik olur.»

—«Değişiklik Evet, belki kaburgalarının arasına bir bıçak yemek, senin için değişikliktir. Ama sana hatırlatmak isterim ki, onlar benim de kaburgalarımdır. Ve buna razı gelemem.»

—«Sana razı olmanı söylemedim, sadece dinle dedim. Şaka bir yana, belki de kaburgalarının arasına bir bıçak yememenin tek yolu budur.»

—«Ne demek istiyorsun?»

—«Ertz'in anlattıklarını işittin» diye Jim devam etti. «Gemideki subaylar, üst güverteleri bizlerden temizlemek için bir saldırı hazırlıyorlarmış. Konvertere atılmak hoşuna gider mi, Joe? O zaman, satranç oyunu da senin için bitmiş olur.»

—«Saçma! Mürettebat bize hiç bir şey yapamaz. Bunu aşağıdakiler bir kaç defa denemişlerdi, her seferinde de kafalarını kırdık.»

Jim, gözlerini Ertz'e çevirdi.

—«Sen ne dersin?»

Ertz, baş mühendislikten harp esirliğine geçişin şaşkınlığını henüz atlatamamıştı. Ayrıca çok kısa bir sürede öyle şeyler olmuştu ki. Onu kaptan köşküne çıkarmışlar ve yıldızları göstermişlerdi. Uzaı ve yıldızları. Katı gerçek ve hayatının tehlikede olması onu allak bullak etmişti. Joe-Jim, şimdiye kadar karşılaştığı ilk âsi lideri idi. Bu iki kafalı canavarın bir işareti, bir sözü ile, bir bekçi köpeği gibi bekleyen geri zekâlı cüce, onu öldürebilirdi. Ürkek bir şekilde konuşmaya, başladı.

—«Öyle sanıyorum ki, mürettebat bu sefer daha başarılı olacak. Biz, yani subaylar çok iyi hazırlandık. Eğer sayınız bizim tahmin ettiğimizden daha fazla değilse, sonuç bizim umduğumuz gibi olur. Şey... Planı bizzat ben hazırladım.»

—«Sen mi?»

—«Evet. Kurul üyelerinin büyük bir çoğunluğu, şimdiye kadar uygulanan âsilerle savaşmamak politikasını benimsemiyorlar. Belki bu politika dini esaslara dayanarak konmuş ama; orada bir çocuk, burada bir kaç domuz, her gün bir şeyimiz çalmıyor. Tabii bu duruma daha fazla dayanamayız.»

—«Peki biz asiler sence ne yemeliyiz yamı? Hava mı yiyelim?» diye Jim, sinirlenerek sordu.

—«Tabii ki hayır. Kaldı ki, yeni politikamız, hepinizin imhasını ön görmüyor. Kendiliklerinden gelerek teslim olan ve aramızda yaşamayı isteyen âsiler, aramıza alınacaklar. Tabii sadece, şey olmayanlar, şey»

Sustu ve önüne bakmaya başladı.

—«Her halde mutasyona uğramamış olanlardan bahsetmek istiyorsun» diye Joe, kızarak tamamladı. «Joe ve benim gibiler de konvertere atılacak, değil mi?» Bıçağını sinirli bir şekilde avucunda hoplatmaya başladı.

Ertz, elinde olmadan büzüldü. Elini kemerine attı. Fakat bıçağı yoktu ve silâhsız olarak da hiç bir şey yapamazdı.

—«Ben... Anlatmamı siz istediniz. Durum bu. Bunu da değiştirmek elimde değil. Her şeyi olduğu gibi anlattım.»

Jim, tekrar ikiz kafasına döndü.

—«İşte Joe. Her şeyin nasıl olduğunu gördün. Ya Hugh'un planını destekleriz, ya da burada oturur ve ölümümüzü bekleriz.»

Joe, tebessüm etti.

—«Fakat konvertere gitmeden önce, bu herifin benimle beraber ölmesini sağlayacağım.»

—«Onu şimdilik serbest bırakalım. Ona ...çok ihtiyacımız olacak. Eğer konvertere gidersen yalnız kalmazsın. Nasıl olsa ben de seninle beraber geleceğim.» diye Jim cevap verdi.

—«Niçin bu hikâyesine inanıyorsun?»

—«Çünkü yalan söylemesi ona hiç bir şey kazandırmaz. Alan'a sor.»

Alan Mahoney, Hugh'un çocukluk arkadaşı ve kurtarıcısı, konuşmaları merakla ve hiç karışmadan dinliyordu. O da yıldızları görmüştü. Fakat cahil bir çiftçi olarak, bu hadise ona, zeki ve okumuş bir adam olan baş mühendis kadar tesir etmemişti. Ertz geminin dışında bir uzay olduğunu görür görmez, bütün planlarının ve şimdiye kadar inandıklarının alt üst olduğunu anlamıştı. Alan ise sadece şaşırmıştı.

—«Bu asilere karşı açılacak savaş hakkında neler biliyorsun Alan?»

—«Ben mi? Hiç bir şey bilmiyorum. Yalnız, bir süre önce köye genç bir subay gelmişti. Köydeki bütün kadetleri ve hatta bir kaç tane de evli adamı toplamıştı. Bu topladıkları, sapan ve bıçak atmaya çalışıyorlardı bütün gün. Fakat onlara, bu eğitimi niçin yaptıklarına dair bir şey söylemedi.»

—«Gördünüz mü?» diye Ertz kollarını açtı.

—«Gördüm» diye Joe homurdandı.

Hugh Hoyland daha fazla susamazdı.

—«O halde bizimle berabersin Joe.»

—«Başka çare kalmadı gibi geliyor.» Hoyland, başmühendisin yanına geldi ve:

—«Sen ne dersin Bili?»

—«Ne diyebilirim ki. Sizin esirinizim.»

—«Senin bizi samimiyetle desteklemeni istiyorum. Ancak o zaman senden faydalanabilirim. Planım şöyle : Subayları ikna etmeliyiz. Mürettebat mühim değil. Komuta merkezini ve yıldızları gördükten sonra, hâlâ buna inanamayan taş kafaları konvertere yollarız.» Eli ile gırtlığını kesiyormuş gibi yaptı. «Diğerlerini

ise aramıza alırsınız.»

Bobo, sırtarak el hareketini taklit etti.

—«Peki sonra?» diye Ertz sordu.

—«Sonra gemiyi hedefe yönelteceğiz. Yeni bir kaptanın emrinde, mürettebat ve asiler, müştereken Jordan'ın arzusunu yerine getireceğiz !»

Ertz doğruldu. Güzel ve basit bir plandı. Hoşuna gitmişti. Önce Hoyland'a, sonra da Joe-Jim'e baktı.

—«Sizinle çalışacağım.»

Joe-Jim, kemerinden çıkardığı bir bıçağı, Ertz'in ayakları dibine fırlattı. Ertz, iki kafalıya başıyla teşekkür ederek bıçağı aldı ve

kemerine soktu. İkiz kafalar bir dakika kadar fısıldaştılar, sonra Joe konuşmaya başladı:

—«Hiç kimsenin sonradan caymaması

için, sözlerimizi mühürleyelim.»

Kemerinden bir bıçak çıkarak ucunu işaret ve baş parmaklarının arasına aldı. Bıçağın; şimdi sadece ucu gözüküyordu. Elini kaldırdı ve sol omuzuna bıçağı batırdı.

—«Bıçak bıçağa!»

Ertz, şaşarak kaşlarını kaldırdı. Sonra, anlayarak bıçağı ile kendi omuzunu kesti. Çıkan kan, dirseğinden yere damlamaya başladı...

—«Sırt sırta!» dedi.

Joe-Jim'in yanına giderek, yarasını onunkine dayadı.

Alan Mahoney, Hugh Hoyland, Bobo hepsi bıçaklarını çekerek omuzlarını kestiler. Herkes yaralı omuzunu, diğerinin yarasına bastırdı. Şimdi birbirine karışmış olan kanları yere damlıyordu.

—«Bıçak bıçağa!»

—«Sırt sırta!»

—«Kanlarımız karıştı, kan kardeşi olduk!»

Eski bir âlim, esir bir subay, basit bir köylü, iki kafalı bir hilkat garibesi ve bir geri zekâlı. Beş bıçak ve beş beyin — Tabii Bobo'nun beyni hesaba katılmayıp, Joe-Jim'in iki sayılıyordu— bütün bir topluma karşı birleştiler.

—«Fakat geri dönmek istemiyorum,, Hugh.» Alan kafasını ümitsizce sallayıp, yerinde tepiniyordu.

«Niçin burada kalamayayım? Bıçağımla kendimi en az hepsi kadar koruyabilirim.»

—«Buna hiç şüphem yok, fakat sana şimdilik casus olarak ihtiyacım var.»

—«Bunun için Ertz var.»

—«Doğru, fakat sana da ihtiyacım var. Bili, herkes tarafından tanınan biri, istediği zaman, kimseye fark ettirmeden buraya gelemez. Bunun için, ondan gelecek olan haberleri bizlere iletme görevi senin olacak. Sen bizim irtibatımızı sağlayacaksın.»

—«Şimdiye kadar nerelerde olduğumu anlatmak çok zor olacak.»

—«Gerektiğinden fazla konuşma. Bir yalan uydur. Şahide de pek sokulma. O herif, senin yalanını anlayabilir.»

—«Kim? İhtiyarı mı söylüyorsun. O çoktan öldü. Yenisi ise çok zararsız.»

—«iyi. Eğer dikkatli olursan başına hiç bir şey gelmez.» Hugh, sesini yükseltti. «Bili, hazır mısın?»

Bili koltuğundan kalktı ve elindeki kitabı bıraktı. Üç Silâhşörler'in romanıydı okuduğu kitap.

—«Baksana Hugh, enfes bir kitap. Acaba dünya gerçekten böyle mi?»

—«Tabii, kitaptaki resimleri görmedin ani?»

Bili, alt dudağını çekiştirerek düşünüyordu.

—«Bina ne demektir?»

—«Şey, bir çeşit... bir çeşit oturulacak yer.»

—«Ben de öyle tahmin etmiştim. Peki, at nedir? Devamlı olarak atlarına binip oradan oraya gittiklerini yazıyor.»

—«Kitabı ver bakayım» diye Joe-Jim emretti. Bir atının resmini bulana kadar sayfaları çevirdi. Ertz'e gösterdi. «Gördün mü? Bu, üstünde binicisi olan bir attır.»

—«Fakat at nedir?»

—«At, bir hayvandır. Büyük bir domuz, daha doğrusu bir inek gibi bir hayvan. Üstüne oturulur ve o da insanı taşır.»

Ertz tereddüt etti.

—«Hiç kullanışlı bir şey değil. Eğer insan bir sedyeyle taşınırsa, taşıyanlara gideceği yeri söyleyebilir. Fakat bir ineğe, nereye gideceğini nasıl söyleyebilir ki?»

—«Çok basit. Hayvanı bir adama çektirir.»

—«Buna rağmen yürümeyi tercih ederim. İnsan üstünden düşebilir.»

—«Elbet kolay bir tarafı vardır. Yavaş yavaş alışırlar.»

—«Yapabilir misin?»

Jim gülmeye başladı ve Joe alingan bir ifadeyle cevap verdi.

—«Gemide at yok ki.»

—«Doğru. Bak, bu silâhşörlerin, Athos, Porthos ve Aramis'in şeyleri var...»

—«Bunları daha sonra konuşuruz» diye Hugh lâfa karıştı. «Bobo geldi, hazır mısınız?»

—«Acele etme Hugh. Çok önemli. Adamların bıçakları var...»

—«Tabii var, niye olmasın ki?»

—«Fakat bıçakları bizimkilerden daha üstün. Kolum kadar, belki de daha uzun. Düşün bir kere, eğer bütün mürettebatla çarpışmamız icap ederse, bize ne kadar büyük bir üstünlük sağlar.»

Hugh bıçağını çekti ve elinde teraziledi.

—«Olabilir. Fakat onları atamazsın ki.»

—«Kendi bıçaklarımız da yanımızda olur. Onları atarız.»

—«Hakkı var Hugh» diye Joe atıldı. «Bu konuda bir kaç şey daha fazla okumak faydalı olur bence.»

Joe-Jim, eskiden kullanılmış olan öldürücü aletlerle ilgili bilgileri incelemek üzere kütüphaneye daldı. «Sen bu arada adamları dağıtıver Hugh» dedi Joe.

—«Olur, yalnız sen daha evvel bir kaç şey söyleyiver.»

—«Hemen.» Joe-Jim, dışarı çıktı. Orada, başlarında Bobo'nun bulunduğu büyük bir kalabalık vardı. Hugh'un kurtarılmasına yardım eden Long Arm, Pig ve Squatty'den başka hepsi; Hugh, Bili ve Alan'a yabancıydı.

Joe-Jim, üçünü ileri çıkartarak asilere gösterdi ve onları iyice tanımalarını, bu üç kişinin üst güvertelerde tehlikesizce dolaşabileceğini ve onlara her an yardıma hazır olmalarını emretti. Kendisinin bulunmadığı zamanlarda da onların emirlerine itaat etmelerini bildirdi. Asilerde bir homurdanma ve kaynaşma oldu, birbirlerine bakmaya başladılar. Emirlerine itaat etmeye alışmışlardı, fakat sadece Joe-Jim'in emirlerine. Patates burunlu herifin biri ileri atıldı.

—«Ben Burun Jack'im. Herkes beni ve bıçağımı tanır. İki akıllı kafası olan Joe-Jim benim reisimdir ve onun için savaşıyorum. Sadece o benim reisimdir, aşağı güvertelerden gelen yabancılar değil! Sizlerin fikri ne arkadaşlar? Benim gibi düşünmüyor musunuz?»

Sustu. Diğerleri de fikrine iştirak eder gibiydiler, fakat söyleyecek cesareti bulamıyorlar ve Joe-Jim'in yüzüne bakıyorlardı. Joe, Bobo'ya bir şeyler söyledi ve Burun Jack konuşmasına devam etmek isterken, Bobo'nun sapanından fırlayan demir parçasının hedefi oldu. Adam sendeledi, yere düştü ve biraz çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı.

Bobo, tekrar sapanını doldurdu. Joe-Jim, yerde yatan ölüyü gösterdi.

—«Sizin olsun» dedi.

Asiler, korkunç faaliyetlerini bitirince Joe devam etti.

—«Long Arm; sen, Kırk bir ve Çarpık, sizler Bobo, Bili ve Alan'la aşağıya ineceksiniz. Diğerleri burada kalacak.»

Adları söylenenler ileri çıkarak Bobo'nun yanına geldiler ve hep beraber yola koyuldular. Ertz ve Alan Mahoney, onlara yetişmekte zorluk çekiyorlardı. İniş lumbasına gelince Bobo, merdivenlere hiç aldırmadan aşağıya atladı. Alan ve asiler de aynı şekilde aşağı atladılar, fakat Ertz deliğin ağzında durarak geriye döndü.

—«Jordan sizleri korusun kardeşlerim» diye bağırdı.

Joe-Jim elini salladı. «Seni de kardeşim» diye Joe cevap verdi.

—«Başarılar» diye Jim ilâve etti.

—«Teşekkür ederim.»

Bobo, onları kırk elli güverte kadar aşağı indirdikten sonra durdu. Sonra eli ile teker teker Long Arm, Kırkbir ve Çarpık'a işaret etti.

—«Joe-Jim söylemek, siz üçünüz burada nöbet tutmak.» Kırkbir'in göğsüne dokundu. «Sen başlamak.»

—«Alan ile ben, inmeye devam ediyoruz» diye Bili açıkladı. «Siz üçünüz burada sırayla nöbet tutacaksınız ve bizden gelecek haberleri Joe-Jim'e götüreceksiniz. Anlaşıldı.

—«Tabii» diye Long Arm cevap verdi. «Niye anlamayalım?»

—«Eğer Joe-Jim bir şey söylemişse, o iş tamamdır» diye Kırkbir bir yorumda bulundu ve lumbanın kenarına oturdu. Ertz, lumbardan aşağıya atladı ve Alan da onu takip etti.

Süvari Phineas Narby —kaptanın vekili ve baş yaveri— baş mühendisin yazıhanesini karıştırırken, onun birkaç lüzumsuz kitabı saklamış olduğunu görmüş ve çok memnun olmuştu. Bu kitapların arasında YARDIMCI KONVERTERİN TAMİRİ VE BAKIMI ile YILDIZ GEMİSİ VANGUARD'IN IŞIK VE ENERJİ TESİSLERİ EL KİTABI vardı. Bu ikisi, Jordan'ın adını taşıyan ve ancak baş mühendis tarafından okunmasına izin verilen en kutsal kitaplardandı. Narby, bir şüpheli ve gerçekçi olduğunu sanıyordu. Her şeye rağmen Jordan'a inanmak mürettebat için iyi bir şeydi. Fakat yine de, JORDAN VAKFI yazılı bir başlığa rastlayınca, âlimlerin arasına karıştığından beri unutmuş olduğu bir korku, içini kapladı.

Böyle bir korkuya kapılmanın aptalca bir şey olduğunu biliyordu. Çok mümkündü ki, eski zamanlarda belki de bir veya daha fazla insan, Jordan adını taşımıştı. Jordan; geminin işlemesi için gerekli olan bilgileri ve kaideleri yazılı olarak tespit etmiş olan bir mühendis veya kaptan da olabilirdi. Belki de —ki bu Narby'ye daha akla yakın geliyordu— Jordan efsanesi, bu kitapların yazıldığı zamanın da öncesine kadar uzanıyordu ve yazar da bundan faydalanarak aşırı dindar olan mürettebat arasında kitaplarının ve fikirlerinin tutunabilmesi için, Jordan'ın adından faydalanmıştı. Narby, böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğini çok iyi bilirdi. Eğer âsilere karşı uygulanacak olan yeni politika yürürlüğe konursa, bu imha hareketinin Jordan tarafından arzu edildiğini ve takdis edildiğini bir bildiri halinde yayınlıyacaktı. Evet, mürettebatın üstlerine düzen ve disiplin içinde bağlı kalmaları ve onların otoritesine inanmaları iyi şeydi. Her şeyi etraflica düşünmek sadece âlimlere, geminin ve bütün mürettebatın iyiliği için çalışan adamlara kalıyordu. Onlar, kendi sağlam düşüncelerine güvenirler ve var olmayan hiç bir şeye inanmazlardı.

Kitapların dizgi ve baskı tekniğine hayran olmuştu. Eski çağlarda, gerçekten işinin ehli kişiler varmış, diye düşündü. Şimdiki, iki harfi bile aynı büyüklükte yazamıyorlardı. Mühendislik bölümüne ait bu iki kitabı, Ertz'in yerini alacak adama vermeden önce iyice okumalıydı. Eğer bir gün kaptan olursa, başmühendisin bilgisine muhtaç olmaması iyi olurdu. Narby, mühendisleri sevmezdi. Çünkü kendisinde teknik konulara karşı ne bir merak, ne de bir yetenek vardı. Âlim rütbesini elde ettiği zaman, kendisine, mürettebatın maddi ve manevi yönleri ile meşgul olması için görev verilmişti. Daha o zamandan, insanların yönetilmesi ve idaresi, konverteri kullanmak ya da elektrik ve su tesisatlarını çalıştırmaktan ilginç gelmişti ona. Kaptanın başyaveri olana kadar; moral eğitici, köy temsilcisi, kurul sekreteri ve emir subayı görevlerine atanmıştı sırasıyla. Kaptanın başyaveri, nasıl olduğu belli olmayan bir kaza sonucu ölünce de, Narby, başyaver olmuştu.

Yeni bir başmühendis atanmadan evvel, bazı mühendislik konularında bilgi sahibi olmak istemesi, yeni başmühendisin kim olacağı meselesini aklına getirdi. Normal olarak, konverter subaylarından en kıdemlisi bu göreve atanmalıydı. Fakat bu gün buna imkân yoktu, zira Mort Tyler de, başmühendisin akıbetine uğramıştı. Kâfir Hugh'u kurtarmak için, âsiler tarafından yapılan baskının sonunda, Tyler'in cesedi bulunmuştu. Böylece, sıra bozulmuş oluyordu ve Narby de, daha henüz kimi kaptana tavsiye edeceğine karar vermemişti. Yalnız bir tek şeye karar vermişti; Yeni başmühendis, Bili Ertz'in aksine,

Narby'nin tesiri altında kalabilecek biri olmalıydı. Ertz' in asabi karakteri ve insiyatifi daima elinde bulundurabilmesi, onunla geçinebilmeyi çok zorlaştırmıştı. Onun, bilhassa âsilerin imhası için hazırladığı planın çok mükemmel olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı Narby ve bu durum, kendisinin kaptan olma arzusunu önleyebilecek bir ortamı yaratmıştı. Narby, başmühendisin ölümünün, kendisine büyük bir yarar sağladığını biliyordu.

Bu düşünce aklıma, kaptanın yeterinden fazla ihtiyarladığını ve artık yaşlı adamın ruhunu teslim etmek zorunda olduğunu getirdi. İhtiyar şişko çoktan işe yaramaz hale gelmişti. Narby, gerekli emirleri verebilmesi için ona devamlı fikir vermekten bıkmıştı. Eğer kurul, kaptanın değiştirilmesi kararma varırsa, bir tek aday vardı...

Kaptanı tasfiye etmek fikri, Narby'ye ne utanılacak bir durum, ne de günahkârlık ve sadakatsizlik gibi geliyordu. Kaptan hakkındaki düşünceleri ona karşı olan bir antipatiden doğmamıştı. Narby'nin planı, ileriye görebilen bir devlet adamının düşüncelerini yansıtıyordu. Hedefinin bütün mürettebatın daha iyi bir hayat yaşamasını sağlayacağıma samimiyetle inanıyordu. İyi bir idare, düzen ve disiplin, herkese bol bol yiyecek. Kendisinin kaptan olmasını da, bu işleri yapabilecek en yetenekli insan kendisi olduğu için istiyordu. Tabii bu gayeye ulaşabilmek için, bir kaç kişinin feda edilmesine karşı değildi. Fakat bu kişilere karşı şahsi bir kını yoktu.

—«Huff aşkına! Masamda ne işiniz var?»

Narby baktı ve Bili Ertz'i karşısında gördü. Yüzü de çok asıktı. Baskından sonra geri dönmemiş olan başmühendisin öldüğünü sanmıştı. Ve bundan o kadar emindi ki, Ertz'i karşısında, hem de çok kızgın bir şekilde görmek, onun için bir şok olmuştu. Fakat çok çabuk toparlandı.

—«Bili Ertz! Jordan'a şükürler olsun. İşinizin bittiğini sanmıştık! Oturun, oturun! Ve anlatın bakalım, neler oldu?»

—«Eğer yerimden kalkarsanız memnuniyetle otururum» diye Bili soğukça cevap verdi.

—«Oh... Tabii! Öbür dilerim.» Narby, hemen kalktı ve bir iskemleye oturdu.

Ertz, makamına yerleşirken devam etti:

—«Şimdi de açıklayın bakalım, masamı niçin karıştırdınız?»

Narby, hakarete uğramış bir ifade takındı.

—«Anlamadınız mı? Sizin ölmüş olduğunuzu sanmıştık. Birisinin günlük görevleri alması ve yeni bir başmühendis seçilene kadar, burasım idare etmesi lâzımdı. Kaptanın emri üzerine bu işle ben görevlendirildim.»

Bili, Narby'nin gözlerinin içine baktı:

—«Saçmalamayın Narby. Her ikimiz de, kaptana yapması lâzım gelenleri kimin hatırlattığını iyi biliriz, bu konuda çok konuşmuştuk. Kaldı ki, ben ölmüş olsam bile, hiç değilse etrafı karıştırmak için iki uyku süresi kadar bekleyebilirdiniz.»

—«Fakat dostum, eğer bir insan âsilerle yapılan bir çarpışmadan sonra ortadan kaybolursa, onu ölü kabul etmek en doğru ve akıllı yoldur.»

—«Peki, peki. Bırakalım bunları. Görevi niçin Mort Tyler teslim almadı?»

—«Mort Tyler mı? Konvertere atıldı.»

—«Öldü demek. Fakat konvertere atılmasını kim söyledi? Bu kütle fazlası, arzu edilmeyen enerji fazlalığına yol açar.»

—«Ben attırdım. Hugh Hoyland'ın yerine konvertere onun cesedi atıldı. Kütleleri hemen hemen aynı idi ve Hugh'un vücuduna göre yapmış olduğunuz hesaptaki açığı başka türlü kapayamazdık.»

—«Takribi değerler, konverter için iyi neticeler vermezler. Bunu kontrol etmem gerekecek.» Ayağa kalktı.

—«Heyecanlanmayın. Bazı teknik konularda biraz bilgim vardır. Tyler'in kütlelerinin yeteri kadar azaltılmasına ve öngörülen kuantuma uymasına nezaret ettim.»

—«O halde mesele yok. Fakat durumu yine de kontrol edeceğim. Kütle kaybı, bizim için çok kötü olur.»

—«Hazır fazla kütlelerden bahsederken» diye Narby dostça konuşmaya başladı. «Masanızda bir kaç lüzumsuz kitap buldum.»

—«Evet?»

—«Hepsi de, enerjiye dönüştürülmesi icap eden ve lüzumsuz olduğuna karar verilen kitaplar.»

—«Öyle mi?» Ertz, soğuk bir şekilde devam etti. «Peki, enerjiye dönüştürülecek kütleleri kim muhafaza eder?»

—«Tabii siz. Fakat bunlar çekmecenizde ne arıyorlar?»

—«Sevgili Narby, onları nerede ve nasıl muhafaza edeceğim konusu, sadece bana aittir.»

—«Hımm, haklısınız. Eğer kitapları hemen enerjiye dönüştürmeyecekseniz, bir müddet için bana verebilir misiniz? Onları okumak isterdim.»

—«Tabii ki verebilirim, yalnız bu aramızda kalmak şartıyla.»

—«Hiç merak etmeyin. Bu eskilerde çok canlı bir hayal gücü varmış. Tabii çok delice fikirler ama, bir gerilim edebiyatı olarak meraklı ve ilgi çekici.»

Ertz, iki cildi aldı ve Narby için bir makbuz hazırladı. Akli, Narby ile ne zaman ve nasıl konuşması gerektiğindeydi. Kan kardeşleriyle beraber hazırladıkları planda Narby, belki de büyük faydalar sağlayabilirdi. Yeter ki onu ikna edebilseydi...

—«Narby» dedi, makbuzu imzalamış olan adama. «Hoyland olayınca acaba doğru mu davrandık, diye kendi kendime soruyorum.»

Narby'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, fakat hiç bir şey söylemeden durdu.

—«Bununla hikâyesine inandığımı söylemek istemiyorum» diye telâşla ilâve etti. «Yalnız öyle sanıyorum ki, büyük bir fırsatı kaçırdık. Teklifine razı olmuş gibi görünecektik. Âsilerle irtibatımızı sağlayabilirdi. Âsi bölgeyi, kurulumuzun idaresi altına almakta karşımıza çıkan en büyük zorluk, orada oturanlar hakkında çok az şey bilmemiz. Sayılarını ve kuvvetlerini bilmiyoruz, nasıl bir örgütleri olduğundan ise haberimiz bile yok. Savaşı, onların bölgesinde yapmak zorunda olduğumuz için, bütün bunlar bize büyük bir dezavantaj olacak. Yukarı güverteler bize tamamiyle yabancı. Eğer onun anlattıklarına inanmış gibi yapsaydık, birçok sorunun cevabını bulmuş olurduk.»

—«Fakat onun anlattıklarına inanılmaz ki.»

—«İnanmamız lâzım değil ki. O bize, en yukarıya, çekimsiz yere kadar çıkabilmemiz için bir olanak yaratmıştı.»

Narby şaşkınlıkla kafasını salladı.

—«Herhalde şaka ediyorsunuz! Âsilerin verecekleri garantiye inanan bir mürettebat mensubu, hiç bir zaman çekim olmayan yere ulaşamaz. Ölüme gider, hem de çok çabuk! Çekim olmayan yere gideceğine bu yamyam vahşilerin midesine gider.»

—«Bundan emin değilim. Hoyland, görüldüğü kadarı ile anlattıklarına inanıyordu. Ve...»

—«Ah! Bütün bunlar saçmalık; yok gemi hareket edebilirmiş, hem de sonsuz bir yerde!» Eli ile bölme duvarına vurdu. «Akli başında olan biri, bunlara hiç bir zaman inanamaz.»

—«Fakat o buna inanıyordu. Yukarda bir şey görmüş olması lâzım ve anlattıkları da gördüklerinin bir yorumuymuş gibi geldi bana. Keşke yukarıya çıkmayı kabul edip, onun fırtırtmasına sebep olan şeyi görseydik. Hem de fırsatı değerlendirerek, âsiler hakkında bazı bilgiler öğrenirdik.»

—«Enayilik olurdu Ertz. Çılgınca bir şey olurdu.»

—«Hayır. Âsiler arasında büyük bir nüfuzu varmış gibi geldi bana. Sırf onu kurtarmak için göze aldıkları tehlikeyi düşünsenize. Bize, sizleri çekimsiz yere götürebilirim ve başınıza da hiç bir tehlike gelmez, dediği zaman, herhalde haklıydı.»

—«Niye birdenbire fikrinizi değiştirdiniz?»

—«Uğradığımız baskın buna sebep oldu Narby. Eğer birisi bana, âsilerden kurulu bir çetenin, ta içimize kadar sokularak, kendi hayatları pahasına birini kurtarmaya çalışacaklarını söyleseydi, imkânı yok inanmazdım. Fakat bunu yaptılar. Bu, beni, düşüncelerimi değiştirmeye zorladı. Hikâyesini bir tarafa bırakalım; şurası muhakkak ki, âsiler onun için savaşıyorlar ve emirlerine itaat ediyorlar. O halde; eğer âsileri kontrolümüz altına almamıza yardım eder ve savaşmamıza lüzum kalmazsa, dini görüşlerine aldırmamazlık etmek, bizim işimize gelir.»

Narby omuzlarını silkti.

—«Teorik olarak fikirleriniz uygun olabilir. Fakat vaktimizi, şöyle olmuş olsaydı bu olurdu, diye düşünerek harcamak neye yarar? Eğer gerçekten böyle bir fırsat doğduysa bile bunu elimizden kaçırmış bulunuyoruz.»

—«Belki. Belki de kaçırmadık. Hoyland yaşıyor ve âsilerle beraber. Ona bir haber ulaştırabilirsek, durumu düzeltebiliriz.»

—«Bu haberi nasıl ulaştıracaksınız?»

—«Tam olarak bir şey söyleyemem. Belki bir kaç sağlam adam alarak yukarıya tırmanırım. Farz edelim ki, âsinin birini elime geçirdim. O zaman onu öldürmem ve haberci olarak Hugh’a yollarım. Bir kere denemeye değer.»

—«Çok zayıf bir ihtimal.»

—«Bu şartlarda, bütün riziko bana ait olacak.»

Narby düşünmeye başladı. Çok cesaret isteyen; tehlike ve riziko dolu, tek taraflı bir plandı. Eğer Ertz, umulanın aksine, bu planı başarı ile uygulayabilirse, Narby’nin tasarladıkları kolaylaşacaktı. Âsileri, silâh zoru ile ortadan kaldırmak çok kanlı ve zor olacaktı, belki de bunu başaramayacaklardı. Bütün bu zorlukları biliyordu.

Eğer Ertz, başarıya ulaşamazsa, sadece Ertz’i kaybetmiş olacaklardı. Fakat kendisi ve tasarladıkları için Ertz’in ölümü hiç bir şey ifade etmeyecekti. Aksine...

—«Bana sorarsanız istediğinizi yapın. Çok cesur bir adamsınız. En az benim kadar siz de, ne gibi tehlikelerle karşılaşabileceğinizi biliyorsunuz. Fakat başarabilme ihtimali olduğuna göre, denemeye değer.»

—«Çok iyi. İlk önce planı tüm ayrıntılarıyla hazırlıyayım, ondan sonra da bir kaç tane güvenilebileceğim adam bulurum.»

Narby ayağa kalkarak kitapları aldı.

—«Başarılar.» diyerek çıktı ve kapıyı kapattı. Ancak epey sonra aklına, Ertz’e şimdiye kadar nerelerde olduğunu sormadığı geldi.

Ertz, Narby’nin tam olarak kendisiyle birlik olmadığını biliyordu, onu çok iyi tanıdığı için, bunun aksi olsaydı şaşardı. Yapacağı işler için iyi bir neden bulduğuna seviniyordu. Gerçeği söylemenin daha etkili ve basit olacağını hiç bir zaman düşünmemişti. İlk olarak konverterin günlük işleri ile ilgilendi ve subayın birini, Mort Tyler’in yerine geçirdi. Konverterde çalışanların, şeflerine ihtiyaç duymadan işlerine devam edebileceklerine kanaat getirince de uşağın birini, Alan Mahoney’yi çağırmak üzere köye yolladı, ilk olarak, onunla yolda karşılaşmayı tasarlamıştı, fakat şüphe uyandırır diye vaz geçmişti. Alan onu coşkunlukla selâmladı. Bekâr bir kadet ve işçi olan Alan için, üst rütbeden birinin kan kardeşi olduğunu bilmek, hayatının en güzel olayı idi. Ertz hemen ona engel oldu ve çabucak bürosunun kapısını kapattı.

—«Yerin kulağı vardır» dedi yavaşça. «Hem de özel kulakları. Bunların dilleri de vardır, ikimizi de konvertere mi attırmak istiyorsun?»

—«Üzgünüm Bili. Aklıma gelmemişti.»

—«Neyse. Seninle aşağıya indiğimiz merdivende buluşacağız. Buradan on güverte yukarda. Saymasını biliyor musun?»

—«O kadar saymasını bilirim, yirmiye kadar bile sayabilirim. Bir ve bir, iki eder, bir daha üç, bir daha dört, bir daha beş, bir daha altı...»

—«Tamam. Saymasını bildiğini gördüm. Fakat daha ziyade senin sadakatine ve bıçağına ihtiyacım olacak. Yemek molası içinde buluşma yerine gelebilir misin? iyi. Yukarı çıkarken kimseye gözükmemeye bak.»

Yukarı çıktıkları zaman, Kırkbir nöbetteydi. Ertz ona seslendi ve bir bıçak ya da sapan menzilin dışında durdu, insanların, sadece çabuk ve isabetli bir şekilde silâhlarını kullanabildikleri sürece yaşayabildikleri bu çevrede, çok temkinli olmak lâzımdı. Kırkbir onları tanıdıktan sonra yukarı çıktılar ve Ertz, nöbetçiyi Hugh’u bulması için yolladı. Sonra da oturup beklemeye başladılar.

Kırkbir, Hugh Hoyland’ı Joe-Jim’in odasında bulamadı, iki kafalı da yoktu. Nihayet Bobo’ya rastladı ve ondan Hugh’un, herkesin uçtuğu, yere gittiğini öğrendi. Bunun da Kırkbir’e hiç bir faydası olmadı, çünkü bütün ömrü boyunca oraya bir defa çıkmıştı ve çekimin olmadığı düzlem de bütün geminin üst kısmını kaplıyordu. Hakikaten, çekim olmayan yer, gemi eksenini saran son konsantrik silindirdi, fakat Kırkbir’in tabii ki bundan haberi yoktu.

Kırkbir, ne yapacağını şaşırmıştı. Joe-Jim’den gelen bir emir, muhakkak yerine getirilmeliydi, buna göre Ertz’in emri de yerine getirilmeliydi. Tekrar Bobo’yu uyandırarak sordu.

—«Joe-Jim nerede?»

—«Bıçakçıya gitti.» Bobo tekrar gözlerini kapadı. Şimdi iş kolaylaşmıştı. Kırkbir, bıçakçının yerini biliyordu. Her âsinin, o kadına işi düşerdi. Âsilerin bölgesinde herkes ona muhtaçtı. Kadına hiç kimse dokunamazdı ve iş yeri ile çevresi, tarafsız bölge ilân edilmişti. Hızla iki güverte yukarıya tırmandı. Üzerinde TERMODİNAMİK LABORATUARI - Girmek YASAKTIR yazan bir kapı, ardına kadar açıktı. Kırkbir'in okuma yazması yoktu; ne bu isim, ne de yasak, ona bir şey ifade ediyordu. Kulağına bıçakçı kadınla Jim'in sesleri geldi, içeri girdi.

—«Hey reis...» dedi.

—«Kapat çeneni» dedi Joe. Jim ise bıçakların anası ile münakaşasına devam etti.

—«Senden bıçak yapmanı istiyorum, o küstah fikirlerini değil.»

Kadın tam karşısında duruyordu. Nasırlar içindeki dört elini geniş kalçasına dayamıştı. Gözlerine ocaktaki ateşin kırmızılığı vurmuştu ve kırışık yüzünden, seyrek kır bıyıklarına ter damlıyordu.

—«Sana tabii bıçak yaparım», diye hırsıyla cevap verdi. «Hem de zarif bıçaklar. Ama benden istediğin domuz şişlerini, kol kadar uzun bıçakları yapamam. Tuh...» Ocaktaki kurlara tükürdü.

—«iyi dinle, ihtiyar cadı. Ya benim istediğim gibi bıçakları yaparsın, ya da ayaklarını şu ocakta ızgara yapıp sana yediririm. Anladın mı?»

Kırkbir'in gırtlığı kurudu. Hiç kimse bıçakların anası ile bu şekilde konuşamazdı. Bunu sadece reis göze alabilirdi, güçlü bir adamdı Joe-Jim!

Bıçakçı kendini kaybetti:

—«Fakat böyle bıçak yapılmaz ki» diye haykırdı. «Hiç bir zaman, balansları doğru olmaz. Bak göstereyim sana.»

Her eli ile, tezgâhın üzerinden bir bıçak aldı ve bunların hepsini aynı anda, karşı duvara asılı haç şeklindeki nişan tahtasına fırlattı.

Haçın dört kolunun da en uç kısmına bir bıçak saplanmıştı.

—«Gördün mü? Bunu, o uzun bıçaklarla hiç bir zaman yapamazsın. Onları atamazsın bile.»

—«Reis...» diye Kırkbir, bir kere daha seslendi. Joe-Jim, kim olduğuna bakmadan elinin tersi ile yüzüne vurdu.

—«Senin ne demek istediğini anlıyorum» dedi Jim, ihtiyara. «Fakat biz bu bıçakları atmak için istemiyoruz. Onları yakın dövüşte vurmak ve sokmak için istiyoruz. Şimdi işe başla. İlk yapacağını yemekten önce görmek istiyorum.»

Kadın, dudaklarını birbirine bastırdı.

—«Her zamanki ücreti alacak mıyım?»

—«Hiç merak etme» diye Jim garanti verdi.

Kadın, kaim ve deforme olmuş olan omuzlarını doğrulttu.

—«Pekâlâ! » diye homurdandı. Kerpetenini alarak, uygun büyüklükte bir parça bulana kadar yerdeki demir yığınına karıştırdı. Bulduğu parçayı ocağa attı.

Joe-Jim, Kırkbir'e döndü.

—«Ne oldu?» diye Joe sordu.

—«Reis, Ertz yolladı beni. Hugh'u bulacaktım.»

—«E, niçin bulmadın peki?»

—«Aradım ama bulamadım reis. Bobo, onun herkesin uçtuğu yere gittiğini söyledi.»

—«O halde oraya git. Hayır dur, onu biraz zor bulursun. Ben giderim. Sen de bu arada git ve Ertz'e beklemesini söyle.»

Kırkbir koşarak uzaklaştı. Reis iyi bir adamdı, fakat yanında ağır hareket etmeye gelmezdi.

—«Şimdi de haberci olduk» diye Jim öfkeyle konuştu. «Kan kardeşliği koşuna gidiyor mu?»

—«Bu işe girmemize sen sebep oldun.»

—«Öyle mi? Kan kardeşliği senin fikrindi ama.»

—«Bunun sebebini biliyorsun. Onlar bunu ciddiye aldılar, bize lâzım olan da bu. Çünkü onlara itimat etmemiz lâzım. Postumuzu kurtarabilmek için her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.»

—«O halde, kan kardeşliğini ciddiye almıyorsun.»

—«Yoksa sen alıyorsun?»

Jim gülmeye başladı.

—«Ben de senin kadar ciddiye alıyorum, sevgili kardeşim. Eğer anlamaya taraftarsak, bu durum, ikimizin de çok işine gelir. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için.»

—«Yine Dumas'ı okumuşsun.»

—«Ne var bunda?»

—«Bir itirazım yok. Yeter ki çok iyi kalpli olma. Bu kitaplar aklını karıştırmasın.»

—«Merak etme. Bıçağın hangi yüzünün kestiğini iyi bilirim.»

Joe-Jim, Squatty ile Pig'in komuta merkezinin önünde uyuduklarını gördü. Onları, Hugh'un muhafızı olarak görevlendirdiği için de, Hugh'un içerde olduğunu anladı. Zaten Hugh, ne zaman yukarı çıksa, ya ana makina dairesine, ya da komuta merkezine gelirdi, yalnız komuta merkezine daha sık gelirdi. Bu yer, Hugh'a çok tesir ediyordu. Joe-Jim'in onu yukarı çıkarıp komuta merkezinde, geminin hareket ettiğini ve uzayın içinde ufak bir yer kapladığını gösterdiği günden beri, sadece bir tek arzusu vardı: kontrol levhasının önüne oturarak ateşleme makinalarını çalıştırıp gemiyi idare etmek. Joe-Jim, komuta merkezini meydana getiren muazzam kürenin içine girince durdu. Hugh'u görememişti, fakat onun baş astronotun koltuğunda oturduğunu anladı, çünkü ışıklar söndürülmüştü ve kürenin içinde yıldızlar parlıyordu. Joe-Jim'in durduğu yerden manzara o kadar güzel görünmüyordu, küreni tam ortasında çok daha tesir edici oluyordu bu görüntü.

Joe-Jim beklerken, duvardaki görüntüler kısım kısım kaybolmaya başladı. Sadece ön kısımdaki bir bölmede yıldızlar görünmeye devam ediyordu. Bu yıldızlardan bir tanesi, büyüklüğü ve parlaklığı ile, diğerlerinden daha çok göze çarpıyordu. Joe-Jim, kapının yanından ayrıldı ve kafesli boruya girerek Hugh'un yanına gitti.

—«Kim o?» diye Hugh, koltuğundan eğilerek sordu. «Merhaba.»

—«Ertz eninle konuşmak istiyormuş» dedi Jim. «Gidelim.»

—«Hemen. Yalnız daha önce sana bir şey göstermek istiyorum.»

Joe-Jim geldi ve yanındaki koltuğa oturdu.

—«Ne göstereceksin?»

—«Şu ilerdeki yıldızı» diye Hugh heyecanla cevap verdi. «Buraya son gelişimden beri büyümüş.»

—«Haklısın, uzun bir süreden beri, devamlı olarak parlaklığı artıyor. İlk önceleri fark edemedik bile.»

—«O halde ona yaklaşıyoruz, değil mi?»

—«Bunu çoktan beri biliyorum. Bu da geminin hareket ettiğinin en kuvvetli delili.»

—«Peki niye bana hiç bahsetmedin?»

—«Neden?»

—«Bu yıldızdan. Ona yaklaştığımızdan.»

—«Bunun ne önemi var?»

—«Ne önemi mi var? Büyük Jordan!. İşte o. Gideceğimiz yıldız o. Burası yolun sonu !»

Joe-Jim, bir an için şaşırıp ve sustu. Kendisi, her şeyden önce yaşaması ve rahatının bozulmamasını temin etmek için çalışıyordu. Bu yüzden Hugh'un ve belki de Ertz'in; atalarının mirasına sahip çıkarak, çoktan unutulmuş ve efsaneleşmiş olan seyahati, bir an önce bitirmek istemelerini kavrayamıyorduk. İlk olarak Jim toparlandı.

—«Hımm... Evet, belki. Fakat bu yıldızın Centaurus olduğunu nereden anladın?»

—«Belki de o değildir. Fakat fark etmez. Mühim olan, bize en yakın yıldız olması ve bizim de ona doğru gitmekte oluşumuz. Yıldızları tanıyamadığımızdan, bizim için hepsi birdir. Joe-Jim, eskilerin yıldızları birbirinden ayırt edebilmek için bir metotları vardı herhalde.»

—«Muhakkak vardı. Fakat ne fark eder ki? Gitmek istediğin yıldız seçtin nasıl olsa. Hadi gel artık, dönelim.»

Hugh, istemeyerek kalktı. Beraberce döndüler. Ertz, Joe-Jim ile Hugh'a, Narby'yle yaptığı konuşmayı anlattı.

—«Şimdi düşüncem şöyle» diye devam etti. «Alan'ı ona yollayacağım. Ona, benim seninle buluşabildiğimi ve gördüklerimi anlatabilmem için onunla görüşmek istediğimi bildirecek.»

—«Niçin sen gidip her şeyi olduğunu gibi anlatmıyorsun?» dedi Hugh.

Ertz, sıkılarak cevap verdi.

—«Çünkü sen de aynı şeyi bana yapmıştın, bir başarıya ulaşamadın. Âsilerin bölgesinden geriye gelerek bana orada görmüş olduğun şeylerden bahsettin. Ben de sana inanmayarak seni şikâyet

ettim. Eğer Joe-Jim seni kurtarmamış olsaydı, şimdi konverterde idin. Beni de buraya zorla getirip her şeyi gözlerimle görmemi sağlamasaydın, dediklerine hiç bir zaman inanmazdım. Narby de en az benim kadar zor inanır. Onu buraya getirip yıldızları göstermek istiyorum. Ya arzusuyla, ya da zorla.»

—«Bütün bunları anlamıyorum» dedi Jim kafasını sallayarak. «Bu kadar yorgunluğa ne lüzum var? Gırtlığını kesmek daha rahat olmaz mı?»

—«Bundan büyük bir zevk duyarım» diye Ertz cevap verdi. «Fakat çok yanlış bir iş olur. Narby'nin bize tahmin edemeyeceğin kadar faydası dokunur. Jim, eğer gemideki düzeni benim kadar bilseydin, bunu hemen anlardın. Kurulda, Narby'nin sözü, herhangi bir subaydan çok daha fazla geçer. Bir de konuşmalarında kaptanı temsil ettiğini düşün. Onu kendi tarafımıza çekebilirsek, belki de hiç savaşmak zorunda kalmayız. Eğer başarılı olamazsak, neler olur, bilmiyorum.»

—«Geleceğini sanmıyorum. Bir tuzaktan korkar.»

—«Bu da, benim yerime Alan'ın gitmesinin doğruluğunu gösterir. Bana bir sürü sualler sorar ve tereddüde kapılır. Alan'dan ise hiç bir cevap alamaz.» Ertz, Alan'a dönerek elini göğsüne dayadı. «Ne sorarsa sorsun, benim şimdi sana söyleyeceklerimden başka bir şey söylemeyeceksin. Tamam mı?»

—«Tamam. Hiç bir şey görmedim, hiç bir şey duymadım, bilmiyorum.» Büyük bir açıklıkla ilâve etti. «Zaten hiç bir zaman bir şey bilmezdim ki.»

—«Çok iyi. Joe-Jim'i görmedin ve yıldızlara dair bir şey işitmedin. Sadece benim habercimsin. Seni yanıma yardımcı olarak almıştım. Şimdi söyleyeceklerime dikkat et...» Narby'ye söyleyeceklerini Alan'a anlattı ve tekrar ettirerek onun her şeyi anlayıp anlamadığını kontrol etti. «Hepsi bu kadar. Yola koyulabilirsin. Başarılar.»

Alan eliyle bıçağını kontrol etti, selâm vererek inmeye başladı. Bir köylü için, kaptanın baş yaverinin yanma girmek çok zordu. Tabii aynı durum, Alan'ın da başına geldi. Daha ilk nöbetçi, yolunu keserek içeri giremeyeceğini söyledi ve onu bir sürü memurun oturduğu bir odaya götürdü. Orada Alan'ın adını aldılar ve köyüne dönerek beklemesini, vakti gelince onu çağıracaklarını söylediler. Alan buna razı olamayacağını, komutana çok acele bir mesaj getirdiğini ve bunu da başmühendisin yolladığını söyledi. Memur ona hırsla baktı ve cevap verdi:

—«O halde kâğıdı bana ver. Eline geçmesini sağlarım, merak etme.»

—«Yazılı değil, ağızdan söylenecek.»

—«Ne? Saçma! Bunun yazılı olması lâzım. Kanun böyle.»

—«Baş mühendisin yazacak vakti yoktu. Bu yüzden beni, istediklerini söylemem için yolladı.»

—«Peki, neymiş?»

Alan kafasını salladı.

—«Özeldir, sadece komutan Narby'yi ilgilendirir, bu konuda emir aldım.

Memur yüzüne baktı ve ayağa kalktı. Sadece ufak bir memurdu ve başına dert almak istemiyordu. Ona içeri girmesini söyledi.

Narby'nin sekreteri kısa kesti:

—«Söyleyeceğini söyle ve git.»

Alan her şeyi göze alarak, subaya çıktı.

—«Efendim, komutana gidip kendisine baş mühendisten bir haber getirdiğimi söylemenizi istiyorum. Eğer bu haber yerine ulaşmazsa konvertere atılacak olan herhalde ben değilim! Haberi komutan Narby'den başkasına söylememek için emir aldım.»

Subay biraz düşündükten sonra onu içeri bırakmaya karar verdi.

Alan, kapının arkasındaki sekreterin duymaması için, Narby'le fısıldayarak konuştu. Narby onu sabırsızca ve donuk bir ifadeyle dinledi.

—«Ertz, şimdi benim bir köylüyle beraber âsiler bölgesine mi çıkmamı istiyor?»

—«Âsilerin bölgesine kadar değil efendim. Tarafsız bölgeye kadar. Orada Hugh Hoyland, sizleri bekleyecekmiş.»

Narby, hırısından köpürdü.

—«Bu, bu çok küstahça bir şey. Hemen bir grup askeri yukarıya yollayacağım ve onu yakalattıracağım.»

Alan, yan odadakilerin söyleyeceklerini anlayabilecekleri kadar sesini yükseltti.

—«Yukarıya çıkmaktan korktuğunuz takdirde, başmühendis Ertz, bu habere önem vermemenizi söylememi bildirdi. O zaman meseleyi kurula kendisi getirecekmiş.»

Narby'nin sinsiliği, cesarete ve kuvvet kullanmaya tercih etmesi yüzünden, Alan hayatını kurtarmıştı. Alan'ın bıçağının dışardaki nöbetçide olmasına mukabil, Narby'ninki kemerinde asılı idi.

Narby kendine hâkim oldu. Bu kaba herifi hemen cezalandırmak yerine ilerde canına okumayı kararlaştırdı.

—«Seninle geleceğim. Ve ona da gerçekten bu lâfları söyleyip söylemediğini soracağım.»

Narby, bir grup muhafız almak istiyordu, sonra bu fikrinden vaz geçti. O zaman her şey, vaktinden önce ortaya çıkmış olacaktı. Böylece, hâdiselerin politik yönünü yeteri kadar kullanamadan, konu açığa çıkacaktı ki bu da, tasarılarına aykırı olurdu. Alan, nöbetçiden bıçağını alırken sordu.

—«Bari bıçak kullanmasını biliyor musun?»

—«Benden iyi bıçak kullanan bu çevrede yoktur» dedi Alan.

Narby, adamın palavra atmamış olması için dua etti. Alan'ın peşinden birbiri ardınca güverteleri tırmanırken kendine olan güvenine kavuşmuştu. Hiç bir şey olmamıştı. Hiç bir şüpheli hareket görmemiş, herhangi bir gürültü gelmemişti kulağına. Mahoney de iyi bir kılavuzdu. Çok sessiz ve dikkatli hareket ediyor ve her tarafı iyice kolaçan etmeden yoluna devam etmiyordu. Eğer Narby, Alan'ın duymuş olduklarını duysaydı, muhakkak telâşlanırdı. Loş koridorların derinliklerinden gelen hafif sesler ve hareketleri Narby fark edememişti. Alan ise hiç aldırımıyordu. Joe-Jim'in yukarıya gelenleri takip ettirmeyecek kadar kötü bir önder olmadığını biliyordu.

Aşağı yukarı on beş güverte sonra buluşma yerine geldiler. Alan durdu ve hafif bir ısıklık çaldı. Bir ısıklıkla cevap verildi.

—«Benim... Alan» diye bağırdı.

—«Yukarıya çık da bir görelim!..»

Alan, çok temkinli bir şekilde üst güverteye tırmandı. Ertz, Hugh, Joe-Jim ve Bobo'dan başka kimseyi görmeyince, Narby'ye kendisini takip etmesini işaret etti.

Joe-Jim ve Bobo'yu görür görmez, Narby soğukkanlılığını kaybetmişti. Bir tuzağa düşürüldüğünü sandı. Bıçağını çekerek geri geri gitmeye başladı. Bobo da bıçağını çekmişti. Bir an süren bir sessizlik oldu, sonra Joe -Jim, eli ile Bobo'nun yüzüne vurdu ve bıçağı ile sapanım alarak yere attı.

Narby, fırsattan istifade ederek kaçmaya başladı. Hugh ile Ertz, boşuna kaçmamasını, kendisine bir zarar vermeyeceklerini haykırıyorlardı.

—«Onu buraya getir, Bobo!» diye Jim emretti. «Yaralamadan!»

Bobo, bir lâstik top gibi fırladı.

Biraz sonra geri dönerek Narby'yi yere attı.

—«Hızlı koşmak» diye soluyarak izah etti.

Subay yerde yatıyor ve nefes almaya çalışıyordu. Bobo, Narby'den almış olduğu bıçağın keskinliğini, kolundaki kılırlarda deniyordu.

—«iyi bıçak» diye fikrini belirtti.

—«Ver onu geriye» dedi Jim. Bobo, şaşkınlıkla efendisine baktı, yine de itaat etti. Joe-Jim de, Bobo'nun silâhlarını iade etti. Narby de, bıçağının iade edilmesine en az Bobo kadar şaşırmıştı, fakat hiç bir şey belli etmedi. O kadar ki; kendisine uzatılan bıçağını büyük bir azametle aldı.

—«Böyle bir olayın geçmesine çok üzıldüm» dedi Ertz. «Bobo, kötü bir insan değildir. Yalnız sizi geri getirmek için başka çaremiz yoktu.»

Narby, soğukkanlı göstermeye çalışıyordu kendini, içinden de, böyle bir duruma düştüğü için lânet okuyordu.

—«Mühim değil. Burada sizinle buluşacağımı sanmıştım. Yoksa bu silahlı âsilerle buluşmak için gelmezdim. Yoldaş seçmekte garip bir zevkiniz var.»

—«Üzgünüm, sizi daha evvelden hazırlayabilirdim fakat sükût ve yalan, diplomasinin vaz geçilmez unsurlarındandır. Bu insanlardan size bir zarar gelmeyecektir. Size garanti ederim bunu ,Narby. Bobo ile tanıştınız. Bu adam da Joe-Jim'dir. Kendisi, bir nevi subaydır.»

—«Merhaba» diye Joe selâm verdi.

—«Merhaba» dedi Narby.

—«Hugh Hoyland'ı önceden tanımış olmanız lâzım.»

Narby, başı ile tasdik etti. Bir sessizlik oldu. Bunu Narby bozdu.

—«Beni buraya çağırtmak için bir sebebiniz olmalı Ertz. Yoksa sırf konuşmak mıydı maksudınız?»

—«Haklısınız. Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Dinleyin Narby, belki inanmayacaksınız ama, kendi gözlerimle gördüm. Hugh Hoyland'ın anlattıklarının hepsi doğru. Komuta merkezine gittim ve yıldızları gördüm.»

Narby onu dikkatle süzdü.

—«Ertz» dedi yavaşça. «Siz çıldırmışsınız.»

—«Görmediğiniz için böyle konuşuyorsunuz» diye Hugh bağırdı. «Hareket ediyor! Gemi tıpkı bir...»

—«Bırak ben konuşayım» diye Ertz araya girdi. «Dinleyin Narby. Anlattıklarımın ne demek olduğunu gözlerinizle görünce anlayacaksınız nasıl olsa. Fakat size yine de neler gördüğümü anlatmak istiyorum. Beni kaptan köşküne götürdüler. Orada camdan bir duvar var. Bu camdan baktığın zaman, sonsuz bir yer görüyorsun. Kapkara, düşünebileceğin her ölçüden daha büyük bir yer. Gemiden bile çok büyük. Ve içinde ışıklar var. Bu ışıklar yıldızlar işte, tıpkı eski efsanelerde anlatıldığı gibi.»

Narby ona küçümseyerek baktı.

—«Mantığınıza ne oldu? Sizin bir âlim olduğunuzu sanıyordum. Gemiden daha büyük demekle saçmaladığınızın farkında değil misiniz? Kendi kendiyile çelişen abes bir lâf. Gemi gemidir. Geriye kalanlar da onun kısımlarıdır.»

Ertz çaresizlikle omuzlarını kaldırdı.

—«Abes diyeceğinizi biliyordum. Anlatamıyorum size, mantığa aykırı geliyor ama doğru. Neyse, ne demek istediğimi nasıl olsa görünce anlayacaksınız.»

—«Kendinize gelin» dedi Narby soğukça. «Kendinize gelin ve saçmalamayı bırakın. Bir şey mantığa ya uygundur, ya da değil. Evvelâ bunda anlaşılmı. İlginç bir şey gördüğünüzü sanıyorsunuz, fakat bu ne olursa olsun, içinde bulunduğumuz yerden büyük olamaz. Herhalde en basit bir fizik kaidesine bile uymayan bu saçmalığa inanmamı istemezsiniz.»

—«Size bunu açıklamakta âciz kaldığımı söylemiştim.»

—«Tabii açıklayamazsınız. Mesele de bu

ya.»

Joe-Jim, sabırsız bir el işareti yaptı.

—«Yeteri kadar çene çaldınız» dedi Joe. «Hazırsak gidelim.»

—«Haydi» dedi Ertz. «Her şeyi kendi gözlerinizle görmeniz iyi olur Narby. Gelin, epey yolumuz var.»

—«Ne? Bu da ne demek? Nereye gideceğiz?»

—«Komuta merkezine ve kaptan köşküne.»

—«Ben mi? Saçma, geri dönüyorum!»

—«Hayır Narby. Gelmek zorundasınız. Sizi bunun için buraya kadar getirttim.»

—«Aptal aptal konuşmayın, Bili Ertz. Sıhhatli bir şekilde düşünebiliyorum henüz. Bunun için de hiç bir şey görmek istemiyorum. Yine de şunu belirtirim ki, âsilerle bu kadar çabuk ve dostane temas kurmayı başardığınız için sizi tebrik etmek isterim. Belki beraber çalışabilmemiz mümkün olur. Öyle düşünüyorum ki...»

Joe-Jim bir adım ilerledi.

—«Sizin ve benim vaktimi harcıyorsunuz» dedi Jim. «Siz de yukarıya geleceksiniz ve bunu ben istiyorum.»

Narby kafasını salladı.

—«Hayır, bu arzunuzu yerine getiremeyeceğim. Belki başka bir sefer gelirim, sizinle anlaşmayı sağladıktan sonra..»

Hugh, Narby'nin öbür tarafına geçti.

—«Anlayamadınız galiba. Bizimle beraber yukarı geleceksiniz!»

Narby, Ertz'e bakarak sordu.

—«Yani...»

—«Evet Narby» diyerek Ertz başını eğdi.

Narby sessizce düşünmeye başladı. Büyük Jordan! Nasıl aptallık etmiş de bu tuzağa düşmüştü? Şimdi istediklerini yapmaktan başka çaresi yoktu.

—«Nasıl isterseniz! Kavgaya sebebiyet vermek istemediğimden sizinle geleceğim. Gidelim! Hangi yöne gideceğiz?»

—«Yanımdan ayrılmayın» dedi Ertz. Joe-Jim, keskin bir ısıklık çaldı. Etrafları bir anda yedi sekiz âsi tarafından çevrildi. Ne kadar dikkatsizlik etmiş olduğunu ancak o zaman tam anlamıyla kavradı Narby. Hep birden ilerlemeye başladılar.

Çekim olmayan yere kadar çıkmaları çok "vakit almıştı. Çünkü Narby buna alışık değildi. Gerçi yukarı çıkıldıkça, çekimin azalması sonucu, vücudun hafiflemesi, adilerin yükünü azaltıyordu ama, Narby 'ye midesi ağzından çıkacakmış gibi geliyor ve fena oluyordu. Ayrıca, gençlik çağlarından beri tırmanmak için hiç bir zaman ne vakti, ne de keyfi olmuştu. Bu yüzden de hamlaşmıştı. Bir üst güverteye geldikleri zaman perişan bir haldeydi ve yere yığılacak gibiydi. Joe-Jim, adamlarını geriye yolladı ve Bobo'ya, Narby'yi omuzuna almasını emretti. Narby itiraz etti.

—«Kendim giderim» diye dişlerinin arasından homurdandı. Bütün iradesini toplayarak ilerlemeye başladı. Yarı yarıya havada süzülerek Komuta merkezinin bulunduğu bölmeye geldikleri zaman, nispeten düzelmişti.

Komuta merkezinde durmayarak kaptan köşküne doğru gittiler. Hugh, yol boyunca Narby'le konuşarak onu görecektir manzaraya hazırlamaya çalışmıştı. Hedefe vardıkları zaman, Hugh'un içinde Narby'ye karşı büyük bir sempati uyanmaya başlamıştı, iyi bir dinleyici bulmak, çok güzel bir şeydi. Kapıdan ilk olarak Hugh geçti. Kaptan koltuğunun yanına doğru süzüldü ve bir eli ile koltuğu tutarak durdu. Öbür eli büyük bir gururla, cam bölmeyi ve arkasındaki yıldızları gösteriyordu.

—«İşte!» diye hayranlıkla bağırdı. «Burası uzay ve yıldızlar. Bakın, iyice bakın, harika bir şey değil mi?»

Narby'nin yüzünde hiç bir değişiklik olmadı. Fakat bu manzarayı dikkatle ve uzun uzun inceledi.

—«İlginç» dedi sonunda. «Gerçekten ilginç. Hiç böyle bir şey görmemişim.»

—«İlginç çok zayıf bir kelime. Harika bir şey.»

—«Peki, harika olsun. Bu küçük parlak ılıkların, eski efsanelerde bahsedilen yıldızlar olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?»

—«Evet» diye Hugh, diğerinin soğukkanlılığı karşısında şaşarak cevap verdi. «Yalnız çok uzakta oldukları için bu kadar küçük gözüküyorlar. Yoksa, en az gemi kadar büyükler, belki de daha büyük. Şu sol taraftaki parlak ışığı görüyor musunuz? Bakın, diğerlerinden daha yakın olduğu için, onlardan daha büyük gözüküyor. Onun Centaurus olduğunu sanıyorum, ama tam olarak emin değilim.»

—«Ne kadar uzakta?»

—«Bilmiyorum. Fakat bunu tespit edeceğim. Komuta merkezindeki âletlerin yardımı ile tespit edebileceğimi sanıyorum. Yalnız henüz nasıl çalıştıklarını çözemedim bu âletlerin. Fakat o kadar mühim değil. Nasıl olsa oraya gideceğiz!»

—«Anlayamadım, nereye?»

—«Şu gördüğünüz yıldız. Yolun sonu orası!»

Narby hiç bir şey söylemedi. Mantıklı düşünmeye alışmış bir beyni vardı. Çok yetenekli bir subaydı ve icap ettiği zaman da çok seri ve isabetli kararlar verebilirdi. Fakat, gördüklerini iyice düşünüp taşınmadan bir karara varmak istemiyordu. Komuta merkezinde daha da sessizleşti. Anlatılanları dinliyor ve etrafı gözden geçiriyor, çok seyrek olarak da bir kaç sual soruyordu. Hugh bu durumun farkına varmamıştı, boş fark etmiş olsaydı da bir şey değişmezdi. Burası onun en sevdiği yeri. Burasını görmemiş olan birisine her şeyi anlatmak, onun dinlemesini sağlamak, çok sevindiriyordu onu.

Ertz'in teklifi üzerine, aşağıya inerlerken, Joe-Jim'in odasında mola verdiler. Eğer Ertz'in, âsilerle mürettebatın anlaşılmasını öngören planı, gerçekleştirilmek isteniyorsa, Narby onlarla beraber çalışmalıydı. Narby itiraz etmiyordu, çünkü kendisine verilen serbest geçiş garantisinin, bir lâftan ibaret olmadığını anlamıştı. Ertz'in neler yapılması lâzım geldiğine dair açıklamalarını hiç kesmeden büyük bir dikkatle dinledi. Ertz konuşmasını bitirdiği halde susmaya devam ediyordu.

—«Evet., bütün bunlara ne dersiniz?» diye Ertz, sessizlik fazla uzayınca sordu.

—«Benden bir yorum mu bekliyorsunuz?» diye sordu.

—«Tabii. Bu planda sizin önemli bir rolünüz olacak.»

Narby bunu biliyordu, kendisinden bir cevap beklediklerini de biliyordu. Vakit kazanmaya çalışmıştı.

Düşünceli bir şekilde ellerini kavuşturdu.

—«Bence, mesele iki bölüm halinde düşünülmeli. Anladığım kadarıyla Hugh Hoyland; arzunuz, Jordan'ın planını yerine getirebilmek. Ancak bu herkesin sulh içinde ve tek bir otorite altında yaşaması ile gerçekleşebilir. Hedefe ulaşabilmeniz için en üst güverteden en alt güverteye kadar düzen ve disipline ihtiyacınız var. Haksız mıyım?»

—«Haklısınız. Ana makina bölmesini çalıştırabilmeliyiz, bu da...»

—«Lütfen. Açıkça söyleyeyim ki, daha henüz öğrenmiş olduğum bir konu hakkında sizle bir tartışmaya girebilecek kadar yetkili saymıyorum kendimi. Bu konuyla ilgili olarak neler yapabileceğinizi başmühendis ile görüşürsünüz. Bu konu, planın ikinci bölümü. Fakat bana öyle geliyor ki, birinci bölümü uygulamadan bu iş başarıya ulaşmaz.»

—«Tabii.»

—«O halde birinci bölümü açıklayayım. Tamamiyle politik bir konu. Benim için yaratılmış bir konu. Size söyleyeceklerim faydalı olur sanırım. Joe-Jim Gregory, anladığım kadarı ile mürettebat ile âsiler arasında bir barış yapılmasını istiyorsunuz. Barış ve dostluk.. Öyle mi?»

—«Evet» diye Jim tasdik etti.

—«Güzel. Aynı şey benim ve daha bir çok subayın arzusudur. Yine de, bu güne kadar buna bir çözüm bulamadık. Gizli gizli, uzun ve kanlı sürececek olan bir savaşa hazırlandık. Ta isyan çağından beri, âsilerle mürettebat arasında, savaşmaktan başka hiç bir şey denenmemiş. Fakat şimdiki çözüm, umut verici. Buna seviniyorum.»

—«O halde bize katılıyorsun?» diye Ertz atıldı.

—«Acele etme. Açıklanması gereken birçok şey var. Ertz, ikimiz de, bütün subayların bizimle aynı fikirde olmasını bekleyemeyiz. O zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

—«Hiç mühim değil» dedi Hugh Hoyland. «Onları buraya getirir ve yıldızları gösteririz. Sonra da onlara lâzım gelen açıklamaları yaparak bize katılmalarını sağlarız.»

Narby kafasını salladı.

—«Planı iki bölümde uygulayacağımızı söylemiştim. Hiç bir şey anlayamayacak olan birini, inanamayacağı bir şey göstererek bizim tarafımıza çekmek, anlamsız olur. Gemideki durum istediğimiz şekilde düzelirse, ancak o zaman subayları komuta merkezine getirir ve yıldızları gösterebiliriz.»

—«Fakat...»

—«Hakkı var» diye Ertz karıştı. «Daha basit bir yol varken niçin kafalarım karıştırılır? Gemideki barışı sağlamak için bir çok subay bizimle beraber olur, fakat eğer bunlara geminin hareket ettiğini söyleyecek olursak, korkunç bir panik yaratırız.»

—«Fakat...»

—«Fakatı yok bunun Hugh. Narby çok haklı. Güzel bir düşünce. Peki Narby, subayları razı etmek, ikimizin görevi olacak. Mümkün olduğu kadar çok subayı kazanmaya çalışırız, eğer bize katılmamakta direnen olursa da. konverterin karnı her zaman açıtır.»

Narby başını eğdi.

—«Güzel bir fikir. Yalnız uygulamak biraz zor olmaz mı?»

—«Bu durumda Joe-Jim bize yardımcı olacaktır. Onun sayesinde, geminin en iyi dövüşçüleri yanımızda olacak.»

—«Anladım. Eğer yanlış anlamadıysam Joe-Jim, âsilerin reisidir, değil mi?»

—«Nerden çıkardınız bunu?» diye Joe homurdandı.

—«Nerden mi? Öyle sanmıştım... Bana öyle gelmişti...» Narby sustu. Hiç kimse ona Joe-Jim'in üst güvertelerin reisi olduğunu söylememişti, bazı belirtilerine bakarak bu karara varmıştı. Birden huzuru kaçmıştı. Âsilerin namına konuşmadığı takdirde, bu iki kafalı canavarla yapacağı anlaşma ne işine yarayacaktı?

—«Burasını açıklamak istiyorum» diye Ertz atıldı. «Joe-Jim, bizim idareyi ele geçirmemize yardım edecek, sonra da kendisine bir miktar adam yardımında bulunacağız, o da böylece geri kalan âsileri yola getirecek. Joe-Jim, gerçi bütün âsilerin reisi değil ama en kuvvetli ve büyük çete onunkidir. Yardımımızla da geri kalanları emri altında toplayabilir.»

Narby, bu derişen durumu çok uygun karşılamıştı. Âsiye karşı âsi. Kendi vereceği adam sayısı ise çok az olacaktı. Kaldı ki bu; bir saldırmazlık antlaşmasından da faydalı idi. Hareket sona erdiği zaman, gözaltında bulundurulacak olan âsi sayısı daha azalmış olacak ve yeni bir isyan ihtimali hemen hemen kalmamış olacaktı.

—«Anladım» dedi yavaşça. «Peki, sonra ne olacak, onu düşündünüz mü?»

—«Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu Hugh.

—«Şimdiki kaptanın bütün bunlara razı olabileceğini düşünmüyorsunuz her halde!»

Ertz, Narby'nin nereye varmak istediğini kavramıştı. Aynı şeyi, Hugh da hissetmişti.

—«Devam edin» dedi Bili ihtiyatla.

—«Yeni kaptan kim olacak?»

Ertz, meseleyi bu kadar derini ile ele almamıştı. Şimdi anlıyordu ki, darbenin sonunda kanlı bir iktidar savaşı çıkmaması için bu sorunun cevabının verilmesi lâzımdı. Çok defa, kendisinin kaptan olmaya lâyık olduğunu düşünmüştü, fakat Narby'nin de aynı düşüncede olduğunu biliyordu.

Ertz, geminin hareketini sağlamak ve onu idare edebilmek fikrine, en az Hugh kadar inanmıştı. Bu arzusu, eski düşüncelerini değiştirmişti. Onun için kolayca kaptan olmaktan caydı.

—«Kaptan siz olmalısınız, Narby. Razı oluyor musunuz?»

—«Madem öyle istiyorsunuz, itiraz etmem buna. Fakat siz de iyi bir kaptan olurdunuz, Ertz.»

Ertz kafasını salladı. Narby'nin yardımının ancak bu şekilde sağlanacağına şüphesi kalmamıştı.

—«Ben başmühendisliğe devam edeceğim. Yola devam edebilmemiz için birinin ana makinaları işler durumda tutması ve geminin diğer âletlerinin bakımını yapması lâzım. Bunu da benden iyi yapan olamaz.»

—«Durun biraz» diye Joe lâfa karıştı. «Bu hususta sizlerle aynı fikirde değilim. Niçin kaptan o olmalıymış?»

Narby ona döndü.

—«Siz mi kaptan olmak istiyorsunuz?» Sesindeki alaylı tonu gizlemeye çalışmıştı.

—«Kaptan olarak bir âsi, ha!»

—«Huff'un adı için, hayır! Fakat niçin siz? Niçin Ertz veya Hugh değil?»

—«Ben olmam» diye Hugh itiraz etti. «İdari işlerle uğraşmak bana göre değil, hem kaldı ki vaktim de yok. Ben astronotum.»

—«Joe-Jim» dedi Ertz. «Narby, aramızda, subayları bizimle birlik olmaya razı edebilecek yegâne insan.»

—«Ah, saçma! Eğer bizimle birlik olmazlarsa icaplarına bakarız, olur biter.»

—«Narby kaptan olursa kimsenin kafasını kesmenize lüzum kalmaz.»

—«Bu iş hoşuma gitmedi» diye Joe homurdandı, fakat kardeşi onu tespit etti. «Niye sinirleniyorsun, Joe? Belki de sorumluluğu üstüne almak istiyorsun ama unutma ki ben yokum bunda!»

—«Tereddüdüze hak veriyorum, fakat korkacak bir şey yok. Âsilerin bölgesinde idare size ait olacak. Alt güverteleri de ben idare edeceğim. Yani eğer kabul ederseniz üst güvertelerin sorumlusu ve kaptan vekili olacaksınız. Hak verirsiniz ki, geminin tanımadığım bir bölümünü idare etmek, hele örf ve âdetlerine yabancı olduğum bir sürü insanla uğraşmak benim için imkânsız olur, kaldı ki onlar da bana itimat etmezler. Kaptanlığı da, ancak bu konuda bana yardımcı olmaya razı olduğunuz takdirde kabul ederim. Fikriniz nedir?»

—«Bu işe karışmak istemem» dedi Joe.

—«O halde özür dilerim. Ben de görevi kabul edemem.»

—«Haydi, Joe» diye Jim zorladı. «Bu işi kabul edelim, hiç değilse bir zaman için. Planı aksatmaya hakkımız yok.»

—«Nasıl istersen. Fakat bu durum hiç hoşuma gitmedi.»

Joe-Jim'in, kendisinin kaptanlığına razı olduğunu söylememesini fark etmemiş gibi davrandı Narby. Bu meseleye bir daha dönülmedi. Uzun uzun konuşuldu ve Narby, Bili ve Alan'ın darbe hazırlıkları tamamlanana kadar normal yaşantılarını devam ettirmelerine karar verildi.

Giderlerken Hugh yanlarına bir muhafız verdi ve Narby'ye sordu.

—«Hazır olunca Alan'ı yukarı göndereceksiniz, değil mi?»

—«Evet, fakat bu biraz zaman alır. Ertz'in ve benim, arkadaşlarımızı toparlamak için epey zamana ihtiyacımız olacak. Bir de ihtiyar kaptanı, bir subaylar toplantısı yapmaya razı etmem lâzım. Bu da oldukça zor bir mesele.»

Kaptanın çağrısı üzerine toplanan âlim ve subaylar, mürettebata ait olan bölgenin en üst katındaki büyük salonu kullanırlardı. Nesiller evvel, geminin demircisi Roy Huff'un isyan çıkartmasından önce, burası jimnastik salonu idi. Tabii kimsenin bundan haberi yoktu.

Narby, toplantıya gelen subayları seyrediyor ve bir yandan da meraklanıyordu. Hemen hemen herkes gelmişti ve hâlâ Joe-Jim ile Hugh'dan bir haber yoktu. Yoksa bu aptal Alan Mahoney yolda yakalanmış mıydı? Yoksa düşüp boynunu filân mı kırmıştı? Yoksa âsinin biri tarafından öldürülmüş müydü?

Ertz içeri girdi ve yerine geçmeden evvel Narby'nin yanına geldi.

—«Her şey yolunda mı?» diye yavaşça sordu.

—«Evet ama,, yukardan henüz bir işaret gelmedi.»

—«Hımmm-hm.» Ertz döndü ve kalabalığı gözden geçirdi. Narby de aynı şeyi yapıyordu. Belirli bir ekseriyeti sağlayamamışlardı, fakat işi oylamaya bırakmayacaklardı.

Salon girişindeki görevli Narby'nin yanına geldi.

—«Hasta olanlar ve konverteri bekleyen bir kişiden başka herkes geldi efendim.»

Narby, kaptana haber yolladı. İçinde işlerin yolunda gitmediğine dair bir his vardı. Kaptan her zamanki gibi gecikmişti. Narby bu gecikmeye memnun olmuştu, fakat hiç bir şey yapamadan burada oturup Joe-Jim ve Hugh'dan haber beklemek canını sıkıyordu. Nihayet ihtiyar kaptan, emirberleri tarafından içeriye getirildi. Zorlukla yerine otururken, toplantının bir an evvel bitmesini ve yatağına dönebilmeyi arzuladığı belli oluyordu. Eliyle, herkesin oturmasını işaret etti.

—«Evet, Narby. Gündemi okutun, eğer bir gündem varsa tabii.»

—«Evet kaptan. Gündem hazırlandı.»

Narby, okuyucuya bir tomar kâğıt uzattı. O da yüksek esle okumaya başladı.

—«Kurula ve kaptana istidadır: Dokuzuncu kısımdaki köyün idarecisi teğmen Braune, ileri yaşı ve bozuk sağlığı nedeni ile bu görevden affını ve emekliye sevk edilmesini istemektedir.»

Kaptan yerinde kıpırdayıp duruyordu.. Okuyucu bitirince sordu.

—«Bu da ne demek, Narby? Böyle basit işler için bu kadar gürültüye ne lüzum var?»

—«Yakın bir zamanda, aynı tip bir olayda, yapmış olduğum işleme kızmıştınız kaptan. Onun için bunu size sunmayı uygun gördüm.»

—«Saçma! Meseleyi kurula götürün, alınan kararı da getirin tasdik edeyim.»

—«Peki efendim.» Narby sekreterine işaret etti ve adam okumaya devam etti.

Yine basit bir meseleydi. Üçüncü kısımdaki köy, ekinlere zarar veren hastalıktan dolayı vergi affı ve bir uzmanın gönderilmesini istiyordu. Kaptan meseleyi dinledikten sonra yine aynı şeyleri söyledi. Eğer tam bu sırada Narby'nin beklediği haber gelmeseydi, toplantıyı uzatmak, çok zor olacaktı. Sadık bir adamı tarafından getirilen kâğıt parçasında bir tek kelime yazıyordu: TAMAM. Narby, Ertz'e işaret etti ve sonra da kaptana döndü:

—«Efendim. Madem mürettebatımızın dilekçeleri ile ilgilenmiyorsunuz, o halde gündemin esas konusuna geliyorum.» Bu serzeniş kaptanın dikkatinden kaçmamıştı, Narby'ye şüpheli bir şekilde baktı. Fakat Narby devam etti.

—«Nesiller boyunca mürettebatımız, âsilerin saldırı ve yağmaları ile uğraşmak zorunda kalmıştır. Hayvanlarımız, çocuklarımız, hattâ bizler, devamlı bir tehlike altındayız. Bize ait olmayan güvertelerde Jordan'ın kanunlarına uyulmuyor. Jordan'ın kaptanı olan siz bile yukarı güvertelere çıkamazsınız. Dini inançlarımızdan biri şöyle der: Çocuklar, babalarının günahını kanlan ile öderler. Bunun Jordan'ın arzusu olduğu ileri sürülür. Fakat ben şahsen hiç bir zaman bu kadar kaderci olamam.»

İhtiyar kaptan kulaklarına inanamadı. Fakat ilk şaşkınlığı geçer geçmez kendini topladı ve kalın işaret parmağını uzatarak tısladı:

—«Dini inançların doğruluğundan şüphe mi ediyorsunuz?»

—«Hiç bir zaman. Fakat şunu savunuyorum ki, dinimiz bize âsileri rahat bırakmamızı söylemiyor. Kanunlarımızın, âsiler bölgesine kadar yayılması gerektiğini ileri sürüyorum!»

—«Siz... siz, şu andan itibaren görevinize son verildi.»

— «Önce söyleyeceklerimi bitireyim.»

—«Tevkif edin şu herifi!» Fakat kaptanın emirberleri yerlerinden bile kıpırdamadılar. Onları Narby seçmişti.

Narby, salondakilerin şaşkın yüzlerine baktı ve Ertz'e işaret etti. Ertz yerinden kalktı ve ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Narby devam etti.

—«Aranızdan çoğu benim gibi düşünüyor. Hepimiz de,, bu hedefe ancak çarpışarak ulaşabileceğimizi sanmıştık. Jordan'ım yardımı ile âsilerle temas kurabildim ve bir anlaşma zemini hazırladım. Liderleri, bizimle görüşmek için geldi, işte!» Eliyle kapıyı işaret etti.

Ertz tekrar içeri girdi. Arkasından Hugh Hoyland, Joe-Jim ve Bobo salona girdi. Onların peşinden de iki sıra halinde Joe-Jim'in en iyi dövüşçüleri geliyordu. Salonun içinde sıralar birbirinden ayrıldı. Hugh Hoyland, sıranın birini sağ duvar boyunca götürdü. Joe-Jim ve Bobo da, diğerlerini sol duvarın önüne dizdiler.

Joe-Jim, Hugh ve daha on-oniki adam, kaba bir şekilde yapılmış demir zırhlar giymişler ve kocaman miğferler takmışlardı. Yüzleri, demir kafeslerle yarı yarıya örtülmüştü. Zırhlı olanların hepsinde, zırhlı olmayanların ise bir kaç tanesinde, şimdiye kadar görülmemiş biçimde, en az birer metre boyunda keskin tarafları olan korkunç silâhlar vardı.

Toplantıdaki subaylar ve âlimler, eğer haberleri olsaydı ve hazır bulunsalardı, belki de onların içeri girmesine engel olabilirdi. Fakat çok şaşırmışlardı. En güvendikleri liderleri, âsilere kapıyı açmıştı. Hepsi yerlerinden kalkmışlardı ve birer elleri bıçaklarındaydı, fakat hiç kimse ilk hareketi yapmaya cesaret edemiyordu.

Narby kaptana döndü.

—«Bu delegeleri sulh için kabul etmeye hazır mısınız?»

Kaptan, kalbi duracakmış gibiydi. Neden sonra morarmış dudakları açıldı:

—«Atın bu haydutları dışarı! Dışarı! Siz... siz... Bu hareketiniz için sizi konvertere attıracağım!»

Narby içeri girmiş olanlara döndü ve baş parmağını aşağıya doğru çevirerek Joe-Jim'e işaret etti. Jim, Bobo'ya fısıldadı ve havada ısıklı çalan bir bıçak kaptana saplandı. Kaptandan bir haykırış yükseldi, yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı.

—«isyan...» diye kekeledi, «isyan...»

Sonra sesi bir hırıltıyla kesildi. Koltuğundan kaydı ve yerde hareketsiz kaldı.

Narby, kaptanın emirberlerine.

—«Onu dışarı taşıyın» dedi. Hemen itaat ettiler. Narby tekrar susmakta olan kalabalığa döndü.

—«Âsilerle yapacağımız anlaşmaya itirazı olan var mı?»

Bütün hayatını küçük bir köyde hâkimlik yapmak ve dini bilgiler vermekle geçirmiş olan ihtiyar bir âlim, kemikli işaret parmağını Narby'ye doğru uzattı. Beyaz sakalı sallanıyordu.

—«Jordan sizi cezalandıracaktır! İsyan ve günah. Huff'un ruhu içinize girmiş!»

Narby, Joe-Jim'e işaret etti, ihtiyar adamın sözleri bir hırıltıyla kesildi. Bobo, bıçağını atmıştı.

—«Yeteri kadar konuştuk» dedi Narby. « Bugün biraz kan akıtmak, ilerde akıtılacak kanlara engel olur. Benden yana olan ileri çıksın.»

ilk olarak Ertz ileri çıktı ve adamlarını da peşinden sürükledi. Orada bıçağını çekerek havaya kaldırdı.

—«Phineas Narby'yi, Jordan'ın kaptanını selâmlarım!»

Peşinden gelenler de aynı şeyi yapmak zorunda kaldılar.

Şimdi Narby'nin grubundaki genç realistler akın akın gelerek havaya kaldırdıkları bıçakları ile yeni kaptanı selâmlıyorlardı. Tarafsızlar ve oportünistler, diğer bir deyimle duruma göre davranan kişiler de, hangi tarafın ağır basmaya başladığını görerek bunlara, katılmışlardı.

Şimdi geride sadece dini inançlarına körü körüne bağlı olan ihtiyar âlim ve subaylardan oluşan küçük bir grup kalmıştı.

Kaptan Narby onlara şöyle bir baktı. Joe- Jim'e işaret verecekken Ertz kolunu tuttu.

—«Çok azlar ve oldukça da ihtiyarlar. Silâhlarını alıp onları emekliye ayırsak olmaz mı?»

Narby, soğuk bir şekilde baktı.

—«Eğer onları hayatta bırakırsak yeni bir isyan çıkarmaya yahut da cahil köylüleri bize karşı ayaklandırmaya çalışırlar. Hayır Ertz. Onları öldürmemiz lâzım.»

Ertz dudaklarını ısırırdı.

—«Nasıl isterseniz kaptan.»

—«Böylesi daha iyi.» Joe-Jim'e işareti verdi.

Narby'nin vermiş olduğu genç ve ateşli kadetlerle takviye edilmiş olan Joe-Jim'in adamları bütün güverteleri taramaya başladılar. Mizaç itibariyle yalnız yaşamayı ön gören ve ancak bazı konularda reislerine bağlı olan âsiler, Joe-Jim'in planlı stratejisine karşı gelemediler. Silâh yönünden de, zırhlı ve ellerinde görülmemiş uzunlukta bıçaklar bulunan bu adamlar karşısında çok zayıf kalıyorlardı.

Âsilerin arasında, karşı gelmektense, Joe-Jim ve çetesinin emri altına girmenin en doğru yol olduğu fikri, bir orman yangını gibi yayılıyordu.

Yine de, temizlik işlemi uzun sürüyordu. Bir sürü güverte ve kilometrelerce uzanan loş koridorlar, âsilerin saklanabileceği sayısız oda ve yer vardı. Her güvertede bir miktar adamını, nöbetçi olarak bırakan Joe-Jim, bu işlemin daha da ağırlaşmasını göze almıştı. Narby, Joe-Jim'in adamlarının yanında savaştığına şaşırıyordu. Halbuki Joe-Jim, kitaplarında, bir generalin, kaçınılmaz bir durum ortaya çıkmadıkça savaşın içine girmesine gerek olmadığını okumuştur.

Hugh komuta merkezinden ayrılmaz olmuştu. Bu sadece uğraşmak zorunda olduğu teknik meselelerin zorluğundan değil, biraz da bu kanlı olaylardan hoşlanmamasındandı.

Halbuki âletlere gelince. işte insan bunlara âşık olabilirdi. Dünyamızda yaşayan bir insanın imkânsız göreceği bir işe koyulmuştu. Dünya'da yaşıysan bir insan, uzayda yüzyıllar boyunca sürüklenmiş olan bir geminin yerini tayin etmenin ve onu idare edebilmenin, Hugh gibi bir adam tarafından yerine getirilmesinin imkânsız olduğunu bilirdi.

Tabii Hugh'un hiç bir şeyden haberi yoktu. Onun istediği, gemiyi idare edebilmek ve duvarların ötesindeki sırları çözmekti.

Geminin dâhiyane bir şekilde yapılmış olması, körü körüne yaptığı araştırmalarda çok faydalı oluyordu ona. Yıldız gemisi VANGUARD'ın bütün önemli parçaları çalışır durumdaydı ve yapıtlarının karakteristiği itibariyle ne bakıma ne de yedek parçaya ihtiyaçları vardı.

VANGUARD'ın, tali derecede önemli olan yürür bantları, asansörleri ve otomatik mutfakları dışında kalan parçaları için en ufak bir bakım bile gerekmezdi. Böyle hareketli parçaları olan makinalar çoktan bozulmuş ve parçalanarak konvertelere atılmış ya da başka işlerde kullanılmıştı. Hugh, bir zamanlar böyle makinaların bulunmuş olduğundan habersizdi. Bazı odaların harap durumları, ona yaratılışlarından beri öyle oldukları fikrini vermişti sadece.

Geminin sevki ile ilgili âletlerin çalışmalarını anlamasını kolaylaştıran en büyük amil de, VANGUARD'ın mürettebatının en az iki nesil boyunca sürecek olan bir yola çıkmış olmasıydı. Mühendisler, gemide doğacak olanların, geminin inişini kolayca başarabilmeleri için gayret sarf etmişlerdi. Belirli bir teknik yetenekleri olmasa bile, gemiyi arzu edilen gezegene indirebilmeleri sağlanmıştı. Biraz kültürlü ve uzay hakkında belirli bir bilgisi olan on dört yaşındaki bir çocuk, bütün meseleleri bir kaç saat içinde halledebilirdi. Ama, geminin bütün bir evrenden ibaret olduğu inancı içinde yetişmiş olan Hugh için, bütün bunlar çok zordu.

Zaman ölçüsü olarak metrik zamanı kullanabilmesi ise çok uzun bir çalışma gerektirdi. Mesafe ölçen âleti kullanmasını ve daha birkaç ibreyi öğrenmişti, fakat neden sonra bu sonuçların belirli bir anlamları olması gerektiği düşüncesi aklına geldi. Sonuçlar parek olarak veriliyordu ve bu da Hugh'a hiç bir şey ifade etmiyordu. Kutsal yazıların yardımı ile bunları anlayabileceği lineer sisteme çevirdi, bu sefer öyle sayılar çıktı ki, kanaatince bunlar hem yanlış hem de gülünçtü. Bir çok deneme ve zorlamadan sonra, astronomik uzaklıklarla ilgili sathi bir fikir edinmişti. Bu sayılar onu şaşırtıyor, mesafelerin uzaklığı dehşete düşürüyordu. Çok zaman komuta merkezinde oturarak bilgisizliği karşısında kendine acıyordu. işte böyle bir durumdayken, kadınlara ilgi duymaya başladı. Joe-Jim'e esir düştüğünden beri buna ne fırsatı ne de arzusu vardı. Kadın sıkıntısı da yoktu şimdi. Çünkü, Joe-Jim'in sürdürdüğü savaşlar bir çok kadının dul kalmasına sebep olmuştu. Hugh, gemideki mevkii itibariyle iki tane kadın almaya karar verdi. Bir tanesi, bir erkeğin arzularını yerine getirmeye hazır, kuvvetli ve sıhhatli bir duldu. Hugh onu odasına götürdü ve bütün idareyi ona verdi. Eski adı olan Chloe'yu da değiştirmede. Ev işlerini ve ihtiyaçlarını temin etmek görevini bu kadına verdi.

Öteki karısı, cahil ve vahşi bir kızdı. Hugh'a sorsalardı, niçin onu seçtiğini söyleyemezdi. Hiç bir bilgisi yoktu, yalnız çok cazip bir kızdı. Onu almaya gittiği zaman da Hugh'un elini ısırmıştı. Henüz ona bir

isim bulamamıştı. Metrik zamanı bulması, astronomik mesafeleri anlamasından da zor oldu. Bu defa zorluk, gemide böyle bir kelimenin kullanılmamasından ve tanımlanmamasından ileri gelmişti. Gemide zaman ölçüsü olarak şimdi, biraz evvel, sonra gibi tabirler kullanılıyordu. Saatle ölçülebilen belirli bir zaman fikri, çoktan unutulmuştu. İnsanlığın en ilkel toplumları bile, sabit bir zaman ölçüsü kullanırlardı. Gerçi bunlar günlere, geceye, aynı durumlarına göre konmuş olan ölçülerdi ama yine de sabit bir zaman ölçüsü sayılabilirdi. Fakat gemidekiler ise, tek bir zaman ölçüsü bilmezlerdi.

Komuta merkezindeki âletlerde bulunan ve hâlâ çalışmakta olan bir kaç saat Hugh’a hiç bir şey ifade etmiyordu. Neden sonra Hugh bunların ifade ettikleri anlamı kavradı ve diğer âletlerden elde ettiği neticelerle olan ilişkisini çözebildi. Bu bilgiyi elde etmeden gemiyi kontrol etmesi imkânsızdı. Sürat, ivme, uzaklık. Bütün bunlar zamana bağlıydı.

Bu öğrendiklerinin ışığı altında eski kitapları bir kere daha okuduktan sonra, çok sınırlı bir şekilde, teorik olarak bir astronot olmuştu.

Hugh, aklını kurcalayan bir meseleyi danışmak için Joe-Jim’i arıyordu. Joe-Jim’in çok keskin bir zekâsı vardı, tabii eğer kendini zorlarsa ve ilgi duyarsa. Yaratılış itibarıyla de çok tembel olduğu için, bu vasfı gizli kalıyordu.

Hugh içeri girerken Narby, Joe-Jim’in odasından çıkmak üzereydi. Temizlik harekâtı esnasında epey sık görüşmek zorunda kalmışlar ve hayretle, çok iyi anlaşılabildiklerini görmüşlerdi. Narby, çok yetenekli bir idareciydi. Joe-Jim de, parlak zekâsı ve Narby’nin şimdiye kadar hiç kimsede göremediği becerikliliği ile onu şaşırtıyordu. Gerçi aralarında bir dostluk yoktu ama birbirlerine saygı duyuyor ve yekdiğerini küçümsemiyorlardı.

—«Afiyet olsun, kaptan» diyerek Hugh selâmladı.

—«Merhaba Hugh» diyen Narby Joe-Jim’e döndü. «O halde haberinizi bekleyeceğim Gregory.»

—«Fazla beklemeyeceksiniz! Bir kaç düzineden fazla kalmamışlardır. Onları da ya saklandıkları yerlerden çıkartınız, ya da açlıktan ölürler.»

—«Rahatsız etmiyorum ya?» diye Hugh sordu.

—«Hayır, gidiyordum zaten. Nasıl, çalışmalarınız ilerliyor mu?»

—«Yavaş yavaş, fakat oldukça iyi. Bir rapor ister misiniz?»

—«Acelesi yok. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. Komuta merkezini ve ana makina dairesiyle buna ait kısımları yasak bölge olarak ilân ettim. Mürettebat ve âsilerden kimse, oralara giremeyecek.»

—«Zaten subay olmayanların etrafta dolaşmaları iyi olmaz.»

—«Anlayamadınız Hoyland. Herkese yasak. Subaylara da. Bizler hariç tabii.»

—«Fakat, fakat bu olamaz. Subaylarımıza hakikati öğretmek için en iyi yol, onlara uzayı ve yıldızları göstermektir!»

—«Haklısınız ama daha idareyi tam olarak ele geçirememişken subaylarımın şaşırtıcı bir şeyi öğrenmelerine razı olamam. Bu, bir takım fikir ayrılıklarına ve disiplinin gevşemesine yol açabilir.»

Hugh, çok heyecanlanmıştı, hemen cevap veremedi.

—«Fakat» diye kekeledi. «Fakat gayemiz buydu. Bunu gerçekleştirmek için de sizi kaptan yaptık.»

—«Ve kaptan olarak da ben buna karar verdim. Ben uygun bulana kadar da hiç kimse komuta merkezine ve civarındaki yerlere giremeyecek. Bu arzunuzu daha bir müddet dizginlemek zorunda kalacaksınız, Hoyland.»

—«Kaptan haklı Hugh» dedi Jim. «Daha savaştan tam olarak kurtulamamışken, bir de bunu göze alamayız.»

—«Bu devamlı bir yasak olmayacak değil nü? Yani sulha kavuşunca ortadan kalkacak, değil mi?» diye Hugh öğrenmek istedi.

—«Öyle kabul edebilirsiniz.»

—«O zaman peki. Yalnız Ertz’in ve benim yardımcılara ihtiyacımız olacak. Onları eğitmemiz lâzım. Tabii komuta merkezinde çalıştıracamız onları. Bunun için fazla bekleyemeyiz.»

—«Peki. Bana isimlerini verin ve onlara özel bir izin çıkartayım. Kimler bunlar?»

Hugh biraz düşündü. Kendisinin yardımcıya ihtiyacı yoktu. Gerçi komuta merkezinde altı yedi kişilik yer vardı ama gemiyi bir kişi de kullanabilirdi. Aynı şeyler Ertz için de varitti. Yardımcılar, ancak Ertz veya o ölürse lâzım olurdu.

—«Daha karar vermedim» dedi Hugh. «Fakat Ertz ne yapacak? Ana konverttere kütle yığmak için taşıyıcılara ihtiyacı olacak.»

—«O zaman bana müracaat etsin. Taşıyıcılarını eski âsilerden seçsin, onlar yukarılarını iyi bilirler. Yalnız yukarıya çıkmış olanlardan hiç biri, bir daha özel iznim olmadan aşağıya inmeyecek. Anlaşıldı mı?»

Hugh başını eğdi. Narby selâm verdi ve gitti .Hugh bir sandalye çekti ve oturdu.

—«Bu hiç hoşuma gitmedi Joe Jim.»

—«Niye?» dedi Jim. «Hakkı var. Çok ihtiyatlı biri o.»

—«Olabilir. Fakat bence gerçek herkese açık olmalı, hem de her zaman.»

Joe-Jim şaşırarak yüzüne baktı.

—«Ne tuhaf bir düşünce» dedi Joe.

—«Evet biliyorum. Tuhaf geliyor ama bence böyle olmalı. Neyse bırakalım şimdi bunları. Bunun için gelmemiştim.»

—«Derdin ne, anlat bakalım Hugh.»

—«Anlatması biraz zor. Yolun sonuna ulaştığımızı ve bir gezegene indiğimizi düşün.»

—«Evet, sonra?»

—«Şey, işte o zaman gemiden dışarıya nasıl çıkacağız?»

—«Mantiki olarak dışarı çıkabilmemiz lâzım. Gemi, bunun için yapılmış ve ecdatlarımız da gemiye girmişler, değil mi? Bütün bunları göz önüne alırsak, bir kapı olması lâzım geldiğini düşünmeliyiz.»

—«Evet, haklısın.»

—«Üst kısımda hiç bir kapı yok. Aşağı kısımlarda olması lâzım.»

—«Fakat orada da yok. Bütün bölge karış karış bilinir, kapı filân yoktur. Yine buralarda bir yerde olması lâzım.»

—«O halde ya en önde, ya da arkada olması lâzım. Fakat arkada da olamaz. Ana güç merkezinin arkası, kaim ve yekpare bir demir duvarla örtülü. Yine ön taraflarda aramak lâzım.»

—«Orada da olamaz. Ön tarafta sadece komuta merkezi ve kaptan köşkü var. Hepsi bu kadar» dedi Jim.

—«Öyle mi? Kapalı yerleri unuttun mu?»

—«Kapalı yerler de ne demek oluyor?» diye Hugh sordu.

—«Bilmiyor musun? Komuta merkezinin kapısının bulunduğu güvertede, birbirlerinden eşit uzaklıkta yedi tane kapı daha var. Onları bir türlü açamadık.»

—«Belki orada bir şeyler buluruz. Gidip bir kontrol edelim.»

—«Boşuna vakit kaybı» diye Jim homurdandı.

Fakat yine de gittiler.

Bobo, bütün kuvvetiyle hepsini teker teker açmaya çalıştı. Fakat onun kuvveti bile, kapıları açıp kapamaya yarıyormuş gibi gözüken manivelâları yerinden oynatamadı.

—«Size dememiş miydim?» diye Jim, Joe'yla alay etti. «Beni dinlemiş olsaydınız, bu kadar uğraşmazdık.»

Joe omuzlarını kaldırdı.

—«Haklıymışsın. Gelin dönelim.»

—«Biraz daha durun» diye Hugh yalvardı. «İkinci kapıdaki manivelâ biraz kırırdadı gibi geldi bana. Bir deneme daha yapalım.»

Bobo, dizlerini kıvrarak omuzları ile manivelânın altına girdi ve dayanmaya başladı. Manivelâ, birden yukarıya doğru kalktı, fakat kapı açılmadı.

—«Herhalde kırıldı» dedi Joe.

—«Olabilir» dedi Hugh ve hırsla kapıya bir tekme attı. Kapı ansızın açılıverdi.

Hava boşluğunun tehlikelerinden haberleri olmayan bu üç kişinin şansı vardı da, kapı boşluğa açılmıyordu. Çok dar ve kısa bir girişten sonra bir başka kapıya daha rastladılar.

Kapının menteşeleri pas içindeydi, Bobo kolayca açtı bunu. İki metre kadar ilerde bir kapı daha vardı.

—«Bu kadar kapı ne işe yarıyor, anlayamadım» diye Jim, söyleniyordu.

Kapının arka tarafında garip biçimli bir grup küçük ve dar oda vardı. Bobo bıçağı dişleri arasında ileri fırladı ve çevreyi araştırdı. Hugh ve Joe-Jim, bu garip görünüşlü yeri kontrol ederek ağır ağır peşinden gittiler.

Bobo geri dönerek bıçağını ağzından aldı ve bilgi verdi:

—«Başka kapı yok. Bobo baktı, kapı yok.»

—«Hiç değilse bir tane olmalı», dedi Hugh.

Cüce omuzlarını silkti.

—«Bobo baktı.»

Hugh ve Joe-Jim, araştırmayı basitleştirmek için birbirlerinden ayrıldılar. Hugh da bir kapı bulamadı, fakat onu çok daha fazla ilgilendiren bir şey bulmuştu, gözlerine inanamıyordu. Joe-Jim'e bağırarak üzereyken onun sesini duydu:

—«Hugh! Buraya gel!»

Hugh istemeyerek yanma gitti.

—«Sana bir şey göstermek istiyordum» dedi. «Böyle bir şeyi...»

—«Bak» diye Joe sözünü kesti.

Hugh onun gösterdiği yere baktı ve bir konverter gördü. Gerçi çok küçüktü ama bir konverter olduğu belliydi.

—«Çok ilginç» dedi Jim. «Bu kadar küçük bir bölmede bir konverter. Geminin yarısının akım ve enerji ihtiyacını karşılayabilir bu. Ne dersin Hugh?»

—«Ne diyeceğimi bilemiyorum. Fakat bunu ilginç bulduğuna göre gel de benim bulduğuma bir bak.»

—«Ne buldun?»

—«Şimdi göreceksin.»

Joe-Jim, onun peşinden gitti ve kendisini ön duvarı camdanmış gibi görünen bir yerde buldu. Herhalde siyah bir camdı, çünkü arkasında hiç bir görüntü yoktu. Cam duvarın karşısında da, üzerinde âletler ve ekranlar bulunan bir bankın arkasında iki tane koltuk vardı. Bütün bu düzen, tıpkı komuta merkezindeki gibiydi. Bu koltukların kollarında da, simetrik olarak dizilmiş ufak ışık noktacıları vardı. Jim hafif bir ısıklık çaldı. Oturdu ve etrafı kurcalamaya başladı. Hugh da yanındaki koltuğa oturdu. Joe-Jim, sağ tarafındaki ışıkları eli ile örttü ve her taraf karardı. Elini geriye çekince, ışık noktaları mavi renkte parlamaya başladılar. Joe-Jim, yıldızların görüntüsünü sağlamak için uğraştı, fakat başarılı olamadı. Camın bir pencere olduğunun ve gerisinin iç duvarına dayalı olduğu için karanlık kaldığının farkına varamamıştı.

Fakat bu denemeler sırasında, eliyle KATAPULT - ATEŞLEME, yazılı bir lâmbayı örtmüştü. Joe-Jim'e bu kelimeler bir şey ifade etmiyordu. Hiç bir şey olmamıştı hem. Ekranda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı ve bir yazı belirdi: HAVA KAPISI AÇIK.

Joe-Jim, Hugh ve Bobo'nun talihi yaver gitmişti. Eğer kapıları kapatmış olsalardı ve konverterde de bir gram bile enerjiye çevrilebilecek kütle bulunsaydı, hiç ummadıkları bir zamanda uzaya fırlatılmış olacaktı. Hem de yiyecekleri olmadan ve kullanmasını bilmedikleri bir filika ile. Belki filikayı tekrar gemideki yerine sokmayı başarabileceklerdi, fakat bu deneme sırasında gemiye çarparak parçalanmaları çok daha akla yakındı.

Fakat Hugh ve Joe-Jim, bulundukları yerin ufak bir uzay gemisi olduğunun farkında değillerdi. Bir filika fikri, onlara yabancıydı.

Joe-Jim ışıkları yaktı.

—«Eee» dedi Hugh. «Ne düşünüyorsunuz?»

—«Bence çok açık. Burası ikinci bir komuta merkezi. Kapıyı açamadığımız için de bunu bilmiyorduk» dedi Jim.

—«Bu iyi bir açıklama değil» dedi Joe. «Bir gemide niçin ikinci bir komuta merkezi olsun?»

—«Peki niçin bir insan iki kafalı olabiliyor?»

—«Bu aynı şey değil ki, biz böyle doğmuşuz. Gemi ise insanlar tarafından yapılmıştır.»

—«Öyle mi?» Jim gülmeye başladı. «Yanımızda iki bıçak taşıyoruz değil mi? Onlarla beraber de doğmadık. Bir yedek bulundurmak daima iyidir.»

—«Fakat gemiyi buradan idare edemezsin ki. Buradan hiç bir şey gözükmüyor. Eğer burasını yedek olarak yapmış olsalardı, o zaman kaptan köşküne yaparlardı, böylece yıldızları da görürlerdi.»

—«Ya bu neye yarıyor?» Jim kafasıyla cam duvarı işaret ediyordu.

—«Düşün bakalım. Bu cam duvarın yönü değişik. Sonra burada yıldızları yansıtmak da mümkün değil.»

—«Doğru, fakat...»

—«Bir şey daha unuttun. Bu konverterin ne işi var burada?»

—«Ne olabilir ki?»

—«Herhalde bir işe yaraması lâzım. Tesadüfen konmamış ya buraya. Bahse girerim ki, bu odayla konverterin bir ilgisi var.»

—«Niçin?»

—«Niçin olmasın ki? Eğer aralarında bir ilgi yoksa niçin bir araya getirilmişler?»

Hugh lafa karıştı.

—«Dinleyin. Hiç geminin bu kısmının hareket ettiği aklınıza geldi mi?»

—«Tabii. Bütün gemi hareket ediyor zaten.»

—«Hayır, onu demek istemedim. Farz edelim ki burası kendi başına hareket edebiliyor, gemiden ayrılabilir.»

—«Biraz hayali geliyor.»

—«Belki. Ama eğer öyleyse o zaman çıkış yolu burasıdır.»

—«Nasıl? Saçma bir şey. Burada bir kapı yok ki.»

—«Fakat eğer bu kısım gemiden ayrılırsa bir kapı ortaya çıkar, içeri girmiş olduğumuz kapı.»

iki kafa da etrafı kolaçan etmeye ve düşünmeye başladılar. Sonra tekrar konuşmaya başladılar:

—«Görüyor musun?» dedi Joe. «Burada Katapult - Ateşleme, yazıyor. Bana öyle geliyor ki bu, bir şeyi hareket ettirmek, fırlatmak manasına kullanılmış.»

—«O halde neden hiç bir hareket olmadı?»

—«Hava Kapısı Açık, cevabını aldık. Bu da arkamızdaki kapılardan bahsetse gerek. Başka açık yer yok çünkü.»

—«Deneyelim bir kere.»

—«Haydi.»

—«Acele etmeyelim. O zaman dışarı fırlatılırız ve belki de geri dönemeyiz. Açlıktan ölürüz.»

—«Himm... Evet, en iyisi vaz geçelim.»

Onlar konuşurken Hugh, âletlerin bulunduğu bankı araştırıyordu. Bankın alt tarafında bir çekmece buldu ve uzattığı eline değen bir cismi dışarı çıkarttı.

—«Bakın ne buldum?»

—«Ne? Ah bir kitapmış. Konverterin yanındaki odada bir sürü daha var.»

Hugh, kitabın kapağını açtı.

—«Yıldız gemisi Vanguard'ın seyir defteri» diye okudu. «2 haziran 2172. Rotada bir değişiklik yok. Her şey normal...»

—«Ne?» diye haykırdı Joe. «Versene şunu!»

—«3 Haziran. Rotada bir değişiklik yok. 4. Haziran. Rotada bir değişiklik yok. Saat on üçte subaylarla brifing yapıldı. 5. Haziran. Rotada değişiklik yok. Her şey normal...»

—«Versene bakayım!»

—«Bir dakika» dedi Hugh. «6 Haziran. Saat 4.30 da atölyelerde isyan çıktı. Demirci Huff, bütün ustaları ayaklandırmış. Kendisini de kaptan ilân etmiş. Nöbetçi subay, isyancılara işlerinin başına dönmelerini ve Huff ile elebaşlarının tevkif edildiğini söylemiş. Kaptana yaptığımız çağrıdan haber alamadık.

Saat 4.40. Haberleşme kanalları durdu.

Nöbetçi subay, kaptana haber vermek üzere üç kişi yolladı.

Saat 4.41. Huff'un yakalanması için emir çıktı. Konverter kapatıldı. Serbest uçuş yapıyoruz.

Saat 5.02. Nöbetçi subayın emirberi olan Lacy geri döndü. Kendisiyle beraber gönderilen Malcolm Young ve Arthur Sears'in öldürülmüş olduğunu, kendisinin de, âsilerin şartlarını bildirmek için sağ bırakıldığını ve geri gönderildiğini anlattı. Âsiler 5.15'e kadar süre tanımışlar.»

Hugh telâş içinde okuyordu. «Bundan sonraki yazılar, başka biri tarafından yazılmış, işte. Okumaya devam ediyorum: Saat 5.45. Bütün istasyonlarla ve subaylarla temas kurabilmek için elimden geleni

yaptım. Başaramadım. Bu şartlar altında, komuta merkezinden izinsiz olarak ayrılmayı ve alt katlarda yeniden düzenin sağlanması için uğraşmayı ön görüyorum. Jean Baldwin, Üçüncü seyir subayı, nöbetçi subay.»

—«Hepsi bu kadar mı?» diye Joe sordu.

—«Hayır, devam ediyorum.»

«1 Ekim 2172. Ben Theodor Mawson'um. Bu güne kadar yedek parça deposunda görevli bir astsubaydım. Şimdi kaptan seçilmiş bulunmaktayım. Buraya en son olarak yazılanlardan beri çok şey değişti. İsyan, çok kanlı bir şekilde bastırıldı. Bütün seyir subayları ve mühendisler ya öldüler ya da kayboldular. Bu kanlı olaylarda, bütün personelin hemen hemen yüzde doksanı öldü. Bitkilerin bakımının ihmal edilmesi ve stok yiyeceklerin tahrip olmaları yüzünden, büyük bir gıda eksikliği içindeyiz. Teslim olmamış olan âsilerin arasında, yamyamlık olayları görülmeye başlamış. En mühim görevim, belirli bir düzen ve disiplin sağlamak olacak. Bitkilerin yeniden yetiştirilmesine çalışacağım. Işık, hava ve sıcaklığınızı sağlayan yardımcı konverter, bu günden itibaren, iki misli adamla korunacak.»

Bundan sonraki satırlarda tarih filân yoktu. «Bu seyir defterini düzgün olarak tutamayacak kadar meşgulüm. Aslında günlerimi bile şaşırdım. Gemideki saatler artık çalışmıyor. Bu belki de yardımcı konverterin yeteri kadar güç sağlayamamasından oldu, belki de uzaydan gelen radyasyonların bir neticesi. Çünkü ana konverter çalışmadığı için, geminin etrafında anti şua alanımız yok artık. Başmühendisim, ana konverterin çalışmaya hazır olduğunu söylüyor, fakat gemiyi idare edebilecek kimse yok. Elimizdeki kitaplardan faydalanarak Astroloji ile ilgili bir şeyler öğrenmeye çalıştım, fakat anlayabilmem için lâzım olan matematik formüller o kadar zor ki...

O kadar ihtiyarladım ve yoruldum ki, artık yerime kimin geleceğini tayin etmem lâzım.

Gemide bulunanlar arasında, dünyada doğmuş olan son insan benim. Dünyayı da tam olarak hatırlayamıyorum. Ailem gemiye bindiği zaman beş yaşındaydım. Şimdi kaç yaşında olduğumu bilmiyorum ama belirtiler öyle gösteriyor ki, konvertere gitmeme pek zaman kalmadı.

Yeni doğanlardan aşağı yukarı her yirmi tanesinden biri, deformasyona uğramış olarak doğuyor. Tıpkı eski Ispartalılar gibi bir kanun koydum. Böyle doğan çocuklar konvertere atılacaklar. Çok katı bir karar ama, lüzumlu bir şey.

Adamlarımın anlayışlarında garip değişiklikler oldu. Hiç bir zaman bir planette yaşamadıkları için, gemiyle ilgili olmayan bir şeyi, anlayamıyorlar. Onlara Dünya'dan ve uzaydaki cisimlerden bahsetmeye çoktan son verdim. Bu kararıma da, onları bu durumdan kurtarabilme umudumu yitirince, vardım. Çok sert ve merhametsiz bir yaşantıları var. Bitkilerle uğraşıyor ve yiyeceklerini temin etmeye çalışıyorlar. Bunlar da çoğu zaman, hâlâ yukarda yaşamaya devam eden âsiler tarafından yağmalanıyor. Onlara iyi günlerden ve güzel şeylerden bahsetmem neye yarayacak ki.

Bu seyir defterini de benden sonra gelecek olana vermekten vaz geçtim. Bunu, âsilerden bir kısmının Dünya'ya ulaşabilmek umudu ile gemiden ayrılırken geride bırakmış oldukları tek filikanın içine saklayacağım. Diğer altı tanesi, âsiler tarafından götürüldü. Böylece hiç olmazsa emniyette olur ve bu cahil aptallardan biri tarafından konvertere atılmaz. Bir hafta önce, aptalın birini, Dünya Ansiklopedisi'nin son cildini konvertere atarken yakaladım. Bu eşsiz eserin diğer ciltlerini çoktan yakmıştı. Salağın okuma yazması bile yoktu! Kıymetli kitapları korumak için bir kanun koymalıyım.

Bu benim son yazım olacak. Aşağı güvertelerden ayrılmak çok tehlikeli olduğu için epey tereddüt etmiştim. Fakat artık hayatımın bir değeri kalmadı. Bütün olanların açıklayacak bir seyir defterini emin bir yere saklayarak huzur içinde ölmek istedim.

Theodor Mawson, Kaptan»

Hugh okuduklarını bitirdiği halde Joe-Jim susuyordu. Nihayet Joe derinden içini çekti.

—«Demek böyle olmuş.»

—«Zavallı adam», dedi Hugh yavaşça.

Hugh, Ertz'den bir kaç taşıyıcı olarak filikaya yiyecek stok etmeye başladı. Su, ekmek, kurutulmuş et, kurutulmuş meyve ve sebzeler, konverter için yakıt. Narby'ye, ne bundan ne de filikadan bahsetmedi. Belli bir sebebi yoktu bunun için. Sadece hoşlanmıyordu ondan. Hedefleri olan yıldız yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Artık çıplak gözle bakılamayacak kadar parlaklaşmıştı. Eğer kendi haline bırakılırsa, gemi yıldızın yanından hiperbolik bir yörünge ile geçecek ve tekrar uzayın sonsuzluğuna dalacaktı. Hugh,

yörüngeyi hesaplamak için haftalarca uğraşmıştı. Ertz ve Joe-Jim de, hesaplarını kontrol etmek ve doğru olduğunu anlamak için çok daha fazla uğraşmışlardı. Bu ikisine, bir gezegene inebilmek için itici bir kuvvetin, yani gezegenin aksi istikamette bir itiş kuvvetinin lâzım olduğunu anlamak çok zor gelmişti. Neticede hepsi birden, çekim olmayan bölgede uçuş denemeleri yapmışlar ve bütün bu deneylerin sonunda Hugh, ve Joe-Jim, Vanguard'ın eliptik bir yörüngeye girebilmesi ve inebilmesi için lâzım olan enerji miktarını hesaplamışlardı. Artık gezegene inmeyi göze alabilirlerdi.

Ertz, sabit bir yıldızla bir gezegen arasındaki farkı çok zor anlamıştı, Alan ise bunu hiç bir zaman kavrayamadı.

—«Eğer hesaplarımız doğruysa, yakıtları şimdi ateşlememiz lâzım» diye Hugh, baş mühendise bildirdi.

—«Pekâlâ» dedi Ertz. «Ana konverter hazır. Savaşta ölenlerden iki yüz ceset ve bir sürü de çöp var. Hemen ateşliyorum.»

—«İstersen Narby'ye bir haber verelim.»

—«Niye soralım ki?»

—«Ne de olsa kaptan o. Neler yapıldığına bilmek ister.»

—«Peki, Joe-Jim'i de alalım.»

Joe-Jim yerinde yoktu. Alan'a rastladılar.

—«Squatty, Joe-Jim'in kaptanın yanma gittiğini söyledi» diye Alan bildirdi.

—«Öyle mi? O halde onu orada buluruz. Alan, evlâdım, haberin var mı?»

—«Neden?»

—«Vakit geldi. Gemiye kullanıyoruz.»

—«Şimdi mi?» diye Alan sordu.

—«Kaptana haber verir vermez. Eğer istersen sen de gel.»

—«İstemez olur muyum? Bekle, kanma haber verip geliyorum.» Biraz ilerdeki odasına doğru koştu.

Alan biraz sonra geriye döndü ve aşağıya doğru yola koyuldular.

Alan, kaptanın odasına doğru gururla ilerliyordu. Şimdi o mühim biriydi. Arkadaşları ile içeri girerken nöbetçiler selâm duracaklardı.

Fakat nöbetçi selâm vermesine rağmen, kapının önünden çekilmedi.

—«Yol aç!» diye Ertz homurdandı.

—«Baş üstüne efendim» dedi nöbetçi kapıdan çekilmeden. «Lütfen silâhlarınızı verir misiniz?»

—«Ne? Beni tanımadın mı aptal? Ben başmühendisim.»

—«Evet efendim, fakat silâhlarınızı bana bırakmalısınız, kaptanın emri.»

Ertz eli ile nöbetçiyi geriye itti. Fakat nöbetçi yine devam etti.

—«Özür dilerim efendim, silahlı olarak hiç kimse içeri bırakılmayacak. Hiç kimse.»

—«Anlayamadım bunu.»

—«Narby, eski kaptanın başına gelenleri unutmamışa benziyor» dedi Hugh ve bıçağını nöbetçiye verdi. Ertz baktı ve omuzlarını silkerek bıçağını teslim etti. Alan da arkadaşlarına uydu.

Narby konuşuyor ve Joe-Jim'in yüzü renkten renge giriyordu. Bobo şaşkın şaşkın bakınıyordu. Bıçağı ve sapanı olmadığı için, kendini çırlıçıplak hissediyordu.

—«Bu konuda fazla konuşmaya lüzum yok, Joe-Jim Gregory. Kararım çok katı. Size hareket noktamı açıklamakla bir lütufta bulundum, hoşunuza gidip gitmemesi hiç fark etmez.»

—«Ne oluyor?» diye Hugh huzursuzca sordu.

Narby onlara baktı.

—«Oh, gelmeniz iyi oldu. Âsi dostunuz, kaptanın kim olduğu konusunda tereddüde düşmüş gibi görünüyor.»

Hugh, Joe-Jim'e sordu.

—«Ne oldu?»

—«Bütün âsileri silahsızlandıracaktı.»

—«Eee, savaş bitti ya.»

—«Hepsi bu kadar değil. Âsiler, mürettebatın arasına yerleştirilecekmiş. Onların silâhlarını al ve mürettebatın arasına yolla, onlar da âsilerin canına okusunlar. Bu şerefsizce bir hareket olur. Mürettebatın bıçakları ise yanlarında olacak.»

—«Bir zaman gelecek, mürettebat da silâh taşımayacak» diye Narby ileri sürdü. «Fakat bunun ne zaman olacağına da ben karar vereceğim. Siz ne için gelmiştiniz, Ertz?»

—«Hugh Hoyland’a sorun.»

Hugh, dik bir sesle cevap verdi:

—«Size, ana konverteri çalıştırmaya ve gemiyi hareket ettirmeye hazır olduğumuzu söylemeye gelmiştik efendim.»

Narby şaşkınlıkla yüzüne baktı, fakat sakince cevap verdi:

—«Korkarım bunu biraz daha bekleyeceksiniz. Subaylarıma henüz yasak bölgelere girmeleri için izin verecek durumda değilim.»

—«Buna ihtiyaç da yok. Ertz ve ben, ilk manevraları yardımsız da yapabiliriz. Fakat fazla vaktimiz kalmadı. Eğer gemi hemen yörüngeye sokulmazsa, seyahati bitirmeye ne sizin ne de benim ömrüm yeter.»

—«Hiç fark etmez.»

—«Ne?» diye bağırdı Hugh. «Narby, bu seyahati bitirmek istemiyor musunuz?»

—«Acele yok.»

—«Aptalca bir şey!» diye Bili Ertz bağırdı. «Narby, size ne oldu? Tabii hareket ettireceğiz gemiyi!»

Narby, parmakları ile masanın üstünde oynamaya başladı.

—«Burada emirleri kimin verdiği anlaşılmalı benziyor. Hoyland, bu meşgaleniz toplumu tehlikeye düşürmediği müddetçe, uğraşınıza rıza gösteriyordum. Bu müsaadeyi de bana olan yardımlarınızdan ötürü vermiştik. Fakat bu çılgınlığınız gemiyi ve içindekileri tehlikeye düşürürse müdahale etmek zorundayım.»

Narby konuşurken Hugh bir kaç defa ağzını açıp kapamış, fakat lâfa karışamamıştı. Nihayet kendini topladı.

—«Çılgınca mı? Çılgınca mı dediniz?»

—«Evet, öyle dedim. Eğer bir insan, geminin, her tarafta var olan geminin hareket ettiğini söylerse iki şık vardır: ya delidir, ya da bir körü körüne inanan biridir. Her ikinizin de teknik bilgilerinin yeterli olduğunu düşünürsek, o zaman sizlerin deli olmasından başka bir çare kalmıyor.»

—«Büyük Jordan!» diye bağırdı Hugh. «Adam her şeyi kendi gözleri ile gördü, yine de burada oturmuş, bizim deli olduğumuzu söylüyor!»

—«Bütün bunlar ne demek oluyor, Narby?» diye Ertz sordu. «Niçin böyle konuşuyorsunuz? Siz de bizlerle beraber komuta merkezine ve kaptan köşküne çıktınız. Siz de geminin hareket ettiğini biliyorsunuz.»

—«Beni çok şaşırtıyorsunuz Ertz. Hugh’un saçmalıklarına inanıp inanmadığınızı hep kendi kendime sormuştum. Şimdi görüyorum ki, siz de tesir altında kalmışınız.»

Ertz, güçlükle kendine hâkim oldu.

—«Açıklayın bakalım. Geminin hareket etmediğini neye dayanarak ileri sürüyorsunuz?»

—«Sizin daha iyi bir mühendis olduğunuzu sanmıştım, Ertz. Komuta merkezi, göz boyacılığından başka bir şey değil. Siz de biliyorsunuz ki, yıldız dediğiniz ışıklar, duvara yansıtılıyor. Teknik yönden çok ustaca hazırlanmış bir oyun. Bana göre, bu yer, dinsizlere korku vermek için yapılmış. Fakat çok şükür, bizim buna ihtiyacımız yok, mürettebat dinine yeteri kadar bağlıdır. Komuta merkezi, bizler için bir huzursuzluk kaynağı oldu. Orasını tahrip ettireceğim ve kapısını da mühürleteceğim.»

Hugh kendini kaybetmişti ve eğer Joe-Jim ile Ertz tutmasalardı, Narby’nin üstüne saldıracaktı.

—«Sakin ol Hugh,» dedi Ertz.

—«Farz edelim ki haklısınız. Peki ya kaptan köşkü için ne diyeceksiniz. Orada yıldızları doğrudan doğruya gördünüz. Ne bir hile vardı ne de başka bir şey.»

Narby gülmeye başladı.

—«Ertz, sandığımdan da aptalmışsınız. İtiraf edeyim ki kaptan köşkü bana çok tesir etti, fakat aklımı çelemedi. Komuta merkezinden çözümü öğrenmiştim, bu da bir hayaldi. Bu camın arka tarafında, hemen hemen aynı büyüklükte, aydınlatılmamış bir bölüm vardı. Bu karanlık yerdeki ışıklar da, sonsuz bir boşluktaki yıldızlar gibi gözüküyor. Hepsi bu kadar. Bunu anlayamamanıza çok şaşıtm. Eğer görmüş olduğunuz bir şey mantığa aykırı ise, muhakkak yanlıştır. Doğru olan geminin mevcudiyeti,

değişmezliği ve sabitliğidir. Bunu şüpheyle karşılayan her fikir yanlıştır. Bu düşünce tarzından hareket ederek araştırdım ve hileyi buldum.»

—«Durun. Bununla camın arka tarafını kontrol edip, bu hileyi anladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?»

—«Hayır, buna lüzum da hissetmedim. Gerçi bunu yapmak çok kolaydı ama ihtiyaç duymadım. Bıçağın keskin olduğunu bilmem için, elimi kesmem gerekmez ki?»

—«Size bir teklifim var Narby. Eğer Hugh ve ben yanılıyorsak bile, ağzımızı açıp kimseye bir şey söylemediğimiz takdirde korkulacak bir şey yok. Gemiye hareket ettirmeye çalışacağız, eğer başaramazsak haklı olduğunuz anlaşılmış olur.»

—«Kaptan kimseyle pazarlık etmez. Fakat yine de bu konuyu düşüneceğim.»

Ertz bir neticeye ulaşmak istiyordu, fakat Narby'nin bu cevabı elini kolunu bağlamıştı. Sonra aklına Joe-Jim geldi.

—«Bir şey daha var. Âsilerin durumu ne olacak? Joe-Jim'i niçin silkeleyip atmaya çalışıyorsunuz? O ve adamları, sizin kaptan olmanızı sağladı, onlara iyi davranmak zorundasınız.»

—«Siz bu işe karışmayın, Ertz! Silahlı vahşi çetelerine tahammül edemem. Kararım çok kesindir.»

—«Esirlere istediğinizi yapabilirsiniz» diye Jim lâfa karıştı. «Fakat benim adamlarım silâhlarını vermeyecek. Sizin için savaştıkları takdirde, onlara iyi yaşama şartları temin edeceğinize söz vermişsiniz. Size yardım ettiler ve silâhlarını da vermeyecekler. Bundan şüpheniz olmasın.»

Narby onu yukardan aşağıya doğru süzdü.

—Joe-Jim Gregory, eskiden beri, en iyi âsinin, ölü bir âsi olduğuna inanırdım. Bu inancımın doğru olduğunu ispat eder şekilde davranıyorsunuz. Simdi söyleyeceklerim sizi ilgilendirir sanırım. Bizler burada konuşurken adamlarınızın silâhları alınacaktı, belki de şu anda öldürülmüşlerdir bile. Bunun için sizi buraya çağırtmışım.»

Tam bu sırada nöbetçiler, bir işaret almışlar gibi içeri doldular. Beşi de etraflarının silahlı adamlar tarafından çevrildiğini gördüler.

—«Götürün şunları» diye Narby emretti.

Bobo çaresizlik içinde Joe-Jim'e baktı. Joe bu bakışı görerek bağırды :

—«Haydi Bobo!»

Cüce bir ok gibi Joe-Jim'in yanındaki adamın üstüne fırladı, bu esnada sırtına saplanan bıçağa aldırmanmıştı bile. Adam ona doğru dönerken dikkati dağılmıştı. Joe-Jim, karnına bir tekme attı ve elinden bıçağını kaptı. Hugh da yanındaki adamın bileğine yapışmış ve onunla birlikte yere yuvarlanmıştı. Joe-Jim'in elindeki bıçak bir daha kalkıp indi. Şimdi sadece Alan ve Ertz, iki kişiyle boğuşuyorlardı. Joe-Jim atıldı ve elindeki bıçak, tekrar kalkıp inmeye başladı. Her şey yarım dakika içinde olup bitmiş ve nöbetçilerin cesetleri yere serilmişti.

Yalnız Bobo'nun sırtına bir bıçak saplanmıştı. Sağ kürek kemiğinin altına giren bıçağın sadece kabzası dışarıda kalmıştı. Joe-Jim, yarayı dikkatle inceledi. Bıçak iyice oturmuştu yerine.

—«Yürüyebilir misin?»

—«Tabii» diye Bobo mırıldandı.

—«Peki. Bıçak şimdilik yerinde kalsın. Alan! Benimle gel. Hugh ve Bili, siz arkayı kollayın. Bobo da ortada kaim!»

—«Narby nerede?» diye yanağındaki bir kesiği tutan Ertz sordu. Fakat Narby görünürlerde yoktu, arka taraftaki bir kapıdan kaçmıştı. Dış bürodaki memurlar, kışkışlanmış tavuklar gibi kaçışmaya başladılar. Joe-Jim girişteki nöbetçiyi, alârm zilini çalmak isterken öldürdü. Telâşla, içeri girerken bırakmış oldukları silâhlarını kuşandılar. Kaçmaya başladılar. Dört - beş güverte çıktıktan sonra Bobo sendeledi. Joe-Jim atılarak yere düşmesine mani oldu.

—«Devam edebilecek misin?»

Bobo, sessizce başını eğdi. Yola devam ettiler. Yirmi güverte daha çıktıkları zaman, kollarına girmiş oldukları Bobo'nun ilerleyemeyecek halde olduğunu anladılar. Çekim oldukça azalmıştı. Alan, Bobo'yu sırtına aldı. Tırmanmaya devam ettiler. Joe-Jim, Ertz ve Hugh, sırayla Bobo'yu taşıyarak yola devam ettiler. Nihayet, odalarının bulunduğu güverteye geldiler. Hugh yürümeye başladı.

—«Bobo'yu yere bırak» dedi Joe. «Nereye gidiyorsun?»

Hugh yaralıyı dikkatle yere yatırdı.

—«Odama gideceğim, nereye gidebilirim ki?»

—«Aptal! Bizi ilk olarak orada ararlar.»

—«Nereye gidelim peki?»

—«Hiç bir yere. Gemiden ayrılacağız.»

—«Nasıl?»

—«Filikayla.»

—«Hakkı var», dedi Ertz. «Şimdi bütün gemi bize karşı.»

—«Fakat... fakat... Bu çok rizikolu... Madem öyle istiyorsunuz, şansımızı deneyelim bakalım» Hugh tekrar yürümeye başladı.

—«Hey, yanlış tarafı gidiyorsun!» diye Jim bağırdı.

—«Kanlarımızı almamız.»

—«Kanlarımızı Huff alsın! Vaktimiz yok. Çoktan peşimize düşmüşlerdir.»

Fakat Ertz ve Alan da ileri atılmışlardı. Joe hırsla bağırdı.

—«Bari çabuk olun! Ben Bobo'nun yanında kalıyorum!»

Joe-Jim yere oturarak Bobo'nun başını kucağına aldı ve cüceyi dikkatle muayene etti. Bobo'nun yüzü kararmaya başlamıştı. Gömleğinin arka tarafı kan içinde kalmıştı. Bobo inleyerek başını Joe-Jim'in kucağından kaldırdı.

—«Bobo yorgun, reis.»

Joe-Jim, cücenin kafasını okşadı.

—«Bak» dedi Jim. «Şimdi biraz canın acıyacak.» Yaralıyı doğrulttu ve bıçağın, kabzasını dikkatle oynattı. Sonra ani bir hareketle bıçağı çıkardı. Kanama çoğalmıştı.

Joe-Jim bıçağın ucuna bakarak yaranın derinliğini kontrol etti.

—«Kurtulamayacak» diye Joe fısıldadı.

Jim sorarcasına yüzüne baktı ve Joe başını eğdi. Joe-Jim bıçağı yere bıraktı ve ustura gibi keskin olan kendi bıçaklarından birini çekti. Bobo'nun çenesini sol eliyle kavradı.

—«Bana bak, Bobo» dedi Joe.

Bobo baktı ve anlaşılamayan bir şeyler fısıldadı. Joe gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

—«iyi Bobo! Kuvvetli Bobo!» Ve zavallının acısına son verdi.

Bobo'nun nefes alması durup gözleri kapanınca, Joe-Jim kalktı. Ayağı ile Bobo'nun cesedini duvara itti ve diğerlerinin gittiği istikamete doğru bakmaya başladı. Artık gelmeleri lâzımdı.

Koşarak geliyorlardı.

—«Squatty ölmüş» dedi Hugh soluyarak. «Ondan başka da, adamlarından kimseyi görmedik. Belki kaçabilmişlerdir. Narby doğru söylemiş. Al şunları...» Uzun bıçağını ve iki kafasını da içine alması için özel olarak yapılmış bulunan geniş miğferi ile zırhını uzattı.

Ertz, Alan ve Hugh, kendi zırhlarını giymişlerdi. Kadınları da yanlarındaydı. Joe-Jim, Hugh'un genç karısının alt dudağının patlamış olduğunu gördü. Öbür karısı, sırtında aceleyle toplamış olduğu eşyaların bulunduğu bir torbayla hızlı hızlı ilerliyordu. Ertz'in karısı sessizce ağlıyordu. Alan'ın karısı da şaşkın bir haldeydi.

Joe-Jim'in zırhını giymesine yardım ederken:

—«Bobo'dan ne haber?» diye sordu Hugh.

—«Öldü», dedi Joe.

—«Öyle mi? Eh, ne yapabiliriz ki. Haydi gidelim.»

Tekrar çıkmaya başladılar. Fakat çok zor ilerliyorlardı. Çünkü kadınlar, bu çekimin hemen hemen hiç olmadığı yerde yürüyemiyorlardı. Hiç bir saldırıya uğramamışlardı, peşlerinde de kimse yok gibiydi. Yalnız yeni bir güverteye çıktıkları zaman Joe, birisinin saklandığını görür gibi olmuştu, fakat tam olarak emin değildi bundan. Kardeşine bu şüphesinden bahsetti ama diğerlerine bir şey söylemedi.

Filikaya giden yolun kapısı kapalıydı ve yanlarında Bobo da yoktu. Sırayla kapıyı açmayı denediler. Alınlarından ter fışkırıyordu. Joe-Jim, son bir gayretle bir kere daha zorladı. Kapı açılmıştı.

«İçeri» dedi Joe.

«Çabuk olun, yetiştiler!» diye Jim haykırdı. Kardeşi kapıyı açmaya çalışırken etrafı kontrol ediyordu. Koridorun bir dönemecinden doğru gelen koşuşma sesleri, ikazını doğruluyordu.

Joe-Jim geri döndü ve diğerlerinin içeri girmesi için gerekli zamanı kazanana kadar, onlara siper olmak üzere öne çıktı. Birden Alan'ın beyinsiz karısı paniğe kapıldı ve ağlayarak kaçmak istedi. Hugh, ensesinden yakaladı ve bir tekmeyle kadını içeri soktu.

Peşlerindeki bir bıçak atımı kadar yaklaşmışlardı. Joe-Jim, onları durdurmak için bir bıçak fırlattı. Başarmıştı, altı kişiden oluşan düşman durmuştu. Altı bıçak havada uçtu. Jim hafif bir darbe hisseder gibi oldu, fakat hiç bir acı duymamıştı. Zırhın kendisini kurtardığını sandı.

—«isabet ettiremediler» diye sevincini belli etti.

Bir cevap alamayınca kafasını Joe'ya çevirdi. Bir kaç santim ötesine, miğferin önündeki demir kafesin arasına bir bıçak saplanmıştı ve ucu da Joe'nun sol gözüne tamamiyle girmişti. Kardeşi ölmüştü. Hugh kafasını kapıdan uzattı.

—«Haydi, çabuk gel Joe-Jim. Hepimiz içeri girdik.»

—«O halde içerde kaim ve kapıyı kapatın» diye Jim emretti.

—«Fakat...»

—«Fakatı yok!» Dönerek Hugh'u içeri itti ve kapıyı kapattı. Kapı kapanana kadar geçen sürede Hugh, Joe'nun gözüne giren bıçağı ve kafasının önüne düştüğünü görmüştü, sonra kapı kapandı ve manivelânın yukarı kaldırıldığını duydu. Jim, saldırganlara doğru döndü. Garip bir şekilde ağırlaşan ayakları ile duvardan kuvvet alarak onlara doğru sıçradı. Kol uzunluğundaki bıçağını iki eli ile kavramıştı. Atılan bıçaklar zırhına çarparak yere düşmüştü. Jim havaya kaldırdığı bıçağını korkunç bir hızla indirdi ve saldıranlardan bir tanesini öldürdü.

—«Bu Joe için!»

Bu vuruş onu durdurmuştu. Havada dönerek dengesini buldu ve tekrar vurdu.

—«Bu Bobo için!»

Etrafını çevirmeye çalıştılar. Kılıcını sallayarak en öndekini vurdu.

—«Bu da benim için!»

Bir bıçak baldırına saplandı, fakat onu durduramadı. Çekimin hemen hemen hiç bulunmadığı bu yerde, bacaklara fazla bir ağırlık yüklenmiyordu.

—«Birimiz hepimiz için!»

Birisi arkadan saldırdı. Jim keskin bir acı duydu. Fakat önünde birisi daha vardı, öldürülmesi gereken biri. Vurdu fakat isabet ettiremedi. Tekrar kollarını havaya kaldırdı ve bağırdı:

—«Hepimiz birimiz i...» Sesi kesilmiş, fakat vuruş yerini bulmuştu.

Hugh kapıyı açmaya çalışıyordu fakat boşuna. Belki kapının içerden açılmasını sağlayan bir kol vardır diye bakındı, hiç bir şey bulamadı. Kulağını kapıya dayayarak dinlemeye çalıştı ama, sınıksız kapalı olan kalın kapıdan hiç bir ses duyulmuyordu.

Ertz yanına gelmişti

—«Gelsene, ne duruyorsun, Joe-Jim nerede?»

—«Dışarda kaldı.»

—«Ne? Çabuk aç kapıyı, onu burada bırakamayız.»

—«Açılıyor. Kendisi kalmak istedi, kapıyı da o kapattı.»

—«Fakat, onu orada tek başına bırakamayız! Bizim kan kardeşimiz o, yemin etmiştik.»

—. «Öyle sanıyorum ki, o da bu yüzden geride kalmayı istedi» dedi Hugh ve Ertz'e, görmüş olduklarını anlattı.

—«Onun yolculuğu buraya kadarmış» diye konuşmasını bitirdi.

Yerlerine yerleştiler.

—«Alan!» diye bağırdı Hugh. «Gidiyoruz. Kadınları kapat da ayak altında dolaşmasınlar.»

Elini sağ taraftaki yeşil bir ışığın üstüne götürdü. Ekranda bir yazı belirmişti: MAKİNALAR HAREKETE HAZIR. Ertz boş durmamıştı demek, işte şimdi! Katapult'u çalıştıran ışıkları kapattı. Bir kaç kalp atışı kadar bir süre hiçbir şey olmadı, sonra içini alt üst eden bir darbe oldu, dönmeye başladılar. Ge^minin dönmesinden doğan ivmeyi yenebilmek için katapult yolunun, bir daire şeklinde olması lâzım geldiğini bilmeyen Hugh çok korkmuştu. Birdenbire önündeki siyah cam, yıldızların dolmuştu. Gemiden ayrılmışlardı. Başarmışlardı!.

Fakat gördükleri sadece yıldızların parlaklıkları değildi. Koskocaman, korkunç ve biçimsiz bir cisim, sistemi içine girmiş oldukları yıldızın ışığı altında parlıyordu. İlk önce Hugh bunun ne olduğunu

anlayamadı. Sonra büyük bir korkuyla anladı. Gözlerinin önündeki gemiydi, onun dış görünüşü idi. Uzun zamandır geminin sırrını bildiği halde, hiç bir zaman onu dışardan görebileceğini düşünmemişti, hem de herhangi bir cisim gibi. Yıldızların ve gezegenlerin nasıl olabileceklerini düşünmeye çalışmıştı çok kereler, fakat geminin dış görünüşünü ve şeklini asla.

Alan onu dürttü.

—«Hugh, nedir bu?»

Hugh anlatmaya çalıştı. Alan kafasını sallayarak alnını kırıştırdı.

—«Anlayamıyorum.»

—«Fark etmez. Ertz'i çağır. Kadınları da buraya getir, bunu onlar da görmeli.»

Alan hayretle yüzüne baktı.

—«Kadınları mı? Onlara bunu gösteremezsin Hugh. Çıldıırabilirler. Daha yıldızlan bile bilmiyorlar.»

Geminin, gezegen sistemi olan bir yıldızın yanından geçmekte oluşu şansın yardımıydı. Binmiş oldukları küçük geminin kolay kullanılabilmesi ve büyük bir enerji yedeği ile depolanmış olması da, onlara çok yardımcı olmuştu. Projeyi yapan mühendisler, bunu kullanacak olanların, birbirinden oldukça uzakta olan bir gezegenler sistemini araştırmak zorunda kalabileceklerini düşünerek, çok geniş bir emniyet garantisi sağlamışlardı. Hugh, hiç farkında olmadan bundan sonuna kadar faydalandı.

Hareket noktalarının gezegenlerin yörünge düzlemine yakın olması da yine şanslarının yaver gittiğini gösteriyordu. Çünkü böylece, Hugh'un küçük gemi ile çizmekte olduğu eksantrik elips, onları çok büyük bir gezegenin yakınma getirmiş ve Hugh da onun bir gezegen olduğunu anlayabilmişti.

Eğer böyle olmamış olsaydı, çizdikleri yörünge, onları yıldızın etrafında dolaştırmaya devam edecekti. Böylece, hiç bir planete, onun bir yıldız mı, yoksa bir gezegen mi olduğunu anlamaya yetecek kadar yaklaşamayacak ve aklıktan öleceklerdi. Yaklaştıkça parlaklığı azalan ve donuklaşan gezegen, Jüpiter'den daha büyüktü. Hu sürati yavaş yavaş azaltarak yörüngeyi düzeltti. Bu manevra esnasında, gezegenin uyduları gözüne ilişti.

Yine şansları yardım etmişti. Hugh, bu büyük gezegene inmeyi tasarlamıştı. Eğer başarabilseydi bunu, kapıyı açar açmaz öleceklerdi.

Fakat yeteri kadar enerjiye çevrilebilecek kütleleri kalmamıştı. Manevralarının harcadığı fazla miktarda enerji stokları hemen hemen bitirmişti. Kitaplara sarılarak, ecdatlarının fizik kanunlarını ifade ettikleri sonsuz sayıdaki denklemlerle uğraşmaya başladı, hesapladı ve hesapladı. O kadar ki, sakın bir kadın olan Chloe bile bunalmıştı onun bu halinden. Öbür karısı ise, birdenbire bir dişini kaybettikten sonra, yanma sokulmaya cesaret edemiyordu.

Gezegenin çevresindeki sayısız dönüştten sonra, uydulardan birine inmeye karar verdi.

Dışardaki havayı içlerine çektiler.

—«Soğuk» dedi Ertz. Hakikaten, gemideki daimi olarak sabit kalan sıcaklıktan beş derece kadar soğuktu hava.

—«Saçmalama» dedi Hugh biraz alınmış olarak. Planetinde bir kusur bulunmasına kızmıştı. «Bize öyle geliyordur belki.»

—«Olabilir,» dedi Ertz. Kapının ağzında durarak ensesini kaşıdı. «Dışarı çıkmıyor muyuz?»

—«Tabii» diyen Hugh, Ertz'i kenara iterek bir buçuk metre aşağıdaki otların içine atladı.

—«Haydi gelin. Çok güzel burası»

Ertz de yanına atladı. Her ikisi de geminin yanında duruyordu şimdi.

—«Büyük değil mi?» diye Ertz çevreye bakarak sordu.

—«Hey! Ben de geleyim mi? Her şey yolunda mı?»

—«Atla!»

Alan da atlayarak yanlarına geldi. Sonra etrafa bakarak bir ısıklık çaldı.

—«Şuraya bak. inanılacak gibi değil.»

İlk gezintileri gemiden elli adım kadar ileriye oldu. Birbirlerinin yanında gidiyorlardı. Geminin dümdüz güvertelerinden sonra onlara çok engebeli gelen yerde tökezlememek için devamlı olarak önlerine bakıyorlardı. Alan başını kaldırıp da etrafına bakana kadar her şey yolundaydı. Ömründe ilk defa olarak çevresinde hiç bir şey görmemişti. Birdenbire kapıldığı agorafobi (meydan korkusu) gözlerini kararttı. Sendeledi ve ellerini gözlerine kapatarak yere düştü.

—«Ne oldu?» diye Ertz etrafa bakınarak sorarken aynı şey onun da başına geldi.

Hugh direniyordu. Başının dönmesi yüzünden dizlerinin üstüne çökmüştü ama, bir eliyle yere dayanarak kendini topladı. Uzun müddet, pilot koltuğunda oturarak yıldızlara bakmış olması sayesinde kendini çok çabuk toplayabilmişti.

—«Alan», diye karısı gemiden seslendi. «Alan! Geriye dön.» Alan gözünün birini açtı ve karnının üstünde gemiye doğru sürünmeye başladı.

—«Alan» diye bağırdı Hugh. «Aptallığı bırak ve olduğun yerde otur.»

Alan titreyerek itaat etti. Fakat gözlerini sınıksı yummuştı.

—«Bana bak Alan!» Alan gözlerini yavaşça açtı ve hemen tekrar kapattı.

—«Hiç kıpırdamadan otur, o zaman geçer» dedi Hugh. ,«Bak, bende hiç bir şey kalmadı.»

Sözlerini doğrulamak için ayağa kalktı. Başı hafifçe dönüyordu ama ayakta kalmayı başardı. Ertz de onun gibi ayağa kalktı, fakat sendelemeye başladı ve hemen tekrar oturdu.

iyi gıda almış olan bir insanın bile acıkmasına yetecek kadar zaman geçmişti, kaldı ki onlar hiç bir zaman yeterince beslenememişlerdi. Şimdi kadınlar da dışarı çıkmışlardı. Hugh bunu çok kolay bir şekilde başarmıştı. Yukarıya çıkmış ve onları teker teker aşağıya atmıştı. Gemiden ayrılmaya cesaret edemeden, birbirlerine sokularak geminin gölgesinde oturuyorlardı. Kocalan ise artık çevreye alışmışlardı. Hatta Alan yüz metre kadar ileriye giderek kadınlara gösteriş bile yapmıştı.

İkinci dolaşması esnasında karşısına ufak bir hayvan çıkmıştı. Hayvanın merakı, korkusundan daha fazlaydı. Alan'ın bıçağı postuna saplandı. Alan koştu, hâlâ çırpınmakta olan besili avını bacağından tutarak gururla arkadaşlarının yanına döndü.

—«Bak Hugh! Şuna bak hele! Ne iyi bir yemek!»

Hugh, hayvana huzura kavuşmuş bir şekilde ve güvenle baktı. Bu yabancı dünyaya karşı duymuş olduğu korku gitmiş ve yerini sıcak bir duygu almıştı. Bütün geçmişini, sırf kendisini bu arzulanan ve nice zorluklarla gelebildikleri yeni yurda ulaşmasını sağlayan bir hazırlık olarak kabul ediyordu. Alan'ın getirmiş olduğu hayvanın en son tereddütlerini de ortadan kaldırdığını gördü.

—«Evet» diye sevinçle onayladı, «iyi bir yemek. Artık daima iyi ve bol yemek yiyeceğiz Alan.»

— SON —